

Tháng Tám, 2020

MONG CHỜ

(xướng)

Hai mùa xuân, hạ chỉ làm vườn
Thi hữu tri âm tận viễn phương
Thỉnh thoảng gọi phone thăm sức khoẻ
Vài ngày lên “Book” (*) thấy vô thường
Buồn thân lủi thui xem hoa nở
Thương bạn bơ phờ ngó bóng dương
Thế sự ngổn ngang cò nước bí
Mong chờ hy vọng một kỳ vương.

Kiều Mộng Hà

Aug29th2020

(*) Facebook

TUYỆT VỌNG

(họa)

Nắng đỏ chói chang xuống giữa vườn
Hình như ta lạc nẻo cô phương
Người quen thay đổi không chỉ lạ
Bằng hữu quên ta cũng sự thường
Nhớ lắm người xưa từng buổi sáng
Thương nhiều bạn cũ mỗi tà dương
Tuy người quên lãng không thương nhớ
Ta vẫn muôn đời mãi vấn vương!

Vi VÂN - Cali

QUÊ NHÀ

(họa)

Thở bé lê la suốt mảnh vườn
Vịn cành khế nhỏ mộng muôn phương
Mong đi khắp cõi xa huyền bí
Ước đến mọi nơi lấm lạ thường
Đất khách mỗi chân đầu nhuốm bạc
Giang hồ xếp cánh buổi tà dương
Quê nhà nghĩ đến lòng đau thắt
Vườn cũ năm xưa luống vấn vương.

Thúy M

TUỔI XÉ CHIỀU

(họa)

Thơ thân loanh quanh dạo khắp vườn
Hương đưa nghe thoảng tự ngàn phương
Yêu kiều khóm huệ, bao thanh thoát
Rực rỡ đàn hồng, đẹp lạ thường
Thiên Lý ngọt ngào trong gió nhẹ
Huỳnh Anh tỏa sắc dưới vàng dương
Điền viên còn thú nào hơn thế
Tuổi xế chiều rồi, chẳng vấn vương

Tường Thuý

HOA HỒNG VƯỜN CŨ

Từ khi chú Út của Tổ Quyên bị té gãy chân, sau đó trở thành có tật phải đi cà nhắc thì ông bà Nội rầu lắm. Ông Nội ngoài bảy mươi lại bị bệnh tê thấp hành hạ khiến ông đau nhức quanh năm, đi đâu cũng phải chống ba-ton. Nhà tuy đông con trai, nhưng áp dụng đúng câu giàu út ăn khó út chịu, chú Út của Quyên sau khi lập gia đình vẫn ở với ông bà Nội để tiếp trông nom ruộng đất, vườn tược. Những người anh lớn đã lập nghiệp trên Sài Gòn. Bác Ba Đạt có hai chiếc xe vận tải, chuyên chở hàng hóa từ Sài Gòn đi các tỉnh miền Trung. Bác Tư Hậu có hãng xuất nhập cảng. Cả chú Sáu Tiến cũng có tiệm bán gạo bè thế ở chợ Thị Nghè. Chỉ có ba má Tổ Quyên là hơi ạch đụi. Chú Năm Tuấn, ba của Quyên làm kế toán

trường trong một viện bào chế ngoài đường Tự Do. Gia đình có căn nhà sát mặt lộ trên con đường Lê Quang Định. Vẫn có máu thương mại trong người, ở không chịu hồng nổi nên thím Năm bày ra bán gạo lẻ, nước mắm, đường, than củi... Ai cũng khen thím có "doan buôn bán" vì lúc nào tiệm cũng đông khách. Tuy không giàu có bằng các anh em khác, nhưng chú thím Năm cũng không có gì đáng để phàn nàn.

Riêng Tố Quyên hằng ngày lót lót ôm cặp theo chân hai người chị họ, con bác Ba Đạt, đi học ở trường Tiểu Học Chi Lăng. Ngôi trường tọa lạc gần Lăng Ông Bà Chiểu, có thể nói là sát vách Trường Mỹ Thuật Gia Định. Cái điều khiến cho cô bé Tố Quyên không thể nào quên được là cái sư đoàn bán quà đông ken trước cửa trường. Bao nhiêu tiền ba má cho, trước sau gì cũng chui vô túi của mấy bà bán quà vặt này.

Tưởng đâu dòng đời cứ êm xuôi mãi, nào ngờ cuối năm lớp Nhứt, sau tai nạn của chú Bảy Khang, ông nội Tố Quyên lên tiếng kêu gọi lòng hiếu thảo của mấy người con, nếu có thể về quê giúp ông cai quản ruộng đất. Tất nhiên là các ông con lắc đầu quầy quậy, trừ ba của Tố Quyên. Chú Năm tuân thích sống cuộc đời tự do, thoải mái và yêu những khoảng không gian bao la bát ngát. Từ mấy năm nay, hằng ngày phải giam mình trong bốn bức tường, trước mặt, trong đầu chỉ chít những con số, chú đã bức lắm rồi. Thì đây là cơ hội ngàn vàng giúp chú thoát khỏi cái cuộc sống đều đều buồn tẻ đang đè nặng trên vai. Thím Năm phản đối kịch liệt. Đang làm ăn khấm khá, lại quen với những tiện nghi nơi đô thành, nhất là trước viễn ảnh phải đâm đầu trở lại kiếp làm dâu, thím Năm cảm thấy cuộc đời mình sẽ đen thui không thua gì cái đồng than đước thím chất ngoài sân để bán cho bà con lối xóm! Nhưng rồi những lời òn ì của ông chồng đẹp trai, hào hoa phong nhã lần lần khiến lòng thím mềm như bún. Cuối cùng hai vợ chồng thu xếp bán căn nhà và sang tiệm gạo, dắt con gái về quê. Năm đó con nhỏ mới gần mười ba tuổi.

Nhỏ rời cái xóm Bình Hòa với biết bao là luyến thương, tiếc nuối. Từ hai tháng nay Tố Quyên đóng vai chim xanh đưa thư của anh Minh, con Bác Ba Đạt, đến chị Lệ Nga là chị của con Kim Chi, bạn thân của Tố Quyên. Nhà Kim Chi là một ngôi biệt thự kiểu xưa rất đẹp, cách nhà Tố Quyên chưa đầy năm chục thước. Má nó sang trọng lắm. Bà không làm động móng tay, quần là áo lượt, suốt ngày chỉ đi dạo phố sắm đồ, hoặc đánh tứ sắc với các bà bạn cũng thuộc loại sang trọng như bà. Rất dễ hiểu, ba của Kim Chi là một nhân vật lớn trong chánh quyền thời đó. Tố Quyên thích qua chơi với Kim Chi vì vườn nhà nó rộng, mặc sức cho hai đứa chạy nhảy, hái trái cây thỏa thích mà không bị la rầy.

Trong góc vườn, gần cây vú sữa hột gà là cây mận da người. Con Kim Chi nói mấy cây này phải lấy giống tận dưới Sa Đéc. Có lần Tố Quyên cầm trái mận bóng ngời một màu xanh cảm thạch, kê sát cánh tay rồi hỏi bạn:

- Nè Kim Chi, mày thấy da trái mận này có giống da người chút nào không vậy?

- Ủa hồng giống chút nào. Vậy mà hồi đó tới giờ tao đâu có để ý.

Quyên đưa trái mận ngang tầm mắt, vừa ngắm nghía vừa nói:

- Tao thấy nó xanh giống da con kắc kè!

Kim Chi hét lên:

- Ý ẹ ghê quá! Nghe mày nói tao hết dám ăn luôn.

Tố Quyên cười hì hì:

- Mày chê thì còn tao đây chi. Cho mày hay, anh Minh, anh Sơn con bác ba tao cũng khoái mận này lắm nghen. Mỗi lần bà nội tao dưới quê lên chơi, đem thứ mận da kắc kè này lên là mấy ông giành ăn với mấy chị tao như điên. Tao thì khỏi, tại tao ăn... ké mận nhà mày

Nói rồi Tố Quyên đưa trái mận lên miệng cắn, nhai nhóc nhách ngon lành. Con Kim Chi bỗng à lên một tiếng như vừa nhớ lại một chuyện gì đó:

- Mày biết hôn, ngày hôm kia tao tình cờ thấy chị Nga đạp xe từ trường về, có anh Minh mày đạp xe tò tò ở phía sau.

Tố Quyên giục mình, nhưng cố cãi:

- Vậy mà mày cũng thấy lạ! Thì họ tình cờ đi học về một lượt...

- Nhưng cái kỳ kỳ là bà Nga đứng trước cổng không chịu vô liền như mọi khi. Anh mày chạy ngang ngó chỉ cười, chỉ cũng cười lại với anh. Sau đó, đạp đi một khúc rồi mà anh Minh còn ngó ngoái lại cười với bà Nga nữa đó mày Lúc đó bà mới chịu vô nhà. Tao không biết họ quen nhau từ hồi nào.

Tố Quyên chắc lưỡi:

- Thôi, mày để ý tới chuyện người lớn làm chi. Má tao nói chị Nga mày đẹp như tiên thì thiếu gì người chạy theo thả dê.

Mà chị Nga đẹp thật. Da chị trắng như dôi phấn. Người dong dong mình đây, nên cái áo dài tím chị mặc mới thướt tha làm sao! Riêng đôi mắt mới là đặc biệt. Nó không tròn như mắt bồ câu mà lại xếch lên, đen lóng lánh. Má Quyên nói đó là cặp mắt phượng. Đôi môi hồng tự nhiên của chị mỗi lần cười lại khoe hai hàm răng trắng đều tăm tắp. Riêng mái tóc mây đen mun xõa tới ngang lưng được chị cưng đặc biệt. Mỗi tối chải một trăm lần với cây lược đôi môi chị mua hồi cả nhà đi du ngoạn Hà Tiên. Chẳng bù cho con Kim Chi, cái đầu khét nắng vì chạy chơi ngoài vườn với Tố Quyên.

Chị Nga thích hoa hồng lắm. Trong vườn, chị xin ba má cho trồng rất nhiều hồng. Mỗi lần gia đình lên Đà Lạt nghỉ mát, thế nào chị cũng kỳ kèo được mang về vài cây. Vì vậy mà vườn nhà con Kim Chi lúc nào cũng rực rỡ sắc màu. Những đóa hồng, cánh mịn như nhung, đỏ tựa ráng chiều, hồng phớt như má các cô gái đương xuân, vàng đài các, trắng kiêu sa và tỏa hương thơm ngát.

Chị Nga săn sóc hồng giống như bà mẹ săn sóc con thơ. Cuối tuần chị cứ quanh quẩn bên những gốc hồng. Cắt tỉa, bón phân v.v. Hai con nhỏ xíu xọn cứ cười nhạo mỗi khi thấy chị cúi xuống hôn hít từng đóa hoa, rồi ngẩng lên, cặp mắt lim dim, thở ra những hơi dài khoan khoái giống như mấy tay ghiền thuốc phiện, sau khi phi thì... phê!

Thấy tụi nó cười, chị Nga mắng mỏ:

- Tụi bây biết gì. Hồng là chúa của các loài hoa. Nó vừa có sắc vừa có hương. Như hoa lan đẹp vậy mà có thơm tho gì đâu!

Hai con nhỏ ngu ngơ trề môi:

- Bông hồng của chị đẹp mà có ăn được hôn? Tụi em khoái cây mận, cây chùm ruột hơn. Ăn mận, chùm ruột... chấm muối ớt hay mắm ruốt thì...

Nói tới đây tụi nó còn giả bộ chép miệng, nuốt nước miếng ừng ực ra vẻ ngon hết cỡ. Chị Nga vùng vằng:

- Thôi, không thèm nói chuyện với thứ phàm phu tục tử như tụi bây!

Thấy chị giận dữ, hai đứa cùng phá lên cười khiến chị Nga cũng cười theo. Chị cúi lên đầu mỗi đứa một cái đầu đinh nói cho chừa!

Cách đây chừng một tháng anh Minh qua nhà Tố Quyên, nhà bác Ba cách nhà Quyên có hai căn. Anh hỏi thăm vợ vẫn năm ba câu, rồi lấy trong cuốn sách anh cầm theo một phong thơ màu xanh lơ rất đẹp đưa cho con nhỏ. Thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô em, Minh áp ứng:

- Quyên làm ơn đưa giùm anh bức thơ này cho Nga, chị của nhỏ Kim Chi. Nhớ đừng cho ai biết.

Thấy Tố Quyên còn ngần ngại chưa chịu cầm, Minh xuống giọng... xề:

- Làm ơn giúp anh đi mà. Xong việc anh thưởng. Nhỏ muốn gì anh cũng chịu hết.

Con nhỏ chợt nhớ tới cây kẹp tóc hình con bướm trên mái tóc búp bê mượt mà của con Ngọc Quỳnh trong lớp. Nhỏ này cũng con nhà giàu như Kim Chi, nhưng lại điệu ròi điệu rụng. Mấy đứa bạn trong lớp thường nhìn một cách thèm thuồng những bộ quần áo sang trọng, những món trang sức tuy nhỏ nhỏ nhưng rất xinh đẹp của Ngọc Quỳnh. Tố Quyên bắt chẹt anh Minh. Anh gật đầu lia lịa. Con nhỏ hứa hẹn sẽ đưa bức "tâm thơ" của anh Minh tới tay người đẹp.

Sau này anh Minh kể cho Tố Quyên nghe là anh đã bèn chỉ đạp xe tò tò đi theo chị Nga cả tháng trời. Bất kể nắng mưa. Một hôm ông Trời giúp anh Minh bằng cách cho sợi giây sên... nhai vạt áo dài của chị Nga te tua. Anh Minh bèn biểu diễn một màn "anh hùng cứu mỹ nhân" khiến người đẹp cũng... hơi hơi cảm động! Rồi từ đó họ mới bắt đầu trao nhau những cái liếc mắt, những nụ cười e ấp trên con đường

từ trường Gia Long về nhà. Năm đó chị Nga sửa soạn thi bằng Thành chung và anh Minh đang học lớp Première trường Jean-Jacques Rousseau. Dưới con mắt của Tô Quyên thì hai anh chị rất xứng đôi. Anh Minh của Quyên giống hệt bác Ba nên đẹp trai lắm. Anh cao cỡ một thước bảy, mũi cao, mắt sâu, mái tóc dày dợn sóng đen mun. Lúc anh cười khoe chiếc răng khểnh nơi khóe môi mới là thần sầu! Nhiều cô ở cái xóm Bình Hòa này mê anh lẫn lộn, nhưng không cô nào địch lại chị Lê Nga.

Tô Quyên ngạc nhiên không biết họ nói gì với nhau trong thư, mà có khi nhỏ phải đưa qua đưa lại một tuần tới ba, bốn lần! Khi nêu thắc mắc thì anh Minh cười cười, nháy mắt với nhỏ:

- Đừng gấp. Mai một lớn lên nhỏ sẽ biết liền hà. Bây giờ anh có nói nhỏ cũng hông hiểu đâu.

Một hôm Tô Quyên để bức thư trong túi áo như thường lệ. Đợi lúc thuận tiện, thí dụ như con Kim Chi chạy vô nhà uống nước hoặc đi tiểu, Tô Quyên sẽ phóng thiết lẹ vô phòng chị Lê Nga, móc túi đưa ngay cho chị rồi dông trở ra vườn, tình queo như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng hôm đó trời xui đất khiến gì mà con Kim Chi cứ ở riết ngoài vườn, túng quá Tô Quyên phải giả bộ mắc tiểu để đi vô nhà. Nhỏ ba chân bốn cẳng đi thiết lẹ. Ngang phòng ngủ thấy Lê Nga đang ngồi gao bài, nhỏ mừng quá bước vô đưa bức thư rồi trở ra liền. Ra vườn không thấy Kim Chi đâu, Tô Quyên kêu: “Chi ơi. Chi hồi.” hai ba tiếng mới thấy con nhỏ này từ trong nhà tà tà đi ra, tay cầm ly nước đá lạnh. Kim Chi tới trước mặt Tô Quyên, nhìn bạn bằng nửa con mắt, miệng cười miêng chi cọt:

- Hồi nãy tao thấy mày từ trong phòng bà Nga đi ra.

- Đâu... đâu có... Tú Quyên ú ớ.

- Tao còn thấy mày đưa cho bà cái gì nữa đó. Mày không nói thiệt tao nghỉ chơi với mày luôn.

Nghe tới đây Tô Quyên hết hồn. Nhỏ mím môi suy nghĩ hồi lâu rồi bắt Kim Chi thề độc nhỏ mới chịu... tiết lộ.

Nghe xong, Kim Chi dẫu mỏ, nguýt bạn một cái:

- Vậy mà cũng dẫu tao. Còn nói là bạn thân!

Tô Quyên chống chế:

- Tại anh Minh với chị Nga dặn tao không được nói với ai. Chắc họ sợ mày mét với má mày thì chết.

Kim Chi gật gù:

-Ừ họ sợ cũng phải. Mày biết hôn, anh Thắng đương theo bà Nga dữ lắm đó. Ba ảnh là bạn của ba tao. Nghe má tao nói nhà họ giàu lắm. Ba anh Thắng có tới mấy xưởng dệt. Ông Tàu lai, nhưng má ảnh người Việt. Anh Thắng là con một. Sau này gia tài một mình ảnh hưởng trọn. Họ hay đem quà biếu ba má tao lắm. Mà toàn đồ mắc tiền không hà. Hôm thứ bảy anh Thắng mới đem biếu má tao hộp sâm Cao Ly. Ảnh nói ba ảnh mới đi Hồng Kông về.

- Vậy thì chết anh Minh tao rồi! Tô Quyên hốt hoảng la lên.

Thấy điệu bộ của bạn, Kim Chi cười hì hì:

- Mày đừng sợ. Tuy ba má tao thích anh Thắng, nhưng chị Nga thì không ưa. Chi kêu anh Thắng là công tử bột, tối ngày chỉ biết ăn chơi. Với lại anh Thắng không đẹp trai bằng anh Minh của mày.

Được bạn trấn an nhưng Tô Quyên không yên tâm lắm. Chiều hôm đó ăn cơm xong nhỏ tốt qua nhà bác Ba Đạt. Minh đang cầm cúi học bài, thấy Quyên lên thang gác tưởng có thư của Lê Nga mắt sáng lên. Con nhỏ nhìn thấy anh Sơn đang ngồi học ở bàn gần đó thì... rét! Sơn nghiêm lắm, ít khi đùa giỡn với mấy đứa em, thành thử đứa nào cũng sợ. Nhỏ rón rén đến gần anh Minh, ghé tai thì thảo dặn chừng nào rảnh thì qua nhà Quyên có chuyện quan trọng lắm.

Minh ngồi học mà lòng nôn nao, không nhét được một chữ nào vô đầu. Cuối cùng chịu không nổi Minh đành đi qua nhà chú thím Năm. Tô Quyên kéo anh ra ngồi trước hàng ba rồi kể hết những gì nhỏ biết về người tình địch nguy hiểm của anh. Minh nghe xong cũng đâm lo. Ba chàng tuy khá nhưng đông con. Cuối năm nay chàng mới thi Bac 1. Trời ơi, cái thằng khi đột đó không cần bằng cấp gì hết cũng bỏ chàng xa hàng vạn cây số. Hơn nữa gia đình hẳn lại có giao tình với nhà của Lê Nga. Càng nghĩ, Minh

càng rầu thú vị. Cuộc tình mới bắt đầu tưởng êm đẹp, ngờ đâu lại có một chương ngại vật bụi như trái núi Bà Đen!

Thấy anh đắm chiêu nghĩ ngợi, Tố Quyên cũng ngồi im thin thít. Hồi lâu nhỏ mới rụt rè hỏi bây giờ anh tính sao. Minh quay sang hỏi em, mắt chứa đầy hy vọng:

- Tụi em có cách nào giúp anh gặp Lệ Nga không? Thiết tình anh và Nga chỉ viết thư qua lại chớ chưa nói chuyện riêng lần nào. Anh thấy sau vườn nhà Kim Chi có cái cửa nhỏ...

- Trời đất! Bộ anh tính hẹn chị Nga ở vườn nhà chỉ hả?

Minh nhăn nhó:

- Vậy chớ không lẽ hẹn cô ở nhà anh? Vườn đằng đó rộng, ban đêm không ai để ý đâu.

Tố Quyên miễn cưỡng nhận lời bàn lại với Kim Chi và Lệ Nga.

Hai hôm sau, Tố Quyên hớn hờ báo tin với Minh là tối Chúa Nhật này ba má Kim Chi sẽ đi ăn cưới. Nhà chỉ còn hai chị em, bà vú với chị bếp. Lệ Nga sẽ cho tiền hai người đó đi coi cải lương. Thiết là an toàn hết cỡ. Hai người mặc sức mà... mùa gặt vườn khuya!

Y hẹn, bảy giờ tối anh em Tố Quyên tới cửa sau. Cái cửa này bước ra con hẻm nằm song song với đường Lê Quang Định. Nhỏ Kim Chi đã đứng chờ ở đó. Đáng lý hai người có thể đường hoàng vô nhà bằng cửa trước, nhưng hai con nhỏ xíu này thấy "làm kiểu này" nó mới thần bí, ly kỳ, hồi hộp như trong xi-la-ma! Nhứt là con Kim Chi phải nghe đúng ba tiếng gõ cửa mới chịu hé ra cho hai anh em Tố Quyên lách vào!

Kim Chi thì thào:

- Lẹ lên, chị Nga đang chờ dưới gốc cây khế. Tao dẫn anh Minh lại đó, rồi tụi mình dọt nhen.

Tố Quyên ừ nhỏ. Sự hồi hộp và cái không khí im lặng trong vườn khiến hai cô nhỏ tự động... xuống tông!

Cây khế gần nhà bếp. Ánh đèn hắt qua khung cửa sổ sáng lờ mờ. Lệ Nga mặc chiếc áo ngắn bằng lụa màu tím lợt, quần trắng. Hai tay cô không ngừng xoắn tít cái khăn mu soa bằng vải ba-tít trắng có thêu mây bông hồng và hai chữ LN nơi góc, chứng tỏ một trạng thái cực kỳ kích động. Dù sao đây cũng là cuộc hẹn hò đầu đời mà. Nga luôn luôn từ chối lời mời đi chơi riêng của Thắng, viện cớ bận học thi. Nga không ngờ sự từ chối này càng kích thích lòng háo thắng của cậu ta. Từ trước đến giờ Thắng chưa hề thất bại trước đàn bà con gái (nếu không làm sao xứng đáng mang cái tên Nguyễn Đắc Thắng?) Cha mẹ cậu thì chưa bao giờ "dám" trái ý ông con quý. Nga càng tỏ ra thờ ơ, lãnh đạm bao nhiêu thì Thắng càng vò vập sẵn đón bấy nhiêu. Hần thê sẽ chiếm cho bằng được Lệ Nga. Vì yêu cũng có, mà vì bị chạm tự ái cũng có.

Minh càng tới gần, Lệ Nga càng thấy run! Cô cúi mặt nhìn xuống đất, ngay cả khi Minh cất tiếng gọi Lệ Nga, cô vẫn không dám ngước lên. Tố Quyên và Kim Chi khều nhau rút lui vô nhà.

Thấy hai đứa đi rồi, Lệ Nga đánh bạo ngước lên nhìn chàng trai đứng trước mặt, tim nhảy thình thịch trong lồng ngực. Minh cũng cảm động không kém. Chàng nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ nhắn, mềm như nhung nhưng lạnh ngắt của Lệ Nga, cười nhẹ:

- Bộ sợ anh lắm sao mà tay lạnh ngắt như vậy?

Lệ Nga e ấp:

- Đâu có. Tại em hồi hộp quá...

Minh nhìn quanh rồi nắm tay người yêu kéo lại chiếc băng gỗ đặt dưới gốc cây bông sứ già, sát bức tường dùng làm hàng rào, trong sự thất vọng náo nê của hai con nhỏ xíu đang núp phía sau cửa sổ trong nhà bếp, cố ý rình nghe cuộc đối thoại của hai kẻ yêu nhau. Hai cô ả xúi Lệ Nga hẹn Minh chỗ cây khế ngọt (cho gần cửa sổ), không ngờ anh chàng Minh lại chọn cây sứ cùi! Thành thử hai cô nàng không nghe được gì cả. Dưới ánh sáng nhạt nhòa của con trăng thượng tuần, họ chỉ thấy mới đầu Lệ Nga còn ngồi xa xa, lát sau thì họ đã xích sát bên nhau thủ thủ thăm. Thỉnh thoảng hai mái đầu còn chụm lại... Hai đứa đang bàn tính lén lén mò tới gần để nghe thì thấy Lệ Nga đứng lên. Minh nói gì đó nhưng cô lắc

đầu. Sau đó Minh cũng đứng lên, cầm bàn tay Lệ Nga đưa lên môi hôn. Hai con nhỏ bám nhau cười khúc khích, rồi tà tà đi tới chỗ hai người. Thấy bóng hai đứa Lệ Nga mắc cỡ giựt tay lại. Minh không nói gì chỉ nhìn hai đứa nhỏ rồi cười. Tuy trong cảnh tranh tối tranh sáng nhưng Tố Quyên cũng thấy mặt ông anh tràn trề hạnh phúc. Minh nói với Lệ Nga: "Thôi anh về." Cô chỉ đáp lại bằng tiếng dạ nhỏ. Cả bốn người đi về phía cổng sau. Kim Chi mở cánh cửa, thò đầu ra ngoài dòm qua dòm lại coi có ai không rồi mới ra hiệu cho hai anh em Tố Quyên. Bất thành linh Minh quay lại, không nói không rằng giựt cái khăn mu xoa từ tay Lệ Nga rồi bước nhanh ra khỏi cổng. Nàng chơi với kêu với theo anh Minh... anh Minh... Nhưng hai anh em Minh đã khuất bóng. Kim Chi cười, nói thôi chị cho ảnh để làm kỷ niệm.

Minh sung sướng quá, vừa đi vừa áp cái khăn lên mũi hít hít khiến Tố Quyên phát tức cười. Con nhỏ thấy người lớn thiệt là rắc rối và... điên điên! Riêng Minh thì dẫu cái mù soa quý báu đó dưới gối, đem nào cũng lấy ra áp lên mặt, đê mê như là đang được... hôn khuôn mặt yêu kiều của Lệ Nga.

Trong thời gian này có người đã chịu mua căn nhà của chú thím Năm. Họ nói sẽ lấy nhà trong vòng một tháng. Chẳng những Tố Quyên buồn mà cả ba người kia cũng rầu rĩ không kém. Họ bàn nhau sẽ lén rủ nhau đi chơi cho thỏa thích. Biết chừng nào mới gặp lại Tố Quyên? Vậy là bốn người đi chơi Vườn Bách Thảo, đi coi hát bóng, đi ăn mỳ, ăn hủ tiếu với nhau. Lúc này Lệ Nga và Minh đã khẩn khít với nhau lắm rồi...

Tố Quyên về quê mang theo kỷ niệm của những ngày thiệt vui vẻ này. Kim Chi tặng bạn chiếc vòng đeo mỗi lên nước lóng bóng. Chị Lệ Nga tặng Quyên một sợi dây chuyền bằng bạc, có mặt hình trái tim cấn một hạt ngọc trai nhỏ xíu nhưng rất xinh. Anh Minh tặng "con chim xanh" của mình mấy quyển truyện nhi đồng rất đẹp.

Ở nhà quê không có đèn điện. Chung quanh nhà là vườn dừa, vườn xoài rộng mênh mông. Chiều xuống thật nhanh, bên ngoài tối mò, ếch nhái kêu ềnh oang, đom đóm lập lòe trên mấy tàn cây. Gió đưa những ngọn tre, ngọn dừa éo lả như những cánh tay ma. Nhà ông Nội là một căn nhà nền đúc rất lớn. Gian giữa thờ sắc thân, có màn the trắng mỏng tanh che ngang. Ông cấm bọn trẻ lai vãng tới đó. Khủng khiếp hơn nữa là có một căn phòng ông Nội để sẵn một cái... quan tài, tuy sơn son thếp vàng rực rỡ nhưng cũng đầy vẻ dọa nạt! Thành ra đôi với Tố Quyên và mấy đứa con của chú Út, hai nơi này thiệt là kỳ bí! Con nhỏ sợ lắm, đến tối là đeo dính mẹ. Sau vài tháng mới quen quen. Có bạn mới cũng vui. Những đứa bạn tuy quê mùa nhưng thiệt thà chất phát, không đồng đánh, phách lối như mấy đứa bạn học con nhà giàu trên Sài Gòn. Tụi nó dắt Tố Quyên đi câu cá, đi tắm sông, đi ăn cắp ổi trong vườn ông Bảy Nhiên bị chó rượt chạy té rách quần, trầy đầu gối... Tuy vậy Tố Quyên cũng nhớ con Kim Chi da diết. Nhỏ tự hỏi không biết chuyện tình của anh Minh và chị Lệ Nga đi tới đâu rồi. Mong là "thằng cha Thắng" đừng nhảy vô phá đám.

Lụi hụi rồi sắp sửa tới Tết. Anh Minh viết thư báo tin sẽ về quê chơi một tuần. Tố Quyên tính từng ngày. Từ hồi trở về Tân An tới giờ, không có tin tức gì trên Sài Gòn hết trơn. Minh nói sẽ về khoảng hăm sáu, hăm bảy.

Tố Quyên theo thằng Đực, là đứa ở làm những công việc nặng nhọc trong nhà, xuống chợ Cao Lãnh đón anh. Đực mười sáu, mười bảy gì đó nhưng to lớn, mạnh khỏe.

Thấy Minh từ trên xe đồ bước xuống, Tố Quyên mừng quá chạy a lại kêu anh. Minh cũng mừng rỡ, nhắc bông cô em họ lên quay một vòng trước những cặp mắt kinh ngạc của những người dân quê. Hai anh em cười ròn rã. Minh đặt em xuống đất, ngắm nghía như người ta ngắm một món đồ:

- Bây giờ ra dáng tiểu thư lắm rồi đó cô nhỏ. Mới có một năm mà Tố Quyên lớn như thổi. Chắc nhờ ăn nhiều tôm cá chớ gì.

Tố Quyên hớn hờ:

- Đúng rồi. Em sẽ nói má cho anh ăn cá lóc nướng trui nè, tôm càng kho tàu nè, tôm nướng ăn với bún nè, lươn um nè...

Minh lật đật sì tốp:

- Thôi thôi... Kể thêm nữa anh chưa ăn mà đã muốn... no bẻ bụng rồi đây nè!

Tố Quyên cười ngặt nghẽo:

- Thôi bây giờ mình lấy đồ rồi về.

Thằng Đực xách cái va ly nặng trĩu bỏ lên xe lô. Minh và Tố Quyên xách mấy cái giỏ đệm, leo lên ngồi ở băng sau hỏi người chủ xe chạy cho mau. Minh nói đi từ Sài Gòn về cực quá. Phải qua bắc Mỹ Thuận, vòng lên Sa Đéc, rồi đi ngược qua bắc Cao Lãnh. Mất cả ngày trời. Đường lộ trái đá xanh nên xe lô chạy dần lên dần xuống ê cả cặp mông. Hồi nãy nổi vui gặp lại anh khiến Tố Quyên không nhìn kỹ. Bây giờ ngó lại thì hình như Minh hơi ốm hơn lúc xưa. Con nhỏ liền thoáng hỏi thăm tin tức của Kim Chi và chị Lệ Nga. Minh nói Kim Chi vẫn mạnh, nhỏ vừa gia nhập ban hợp ca Thiếu Nhi của Đài phát thanh Pháp Á. Hy vọng sẽ trở nên một danh ca sau này. Nhưng anh không nói gì tới chị Lệ Nga. Tố Quyên nghĩ chắc anh ngại miệng trước mặt người lạ là thằng Đực. Thôi để lúc khác sẽ hỏi.

Gặp cháu, ông bà Nội, chú thím Út và ba má Tố Quyên mừng lắm. Bác Ba gái mua quà hậu hi cho mọi người. Riêng ông Nội được hộp trà Thiết Quan Âm loại thượng hảo hạng, vì ông vốn ghiền trà nặng. Bà Nội được biếu xấp gấm Thượng Hải màu mận quân, nổi bông mai lan cúc trúc vàng rất sang trọng. Bà nói để may áo dài mặc Tết này. Còn có rất nhiều nho, táo, lê tàu... Buổi cơm chiều thiệt là thịnh soạn. Cá bóng múi chung tương hột, gà xé phay trộn ngó sen, giò heo hầm măng mạnh tông... Minh ăn một bữa thờ không ra hơi.

Khi những người lớn rút hết vô buồng, Tố Quyên rủ Minh ra ngồi ngoài căn nhà bánh ú vừa ăn chè vừa tâm tình. Con nhỏ không quên nhờ thằng Đực đốt một đống un nhỏ để đuổi muỗi. Bữa nay trăng còn lười liềm nhỏ xíu, nhưng nhờ bầy đom đóm trên cây vú sữa trước sân "đốt đèn" nên cảnh vật không tối tăm lắm... Khi nghe Tố Quyên hỏi chuyện hai người đi tới đâu thì Minh buông tiếng thờ dài, mắt đăm chiêu nhìn vào màn đêm tịch mịch. Thấy thái độ anh như vậy, tuy ngạc nhiên nhưng Tố Quyên không dám hỏi. Nhỏ linh cảm có chuyện gì không ổn đây. Trầm ngâm một hồi Minh cất tiếng kể, giọng buồn buồn:

... Sau khi Quyên đi rồi Lệ Nga và Minh vẫn kiếm cơ hội gặp nhau. Nhưng lần nào cũng có mặt Kim Chi. Bà mẹ của Chi không bao giờ cho phép Lệ Nga đi ra ngoài một mình. May mắn là năm đó cả hai đều thi đậu. Thấy Lệ Nga thi cử xong rồi, ba má công tử Thắng bèn nhờ bà mai đánh tiếng hỏi cô cho con trai họ. Dĩ nhiên Lệ Nga phản đối hết mình, nhưng ông bà thân sinh của cô nói chỉ có điên mới từ chối một nơi mà tất cả các cô gái khác đều mơ ước! Nga chê Thắng học dốt, mẹ cô nói nó có đi xin việc với ai đâu mà cần phải có bằng cấp cao. Nội mấy cái xưởng dệt của nhà nó tụi bây ăn ba đời cũng chưa hết nữa là. Hơn nữa nó là con một, gia tài đâu phải chia năm xẻ bảy. Mặc cho bà mẹ viện đủ mọi lý do, Lệ Nga vẫn giữ vững lập trường.

Nhưng một hôm trời xui đất khiến làm sao mà lúc Minh, Kim Chi, Lệ Nga vừa xem phim xong ở rạp Eden, mới tà tà đi dạo trên đường Lê Lợi, định sẽ đi ăn bún mỳ vàng bên Chợ Cũ, thì gặp công tử Thắng lái Vespa đi ngược chiều. Thắng giục mình lo sợ vì cái gã thanh niên đi bên cạnh Lệ Nga rất đẹp trai. Họ cười nói với nhau đầy vẻ thân mật. May mà họ lo nói chuyện không thấy hắn. Thắng bỏ ra một tuần lễ để điều tra. Sau cùng những điều hắn biết khiến hắn sững sờ. Lệ Nga đã có người yêu. Hèn gì mà nàng một mực từ chối lời cầu hôn của hắn! Thắng kể sự thật cho mẹ nghe, mong bà tìm cách cưới Lệ Nga cho hắn. Mới đầu bà khuyên con nên quên "con nhỏ" đó đi cho rồi. Thiếu gì con gái mà phải khổ sở như vậy. Nhưng mẹ Thắng không hiểu trên đời còn có những kẻ khoái cái thú... đau thương như cậu quý tử của bà! Cậu còn nói đã lỡ tuyên bố với bạn bè là sẽ cưới Lệ Nga, bây giờ nếu thất bại cậu không biết giấu cái mặt mình ở đâu! Bà mẹ nghe vậy cũng mềm lòng, hứa sẽ đích thân tới nói chuyện với ba má của Lệ Nga. Là chỗ quen biết thân tình nên hai bên nói chuyện với nhau rất thoải mái. Mẹ Thắng nhắc lại lời cầu hôn và lần này làm như vô tình kể lể:

- Anh chị biết hôn, tụi tui mới cho trang hoàng lại cái biệt thự ở đường Duy Tân để cho vợ chồng cháu Thắng ở sau ngày cưới. Tụi tui cũng biết đám trẻ bây giờ đâu có muốn chung đụng với đám già tụi

mình. Để tụi nó tự do với nhau là tốt nhất. Ba thằng Thắng tui cũng tính mở một hãng xuất nhập cảng to lựa cho cháu nó làm giám đốc. Cưới vợ rồi cũng phải tập làm ăn với người ta. Tuy rằng trước sau gì cái gia sản to tát của tui tui cũng thuộc về vợ chồng nó. Nhưng phải biết chí thú làm ăn mới giữ được của phải không anh chị? Lang bang hoài đâu có được.

Bà ta nói xong cười khanh khách. Ba má Lệ Nga nghe tới đâu thì cảm thấy... khỏe tới đó. Nhà họ tuy giàu nhưng thắm vào đâu với gia đình thằng Thắng? Cái viễn ảnh con gái mình sẽ ngồi trên đồng vàng, sung sướng cả đời khiến hai ông bà quyết định nhanh chóng. Mẹ Lệ Nga hùa theo:

- Dạ, chị dạy chí phải. Cháu Thắng cũng nên tập theo anh làm ăn mới được. Có gia đình rồi cũng khác lúc còn độc thân. Con Nga nhà này được anh chị thương thiệt là có phước. Tui tui sẽ dạy cháu ráng phụ giúp chồng một tay. Đồng vợ đồng chồng tát biển đông cũng cạn mà! Anh chị cứ về coi ngày tốt mình sẽ cho tui nó làm lễ hỏi. Không biết sau này ra sao, chớ bây giờ so tuổi, cháu Thắng tuổi mẹo con Lệ Nga tuổi mùi thiệt là hạp lắm đó.

Hai bên gia đình thiệt là hể hả. Cùng là một tin, nhưng đối với Thắng đây là một tin vui, còn đối với Lệ Nga thì chẳng khác nào một tiếng sét giữa bầu trời quang đãng! Trước cái quyết định dứt khoát của cha mẹ, cô chỉ còn biết khóc. Bức thư do Kim Chi tìm cách đưa tới tay Minh khiến chàng chơi với. Minh suy nghĩ cả một đêm rồi quyết định đem cả câu chuyện thú thật với cha mẹ. Cậu năn nỉ hai người tới nói chuyện với cha mẹ Lệ Nga, xin cho cậu làm con rể họ. Thấy con năn nỉ quá bác Ba của Tổ Quyên cũng bậm bụng xin tới gặp ba mẹ của Lệ Nga. Nào ngờ, sau khi nghe bác gái trình bày xong, mẹ của Lệ Nga khinh khỉnh trả lời:

- Cám ơn anh chị đã có lòng muốn xin cháu về làm dâu. Nhưng nói gần nói xa hồng qua nói thiệt. Vợ chồng tui đã nhận lời chỗ khác rồi. Chắc anh chị cũng có nghe tiếng ông bà chủ hãng dệt Phụng Hoàng chớ gì? Đó, tui tui gả cháu Nga cho cậu con trai duy nhất của họ đó (nhấn mạnh bốn tiếng con-trai-duy-nhất). Thôi thì cháu Minh ráng kiếm việc làm đàng hoàng, lo gì không cưới được vợ. Ói, đời nay con gái thiếu gì! Nói nào ngay con Nga của tui cũng có phước. Bước một bước là thành bà chủ hãng, có kẻ hầu người hạ ngay lập tức. Tháng tới này tui nó làm đám hỏi. Trong vòng ba tháng sau sẽ cưới.

Nghe cái giọng khinh người này mẹ Minh ứa gan, ngồi thêm chút nữa bèn cáo từ ra về. Mẹ Lệ Nga bồi thêm cú... ân huệ:

- Xin chị về nói với cháu Minh khỏi mắc công tìm cách gặp con Nga nhà này nữa. Nếu cháu thương con Nga thì xin để cho nó vui về về nhà chồng!

Nghe cái giọng hằn học của mẹ là Minh biết cuộc tình của chàng với Lệ Nga đã đi đến chỗ bế tắc. Nhưng chàng vẫn hy vọng nơi tấm lòng chung thủy của người yêu. Minh tìm cách liên lạc mấy lần, nhưng Lệ Nga bị canh giữ nghiêm ngặt quá. Bà vú lúc nào cũng kè kè bên cô. Cuối cùng Minh đành bỏ cuộc, đau đớn nhìn người yêu lên xe hoa. Đám cưới của Thắng - Nga rình rang lắm. Cả giới thượng lưu Sài Thành đều được mời. Sau đám cưới độ hai tuần, nhân lúc cha mẹ đi dự tiệc, Kim Chi chạy qua nhà kiếm Minh. Nhỏ đưa cho chàng một cái hộp vuông, may bằng satin màu tím rất đẹp. Trong đó có đầy đủ những bức thư Minh đã gửi cho Lệ Nga. Kim Chi nói trước hôm đám cưới chị Nga khóc quá trời. Lúc sau này chỉ ồm ồm. Chị Nga nhấn rằng suốt đời chỉ sẽ nhớ và thương một mình anh thôi. Lệ Nga không dám trở về đường Lê Quang Định thường, sợ lỡ tình cờ gặp lại người xưa và khu vườn cũ nơi đã chứng kiến lần gặp gỡ đầu tiên của hai người. Ói bao nhiêu là kỷ niệm êm đềm ở chốn này! Kể xong Minh ngậm ngùi kết luận:

- Anh thương Lệ Nga nhưng đâu không lại với cái gia sản kết sù của Thắng. Thôi thì anh cũng cầu xin cho Nga được hạnh phúc bên chồng. Coi như anh chị có duyên mà không nợ. Sau vài phút trầm ngâm, Minh tiếp giọng đầy phấn khởi, Quyên biết hôn, anh đã vào phân khoa được. Mong của anh là sau này sẽ mở một được phòng thiệ lớn. Biết đâu trời thương sẽ cho anh thực hiện được mộng ước của mình?

Tổ Quyên ngồi yên nghe anh kể với tâm trạng bàng hoàng. Vậy mà nhỏ còn tưởng... Chưa kịp nói lời nào để an ủi anh thì Minh đã đứng lên, vươn vai ngáp:

- Thôi mình đi ngủ nhỏ. Bữa nay anh đi đường đừ quá rồi. À mà biết đâu ở đây ăn Tết với đại gia đình, anh sẽ may mắn gặp một cô thôn nữ xinh đẹp dễ thương nào đó... Tố Quyên nhoen miệng cười:

- Anh nói em mới nhớ. Chị Nguyệt con gái bác hai Thiên ngoài vòm cũng vừa ở Sài Gòn về đó. Chị Nguyệt mới mười chín tuổi, chị học ở trên đó, mà em không rõ học trường nào. Hình như là trường Gia Long. Chị Nguyệt đẹp lắm, để vài bữa em giới thiệu cho anh làm quen.

Mình vò đầu Tố Quyên, đùa:

- Cám ơn bà mai. Ráng cầu nguyện cho anh lần này nghen nhỏ!

Tố Quyên cười hi hi:

- Ba má chị Nguyệt hiền khô, anh đừng lo. Ông nội mình có oai ở đây lắm!

Sau khi dẫn Minh về buồng ngủ, Tố Quyên cũng về phòng mình. Những điều được nghe trước đó khiến con nhỏ trần trọc mãi. Quyên nhớ tới những bụi hồng mà Lệ Nga tung tiu như con mọn. Chị đi rồi ai sẵn sóc chúng nó? Nhứt định không phải con Kim Chi rồi đã. Ôi, tội biết chừng nào những đóa hồng đầy hương sắc của chị Lệ Nga.

Vậy mà trong giấc mơ đêm đó, Tố Quyên thấy mình trở lại vườn hồng rực rỡ nhà nhỏ Kim Chi. Những đóa hồng vẫn lung linh khoe sắc, tỏa hương thơm ngát nhưng người hẹn với anh Minh không phải chị Lệ Nga mà là chị... Nguyệt. Giật mình thức dậy, Tố Quyên nghĩ biết đâu đây là điềm hên và anh Minh sẽ ăn một cái Tết thật vui vẻ, đầm ấm nơi đây. Chị Nguyệt tuy là gái miệt vườn nhưng rất xinh đẹp và hiền hậu. Tố Quyên thì thầm cầu nguyện...

Tiểu Thu

Bài Thơ Tháng Tám

Sáng nay nghe tiếng Mẹ
Vọng lại từ quê hương
Từ buổi sáng tinh sương
Con thu xếp lên đường
Về quê thăm cha mẹ
Con xóm nhỏ xưa nghèo
Sau lưng một đàn trẻ
Hớn hở xin chia phần
Những trái táo đem theo
Chút tình người viễn xứ
Nhìn về căn nhà nhỏ
Bao đầu người ló nhỏ
Con vội vàng rào bước
Rẽ đám đông len vào
2 quan tài nằm đó
Vớ ngọn đèn lung linh
Bóng con ngã theo hình
Mẹ cha còn đâu nữa!
Đau khổ tội cùng dâng
Tim con như ngừng lại!
Sức lực không còn hơi!
Bỗng con nghe tiếng gọi
" Mẹ ơi, con nhớ mẹ
Mẹ mau về với con!

ĐỪNG ĐỨNG TRƯỚC MỘ TÔI MÀ KHÓC

(Bài thơ cảm tác)

Đừng nhỏ lệ làm hồn tôi vẩn vương,
Xót xa hoài giọt nước mắt sầu thương
Cõi hồng trần bao ngày tháng vô thường
Xin đừng khóc đời tôi đâu đã hết.

Tôi còn đây tình đời làm sao chết
Vẫn ngậm ngùi se sắt giữa trời đông
Tôi còn đây là ngọn gió mát lòng
Là sương đọng mỗi bình minh thức dậy.

Là nắng hồng soi rọi mỗi sáng mai
Nắng vui đùa trải thảm dưới chân ai
Tôi vẫn còn đây hồi người tình mộng
Trong vườn cây xào xạc lá thu bay.

Tôi là trăng ve vuốt tấm vai gầy
Là hạt mưa chiều, ướt sợi tóc mây
Là sao sáng. giải Ngân Hà đêm mộng
Là sóng âm vang đùa bãi cát dài.

Ngoại ơi con nhớ mẹ!
Nói mẹ về bên con"
Hoàng hôn xuống ngã dần
Thần thờ con lê bước
Theo tiếng gọi con con
Giật mình con tỉnh giấc
Thì ra là giấc mơ
Con nghe từ xa thăm
Đức Phật tự ngàn xưa:
"Trong biển khổ luân hồi
sữa nào thay sữa mẹ."
Nước mắt con trào rơi
Hôm nay mùa báo hiếu
Cũng bao độ thu rồi
Con cài hoa hồng trắng
Trắng suốt cả đời con...

Tiểu Mai

Mênh Mông Chiều Nhớ

*Mơ về phương xa ấy
Nhấn gió theo làn mây
Màu sương lam phủ kín
Hiu hắt con buồn lây.
Từng giọt mưa hiên vắng
Rơi rớt rơi triền miên
Thoáng đâu đây lời hát
Ca khúc ca sầu miên.
Xa mờ xa mây tím
Xây bến bờ yêu thương
Trong dặm trường nhung nhớ
Ai khóc ai sầu vương?
Chiều rồi tan bóng xế
Mưa bước chân em về
Da diết tim lạnh giá
Nghe náo nê cơn mê.
Vi vu lời của gió
Anh hãy quay về đi
Xuân thì em đã khế
Tiếng yêu đâu phân ly.
Ngọc Quyên*

Tôi không chết đâu, chỉ như cơn mộng
Xin đừng nhỏ lệ, giọt lệ đau thương
Có yêu tôi đừng chuốc mối sầu vương
Ta mãi bên nhau, ngày tháng mộng thường...

Xin đừng nhỏ lệ. Tôi vẫn còn đây.

Phạm Thị Minh-Hung

Gọi tình...

Gọi Nhớ thiết tha
Người xa xa mãi
Bóng tà huy bay
Bỏ ta
Trăm nhớ ngàn cay
Rừng phơi lá úa
Biển bày nổi đau
Dòng đời
Nhóm gót chân vào
Tìm ai? Nhật/Nguyệt
Tiêu hao tháng ngày.

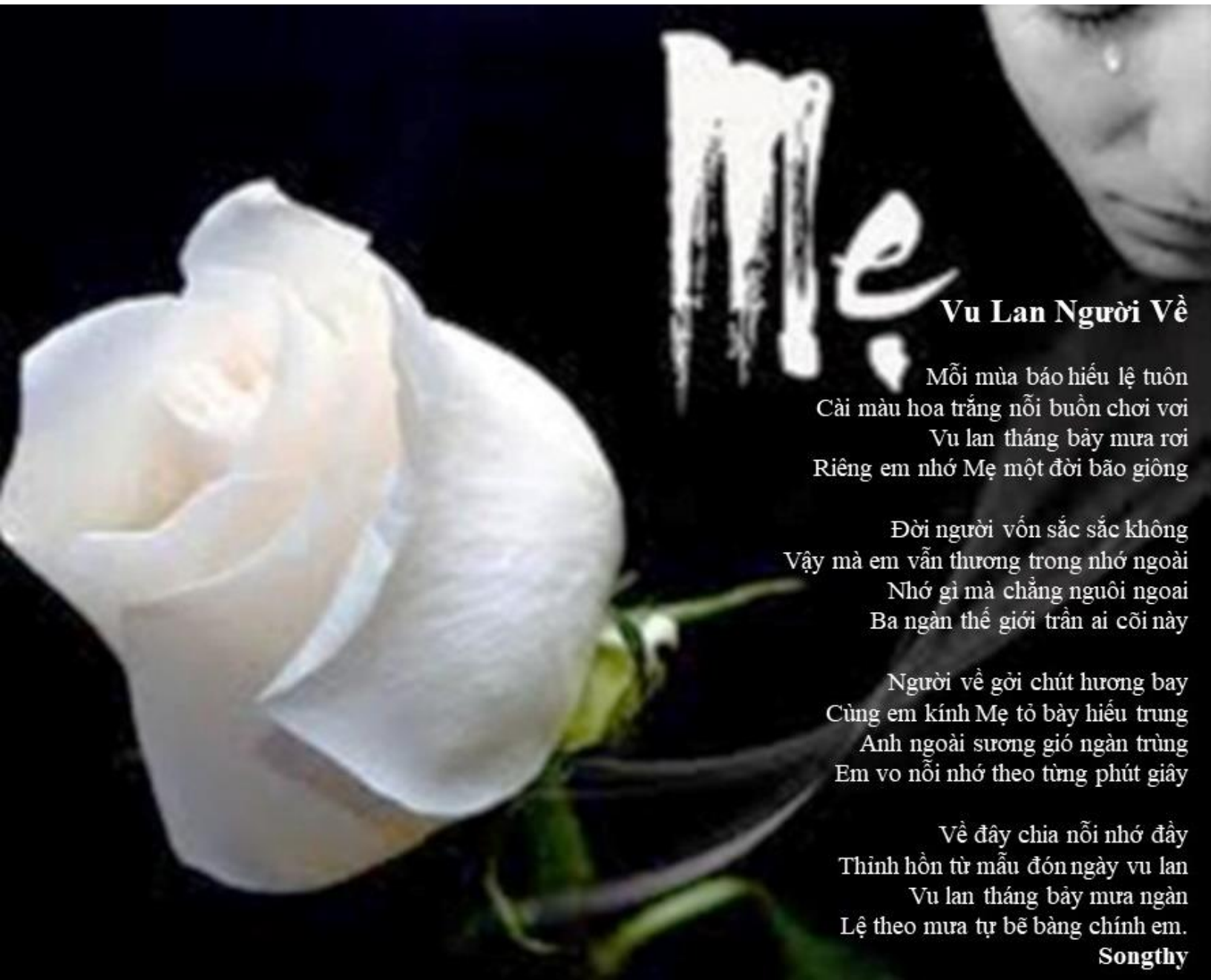
Kiều Mộng Hà

MONG CHỜ

*Hai mùa Xuân Hạ chỉ làm vườn
Thì hữu tri âm tận viễn phương
Thỉnh thoảng gọi phone thăm sức khoẻ
Vài ngày lên "Bút" (*) thấy vô thường
Buồn thân lui thúi xem hoa nở
Thương bạn bơ phờ ngó bóng dương
Thế sự ngổn ngang cờ nước bí
Mong chờ hy vọng một kỳ vương.*

Kiều Mộng Hà

(*) Facebook

Mẹ

Vu Lan Người Về

Mỗi mùa báo hiếu lệ tuôn
Cài màu hoa trắng nỗi buồn chơi vơi
Vu lan tháng bảy mưa rơi
Riêng em nhớ Mẹ một đời bão giông

Đời người vốn sắc sắc không
Vậy mà em vẫn thương trong nhớ ngoài
Nhớ gì mà chẳng nguôi ngoai
Ba ngàn thế giới trần ai cõi này

Người về gởi chút hương bay
Cùng em kính Mẹ tỏ bày hiếu trung
Anh ngoài sương gió ngàn trùng
Em vo nỗi nhớ theo từng phút giây

Về đây chia nỗi nhớ đây
Thình hồn từ mầu đón ngày vu lan
Vu lan tháng bảy mưa ngàn
Lệ theo mưa tự bề bàng chính em.

Songthy

MẮT LẠNH

Cố xóa đi bóng hình ai hiện diện
Những đêm thâu mờ/tò lúc... chập chờn
Thương nhớ ngội ngời nhâm nhi kỷ niệm
Người phương nao? Sầu nguyền nát xác hồn.

Hai ngàn ngày lún sâu vào chuỗi nhớ.
Sáng vui đùa, trưa tưng tưng... hờn nhau
Mùa chính chiến chuyện chúng mình cách trở
Trao niềm mơ nhờ bưu điện chuyển giao.

Ôi cái thuở tình yêu là xa xỉ
Khi đêm/ngày đạn rėjo hóa châu rơi
Em luôn nghĩ... một điều không dám nghĩ
Hồn xanh xao thao thức khẩn Phật Trời.

Nơi xứ người khóc/cười theo vận khó
Còng lưng cong gánh trọn những phong ba
Hạnh phúc ẩn trong căn nhà ẩm nhỏ
Bầy chim non tung cánh mộng vưon xa.

Mơ ước cuối: chung cùng bầu trời mở
Tháng ngày hưu mình quần quýt bên nhau
Như sẽ nhỏ chẳng bao giờ lia tở
Dòng đời êm... thêm ân ái ngọt ngào.

Mình bỏ em... ôi đời thêm băng giá
Cối hồng trần, hôn sa mạc hoang vu
Lệ tuôn chảy vào trái tim hóa đá
Môi quên cười, mắt lạnh, đáng Robot.

Kiều Mộng Hà
Aug. 18th 2020

NGỌT, VUI CÒN NHIỀU!

*(Chia sẻ với những người phụ nữ mang thân phận
lao nô nơi xứ người.)*

*

*“Yêu nhau trầu vỏ cũng say
Ghét nhau cau đậu đầy khay chẳng màng”*

Ca dao

*

*Chị buồn, tôi biết còn thương
Nhưng anh bạc nghĩa, chị vương làm gì?
Thấp hèn đã rủ anh đi*

MÊ DẠI!

*Ôi là đôi mắt tròn to đen láy
Càng nhìn càng thấy em dễ ghét ghê!
Dễ ghét? Về nhà sao lại đam mê,
Hơi hơi thông minh bỗng hóa khờ dại!*
Á Nghi, 20.8.2020

**KHÔNG DUNG PHƯỜNG ĐÀO
MỠ**

Có đơn chị ở, tiếc chi tình này?

*Nhà Kia ôm gái ngủ say,
Nhà Này thức trắng, ngậm cay, sụt sùi?
Thông minh sao nuốt đắng, lười?
Phải đi tới chứ! Ngọt, vui còn nhiều!*

*Anh đà dỏ thói won, điêu
Chị ôm cái thườ đương yêu, dát vàng?
Tối tắm, rách nát, vờ càng
Càng vờ, thực tế càng màng âm u.*

*Anh-chàng-bạc-bẽ tối mù
Chị luôn sáng chói, hãy trừ anh ra!*

Á Nghi, 20.8.2020

**Các chữ nói lái: won, điêu/đương yêu; vờ
càng/càng vờ*

**MÀNG: màng đục che phủ mắt.*

NGOÀI SONG

Hôm nay
Trời bỗng ngoan hiền
Gió đang thiên toạ
Vành khuyên ngậm lời
Nắng chờ
Chuyển kiếp luân hồi
Ta ngồi khơi lửa
Nguội đời tro than
Trắng không
Là nguyệt, trăng tàn
Ta không là kẻ...
Tham vàng vô tâm
Một đời
Tìm mãi tri âm
Niềm tin khánh tận
Vết bầm mũ nung
Đất trời
Có chắc thủy chung?
Con chim nào hót...
Điên khùng ngoài song
Kiều Mộng Hà, Aug19th2020

*(Chia sẻ với những người phụ nữ mang thân phận
lao nô nơi xứ người.)*

*

*Thay hình nọ, đổi dạng kia
Hắn xin vào, chị đuổi ra khỏi nhà
Thật thà mặc kệ gian ngoa:
Ký sinh phá quá, tía “hoa” nhà người.*

♥

*Ai luôn bận, chị thành thơ
Chữ tình đã cắt, ai mời mà vờ?*

Á Nghi, 20.8.2020

NẮNG THU VƯỜN THƠ

*Nắng dịu dịu tô điểm chiều trong trẻo
Niềm đăm chiêu vương cánh bướm dập dìu,
Hoa lay theo từng cơn gió hiu hiu
Như xoa dịu niềm băng khuâng khó hiểu.*

*Vạt nắng yếu nhưng mỹ miều, yếu điệu
Sắc thổi miên bao bận bận lăm điếu
Giữa rừng thu chỉ hai đũa, một lều
Nắng phản chiếu mặt người yêu, kỳ diệu.*

*Anh có hiểu hồn thơ đang uốn éo
Giữa vận, vận lạc điệp khúc gió ngân;
Lạc tứ thơ bao nhiêu chữ tàn ngân
Trước tuyệt đẹp không gian thu trao tặng?*

Á Nghi, 2020

HỎI ANH NẮNG NỖI NIỀM CHI?

*Anh khó chịu nên em đành chịu khó
Đi tìm Người-Đẽ-Chịu từng kết thân
Tìm Ai xưa luôn tươi tắn hơn gần,
Tìm cẩn thận Ai hiền lành, chín chắn.*

*Ai nhả nhận, không ngang tàng phát ngán;
Luôn sẵn sàng sống đơn giản, lạc quan;
Ai ngắm trăng, hưởng gió, thơ nói vắn;
Không thờ vắn, than dài, luôn nổi giận.*

♥

*Anh còn nhớ anh chàng bại không năn
Thẳng không kiêu sau khi cưới được em?
Hay cưới em mà nhồi máu cơ tim,
Em hư quá nên anh nặng nỗi niềm?*

Á Nghi, 20.8.2020

VỀ MIỀN ĐẤT PHẬT

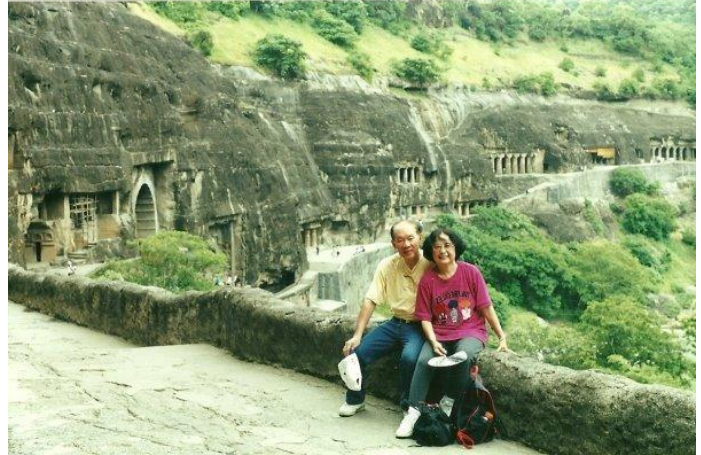
Hằng ngày tâm trí chúng ta chạy lăng xăng với các sinh hoạt trong gia đình và ngoài xã hội, nhất là hiện trạng COVID 19 và cuộc tranh cử Tổng Thống Mỹ vào tháng 11 sắp đến. Mệt thật!

Để cho tinh thần của mình được lắng đọng và an tĩnh dăm ba phút, người viết xin mời quý bạn cùng đi du lịch Ấn Độ "Về Miền Đất Phật" với người viết để được ngắm những hình ảnh hiền hòa nơi xứ Phật. Đây chỉ là những lời giới thiệu tóm tắt ngắn gọn để quý bạn biết những điều quan trọng về xứ Phật hiền hòa này mà thôi.

Vợ chồng người viết có phúc duyên viếng thăm Ấn Độ 2 lần:

* 1 lần đi với tính cách du lịch năm 2000 do công ty du lịch Sita của Ấn Độ tổ chức viếng thăm những thắng cảnh nổi tiếng ở Ấn Độ: thủ đô New Delhi, đền thờ Taj Mahal, Mumbai, hang động Ajanta và Ellora, v.v.

* 1 lần vừa đi du lịch vừa hành hương viếng Tứ Động Tâm do công ty du lịch ở VN tổ chức năm 2007.

Người viết được phúc duyên tham dự phái đoàn hành hương chiêm bái Phật tích Ấn Độ do Công ty Du Lịch East Sea Travel ở Việt Nam tổ chức nhân dịp SL về Việt Nam Xuân Đinh Hợi, nên xin được chia sẻ phúc duyên và sự an lạc khi được chiêm bái các Phật tích quý báu này đến quý thân hữu qua các hình ảnh mà SL chụp được nhân chuyến hành hương này.

Hy vọng rằng khi ngắm nhìn những hình ảnh này trong thâm tâm của quý thân hữu sẽ khởi niệm ý nguyện được về thăm xứ Phật trong cuộc đời của mình để được chiêm bái những nơi mà đức Từ Phụ đã sinh ra, lớn lên trong vòng sinh, lão, bệnh, tử của một kiếp người với những hạnh nguyện cao cả đầy Bi, Trí, Dũng giúp chúng sinh thoát khỏi vòng luân hồi đau khổ. Cuộc hành hương chú trọng vào 4 nơi quan trọng mà trong nhà Phật gọi là Tứ Động Tâm. Đó là:

- 1.- Nơi Đức Phật đản sinh ở vườn Lâm Tỳ Ni.
- 2.- Nơi Đức Phật thành đạo dưới cội bồ đề ở Bồ Đề Đạo Tràng.
- 3.- Nơi Đức Phật giảng kinh Chuyển Pháp Luân cho 5 anh em Kiều Trần Như trong Vườn Lộc Uyển.
- 4.- Nơi Đức Phật nhập Niết Bàn ở Vườn Sa La Song Thọ.

Ngoài 4 Phật tích quan trọng này, SL được viếng thăm những Phật tích khác mà chúng ta khi đọc kinh sách thường tụng niệm hay đã đọc qua như Kỳ Viên Tịnh Xá của Ông Cấp Cô Độc và Thái Tử Kỳ Đà dâng tặng, Trúc Lâm Tịnh Xá, núi Linh Thứu, Đại học Nalanda, v.v.

Hơn thế nữa SL cũng đã được viếng thăm sông Hằng, con sông thiêng của Ấn Độ và ngôi đền Taj Mahal nổi tiếng, có thể nói là một kỳ quan thế giới hiện đại.

Sau chuyến hành hương 12 ngày này, người viết học hỏi được rất nhiều điều hữu ích cho đời sống tâm linh trong bước đầu sơ cơ học đạo của mình.

1- Về Miền Đất Phật 1- Lâm Tỳ Ni – Nơi Phật Đản Sinh

Vài nét về khu vườn Lâm Tỳ Ni

Lâm Tỳ Ni thuộc quận Rudendehi của Nepal là nơi hoàng hậu Maya sinh thái tử Tất Đạt Đa dưới cây vô ưu. Trước khi đến Lâm Tỳ Ni, SL đã ghé qua Sravasti, tên ngày xưa là Xá Vệ, kinh đô của Vương Quốc Kiều Tất La, vua là Ba Tư Nặc để thăm vườn Kỳ Viên Tịnh xá do Ngài trưởng giả Cấp Cô Độc dùng vàng trải khắp mặt đất để mua cúng dường cho Đức Phật làm nơi thuyết pháp.

Từ Sravasti, phái đoàn của SL đi xe van 12 chỗ ngồi chạy gần 5 tiếng đồng hồ mới đến biên giới Nepal làm thủ tục nhập cảnh Nepal và phải đi thêm khoảng 1 tiếng đồng hồ nữa mới đến khách sạn Lâm Tỳ Ni ở cách vườn Lâm Tỳ Ni 10 phút đi bộ.

Chúng ta phải mua vé vào cửa để vào vườn Lâm Tỳ Ni (khoảng 10 USD). Trong khu vườn thiêng có đền thờ hoàng hậu Maya được xây dựng từ thế kỷ thứ ba trước công nguyên, bên trong có phiến đá khắc họa sự tích Đức Phật Đản Sinh. Bên ngoài đền có trụ đá của vua A Dục mà mãi đến năm 1896 mới được tìm thấy lại trong cuộc khai quật do nhà khảo cổ người Đức, tiến sĩ Alois Fuhrer phụ trách. Tuy nhiên phải đợi đến năm 1967, vùng Lâm Tỳ Ni mới được thế giới chú ý đến khi ngài U Thant, Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc đến viếng Phật tích và tiến hành Lễ khai mạc Chương trình Phát triển Lâm Tỳ Ni. Hiện tại đã có hơn 13 quốc gia đóng góp tài chính cho kế hoạch phát triển này và xây dựng các ngôi chùa nằm rải rác xung quanh khu rừng thiêng Lâm Tỳ Ni như chùa của Nhật Bản, Đại Hàn, Trung Quốc, v.v. do chính phủ các nước đó tài trợ việc xây cất. Riêng Việt Nam Phật Quốc Tự ở Lâm Tỳ Ni thì lại do Thầy Huyền Diệu và các phật tử Việt Nam ở khắp thế giới đóng góp xây dựng. Thật là một công tác Phật sự đáng được tán thán! Trong vườn thiêng Lâm Tỳ Ni còn có hồ nước Puskarini, mà theo huyền sử là nơi rồng hiện ra tắm Phật. Bên cạnh hồ là một cây bồ đề to lớn treo đầy những lá phướn của phái đoàn hành hương Tây Tạng. Phái đoàn hành hương của Sri Lanka trong đồng phục màu trắng đang quỳ khấn lạy cung kính trước trụ đá của vua A Dục và trước cội bồ đề.

Xin mời quý bạn click và link dưới đây để xem thêm một vài hình ảnh về Lâm Tỳ Ni do SL chụp.

1-Folder1 Phật Đản Sinh

<https://photos.google.com/share/AF1QipN1M8VShx2qIXZ4nFyFXyKOWdSv8-0-OPXK9d-hXx4FunQ6rPMiCnVOXm8XMI7naQ?key=OFh0TU9YRGhJN2h4dkdEVXpPTWNyQVRNUkFWOXpn>

2- Về Miền Đất Phật 2- Bồ Đề Đạo Tràng- Nơi Phật Thành Đạo Vài Nét Về Bồ Đề Đạo Tràng

Bồ Đề Đạo Tràng là nơi Đức Phật đắc đạo sau 49 ngày thiền định dưới cội cây bồ đề. Đây là một thánh địa quan trọng cho các Phật tử muốn tìm sự tỉnh giác trong thiền định và nghiên cứu lịch sử. Trước đó Đức Phật đã tu 5 năm khổ hạnh với năm anh em Kiều Trần Như tại Uruvela, nằm bên bờ phía nam sông Ni Liên Thuyền, nhưng sau đó Ngài nhận thức rằng tu khổ hạnh không phải là cứu cánh của Đạo pháp cho nên Ngài đã từ bỏ lối tu khổ hạnh, nhận bát sữa của tín nữ Sujata rồi đi về Bodhgaya, đến cây bồ đề thiêng liêng, thiền định và đắc đạo dưới cội bồ đề này.

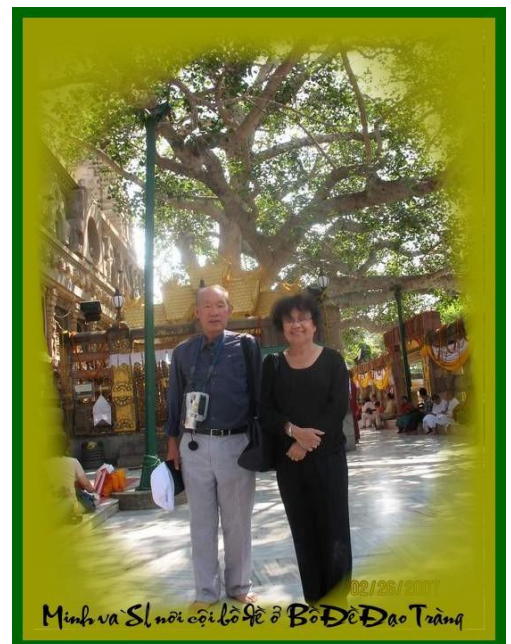
Bồ đề Đạo Tràng có tên là Bodh Gaya thuộc bang Bihar phía Đông Bắc Ấn Độ, nằm cách phố cổ Gaya khoảng 12 Km về phía Bắc và cách thủ phủ Patna của bang Bihar 106 km. Bồ Đề Đạo Tràng có một chiều dài lịch sử rất phong phú và trải qua nhiều lần bị phá hủy, trùng tu làm sống lại thánh địa này.

Các di tích còn lại tại nơi đây là tháp Đại Giác, cội Bồ Đề, Kim Cương tòa, các tháp nhỏ xung quanh tháp Đại Giác. Đa số những di tích mang nét chạm trổ rất nghệ thuật vào thế kỷ thứ nhất trước Tây lịch.

Theo một tài liệu lịch sử thời vua A Dục đã xây dựng một đền thờ đầu tiên tại thánh địa. Ngôi tháp Đại Giác hùng vĩ đã được xây dựng vào thế kỷ thứ hai sau Tây lịch trên nền ngôi tháp vua A Dục đã xây. Đây là ngôi tháp hình chóp nhọn đứng sừng sững với chiều cao 52m, mỗi cạnh vuông 15 m. Bên trong tháp có thờ tượng Phật bằng đá mạ vàng cao khoảng 2m được tạc vào khoảng năm 380 sau Tây lịch. Cây bồ đề hiện tại là cây được chiết ra từ cây bồ đề ở Sri Lanka được vua A Dục tặng Sri Lanka, do chính người con trai của vua A Dục là Mahendra tự tay đem qua đó trồng. Thầy Huyền Diệu thường thức sớm đến đây nhặt những lá bồ đề để tặng cho các Phật tử hữu duyên với Thầy, trong đó có Tonka.

Riêng SL thì nhận được một lá bồ đề do một chú tiểu Ấn Độ tặng và SL đã ép vào một quyển sách mang được về Mỹ để thờ.

Hiện nay tại Bodhgaya có rất nhiều ngôi chùa của các quốc gia như Nhật Bản, Sri Lanka, Miến Điện, Trung Quốc, v.v. Thầy Huyền Diệu cũng đã xây thêm được một Việt Nam Phật Quốc Tự thứ hai tại Bồ Đề Đạo Tràng do chính công sức của Thầy và các Phật tử Việt Nam đóng góp chứ không do chính phủ tài trợ như các quốc gia kể trên. Thật đáng khâm phục cho lòng kiên trì hộ pháp của Thầy Huyền Diệu.

Thật đáng khâm

SL đã đến đánh lễ dưới cội bồ đề và đi kinh hành xung quanh tháp Đại Giác 3 vòng trong lòng hân hoan, an lạc vì không ngờ mình lại có phúc duyên đến tận nơi, nhìn tận mắt nơi Đức Phật thành đạo mà ngày xưa mình vẫn nghĩ đây chỉ là một huyền thoại do ông bà cha mẹ kể lại. Nhiều phái đoàn hành hương khác đã đến quỳ lạy trước cội bồ đề với lòng thành kính. Một không khí trang nghiêm và an lạc bao trùm thánh địa này với khách hành hương ngời im lặng thiên định.

Xin click vào link dưới đây để xem thêm một vài hình ảnh về Bồ Đề Đạo Tràng do SL chụp được.

3- Folder2 Phật Thành Đạo

https://photos.google.com/share/AF1QipPy9m__pvFBUWoTQChOwzMUOYn3RkGgdFsBKIEouLcXoJmXF57CFm3TfVQS38mMpw?key=MkdaSlpJRTRFT1F2eVZ0bTFmX0tDOHdycENTSFhR

Trong bài viết tuần sau, người viết sẽ kể cho bạn nghe và mời bạn xem hình ảnh về Nơi Phật thuyết pháp và nơi Phật Nhập Niết Bàn nhé,
Sau này các chùa ở Mỹ và Việt Nam có tổ chức những chuyên hành hương với đầy đủ nghi lễ Phật Giáo trang nghiêm khi viếng thăm Tứ Động Tâm để tỏ lòng thành kính Đức Từ Phụ Thích Ca,.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 527-ORTB 949-7192020)

TÌM GƯƠNG SÁNG MÀ SOI!

Mở ra thơm thảo mời người
Tri ân chiến sĩ hùng khơi sử nhà.

Thối tha đây lại, chôn xa
(Đề gân: nớp nhúa, thối tha rầy rà.)

Kẻ thù Hán hóa dân ta
Làm sao có thể sa đà cãi nhau?

Tóc ai cũng đã đổi màu
Đỏ cò vẫn thế, dân đau lắm rồi!
Ý Nga, 16.8.2020

TRẦN BÌNH LONG

Cộng quân đông gấp mười lần
Chiến xa, chiến cụ, vô ngàn pháo binh
Vẫn thua thảm bại! Phải đành
Rút lui túi nhục, rời nhanh bắt toàn.

Tinh thần chiến đấu quân dân
Kiên cường chống trả, giành phần về vang
Một trang quân sử huy hoàng
Ghi niềm kiêu hãnh: vinh quang Cộng Hòa.
Ý Nga, 16.8.2020

*Theo các tài liệu quân sử VNCH thì: *Lúc khởi phát bao vây an Lộc, Cộng quân có khoảng từ 35 đến 37*

TRÁCH NHIỆM NGƯỜI LÍNH

Đừng làm điều có lỗi
Vớ chiến hữu thương yêu
Anh hùng đâu có siêu
Vẫn cần một tình bạn.

Đường còn dài, khúc khuỷu,
Cộng gian manh đủ điều,
Chúng mình chỉ bấy nhiêu
Lừa xin đừng để yếu!

Nếu không ám tín hiệu
Ngược gió, núi phải trèo
Bạn sao thấy đường theo
Lẽ nào ai chưa hiểu?
Ý Nga, 16.8.2020

*ngàn cán binh, trong khi lực lượng trấn thủ sơ khởi
của Cộng Hòa chỉ khoảng 3.200.*

AI TÀ, AI NGUY?

(Tri ân Quân Lực VNCH.)

*

Bạc tiết nghĩa lo “An dân bảo quốc”
Giữ nước nhà thịnh vượng rõ ràng ra!
Bầy Việt gian cường chiếm chính hay tà
Mà bán đất, dâng san hà cho giặc?

Ý Nga, 16.8.2020

THIỆU?

Điều linh vận nước đỏ cờ
Vẫn chưa ánh sáng thuận cơ triết, trừ
Thiếu lành trừ dữ thật ư?
Ai người viết lại sử dư trang hùng?

Ý Nga, 16.8.2020

Đếm Sao

*Ngày mái tóc không còn xanh được nữa
Ngày đôi tay thôi dệt mộng phù hoa
Thì em sẽ vì anh mà mở cửa
Trông lên trời, đếm những điểm sao xa
(Tạ Ký)*

Chị bạn viết mấy dòng cho nàng. Chị nhắc đôi chuyện xưa, tích cũ của non nước xứ Quảng. Nè, em nhớ chỗ nhà chị không? Dây nhà công chức ở đường Phan Châu Trinh đi lên gần ngã Năm đó. Anh hàng xóm của chị thuở ấy nhiều bạn lắm. Mà chắc là nghệ sĩ không hà. Những khi các anh nhóm họp, khu nhà rộn ràng với tiếng đàn, tiếng hát. Có một anh trong nhóm không ca hát. Có lẽ anh chàng bạn *mơ theo trăng và vợ vẫn cùng mây*. Nghe đâu, mới vào trung học, anh chàng đã làm những bài thơ hay suốt suốt. Nghe đâu, có anh bạn cùng lớp dự định sẽ phổ nhạc những bài thơ mượt mà. Tiếc quá, biến cố 1975 đến, mỗi người, mỗi nơi, tan tác. Những tác phẩm thơ phổ nhạc bắt hủ chưa kịp chào đời... Như sự nhớ chủ đích của mình khi liên lạc với nàng, chị reo lên, à, em oi., anh chàng thơ hồi xưa về sau là nhà thơ thứ thiệt đó em, viết hàng hà sa số thơ học trò. Mới đây, anh chàng viết tạp bút chuyện tay bạn bè, lan man về những ngày ngủ lang của anh chàng. Trong đó, anh chàng nhắc đến em nè. Nàng vốn mê cô tích. Hễ nghe đến chữ ngày xưa, nàng sà xuống, sa đà hóng chuyện, góp chuyện. Nàng kéo vợ con chuột, lướt lướt qua chuỗi emails dài ngoằng. Đây rồi email với tựa đề *Tôi Đi Ngủ Lang* của Trần Quang Đoàn.

* * *

“... ”

Cái quán cà phê vườn có dòng chữ phụ ghi dưới tấm bảng hiệu 'Café Uyên: Ở Một Nơi Ai Cũng Quen Nhau' là nơi tụi tôi thường đến trong năm lớp 11. Quán có “con nhỏ” tên Th. mắt to như mắt bò, học trò trường Nữ Trung Học, là em của mấy người chị nổi tiếng xinh đẹp. Không biết thằng bạn thân của tôi có 'ngắm ghé' con nhỏ chưa mà thường rủ tôi đến quán này. Tụi tôi nhâm nhi cà phê và trầm ngâm, cái trầm ngâm điệu bộ của tuổi bắt đầu lớn. Tôi cũng để ý đến con nhỏ hay hay đó. Nhưng sợ thằng bạn tôi 'quan tâm' con nhỏ trước rồi. Tôi trầm nghĩ, không nên mịch lòng bạn. Nó bực mình, không thèm mời uống cà phê nữa thì buồn. Tôi bèn ngồi im, quan sát thằng bạn, thấy lúc nào thuận tiện, tôi len lén nhìn con nhỏ. Thằng bạn tôi, làm ra vẻ chịch chơi, mà nhát hít. Nó cũng ngồi im như tượng tới khuya. Chẳng nghe nó nói chữ nào. Cho nên đâu có 'xi nhê' gì đối với con nhỏ. Báo hại, vì chiều lòng thằng bạn chịch chơi, nhiều hôm khuya lác, khuya lơ, quán đóng cửa, hai đứa đành lủi thủi ra về. Cà phê làm hai đứa khó ngủ. Nằm thao thức bên nhau cả đêm. Mạnh dạn nào tơ tưởng riêng đứa đó về 'con nhỏ' mắt to kia.

...”

* * *

Lòng nàng bỗng dạt dào những âm vang ngày cũ. Có phải “thằng bạn” đó là “cố nhân” của nàng không nhỉ. Ngày ấy, có nhóm mầm mon thi nhạc khoảng 5, 6 thanh niên, thường đến ngồi gần quây, hát hò, tán chuyện. Anh này ngâm nga vu vơ vài câu thơ:

*Ôi nhỏ có buồn như ta không
nhỏ nhưng về với nắng sân trường*

Anh nọ đọc vanh vách vài đoạn trong truyện *Hoàng Tử Bé* của Antoine de Saint-Exupéry. Anh kia ôm đàn guitar, hát băng quơ:

*Ở uê! Ở uê, ở uê ở uê, ở uê!
Chẳng cần em yêu muốn nghe
Anh ca hát câu tình si...*

Nàng vờ như không chú ý. Nhưng thật ra, những tiếng trầm, tiếng bổng của nhóm thi nhạc là niềm vui nho nhỏ trong những ngày tháng tăm tối sau biến cố đổi đời 1975. Có một người Việt thâm lặng trong nhóm những người Việt... ít thâm lặng. Hình như chưa bao giờ nàng nghe người-thâm-lặng nói gì. Nàng chỉ thấy, ngày nào, người thâm lặng cũng cùng chúng bạn đến quán cà phê của nhà nàng. Chăm chỉ, đều đặn. Trường lớp có lẽ mong ước học trò chuyên cần đến như vậy thôi. Do thâm lặng, người này trong mắt nàng là hiện tượng lạ, giữa những lao xao, ồn ào chung quanh. Khi nhóm thi nhạc đến quán, người-thâm-lặng tưởng như chìm nghỉm bởi anh ăn mặc giản dị, áo sơ-mi trắng với quần màu sẫm như đồng phục nhà trường giữa những áo nhiều màu, thậm chí có hình cả chim cò. Vậy mà, nàng vẫn “thấy” anh trước. Không hiểu lẽ gì, nàng dành nhiều mỹ cảm cho người-thâm-lặng.

Một hôm, một người trong nhóm đến quây, đưa cho nàng một tập giấy dày, nói, đây là thư của H. gởi, và quơ tay về phía bàn của nhóm thi nhạc. Nàng ngạc nhiên, nhìn về hướng tay chỉ, bắt gặp ánh mắt của người-thâm-lặng. Nàng luống cuống tránh ánh mắt, quýnh quýnh nhét tập giấy vào ngăn kéo của quây. Tim nàng đập thình thịch. Đến khi nàng sức nhớ, muốn tỏ lời cảm ơn người đưa thư cho phải phép, thì anh ta đã về lại bàn. Từ lúc đó đến khuya, lòng nàng nao nao. Nàng nhờ đứa em bung bê cà phê và tính tiền cho bàn có tác giả của tập giấy. Thường lệ, khuya đóng cửa quán, dọn dẹp xong, nàng đem bài vở ra

học. Những môn toán, lý, hóa... cần giấy bút, nàng phải ngồi vào bàn. Những môn khác: văn, sử, địa... nàng mang vở vào mùng nằm đọc. Nàng kỹ càng ép tập thư vào cuốn tập Anh văn. Lá thư viết tay dài mấy chục trang giấy, dày gần bằng cuốn tập của nàng. Đêm đó, thấy đèn sáng thật khuya, Mẹ nàng cũng như bây em, ái ngại, có lẽ nàng đang học rút cho bài kiểm tra sắp đến. Nàng háo hức mở những tờ thư. “Cô nhỏ...”. Nhiều bạn bè của anh, chị nàng vẫn gọi nàng là cô nhỏ, cô bé, nàng nghe lơ là. Vậy mà, bây giờ đọc chữ cô nhỏ trong thư, nàng bỗng nghe êm tai lạ kỳ.

Tuổi mười lăm có gì khoe?

Buông dài mái tóc em che má hồng

Trời xanh cho mắt em trong

Mây xe lụa trắng hơn không, áo này?

Ừa, sao anh biết nàng mười lăm tuổi. Mà lạ thật! Viết thư chưa thăm nom gì đã đặt ngay câu hỏi. Kỳ cục hơn nữa! Hỏi xong, rồi trả lời cho người ta luôn. Nàng bị cuốn hút theo những dòng chữ của anh. Chữ viết của anh thật ngộ. Anh viết hoa chữ A (như một dấu mũ, không có gạch ngang ở giữa), cho dù khi chữ a chỉ nằm giữa. Cứ vậy, nàng mãi mê cùng anh vào trường, ra phố. Anh kể về ngôi trường tiểu học hiền hòa. Anh kể những nghịch ngợm phá phách của học trò trung học. Anh tả sông Vệ, Thu Xà, Ba Gia... Anh nhắc những cô giáo thân thiết với học trò. Anh nhắc những thầy giáo gần gũi với lớp học. Đây, cô nhỏ biết không?

Môn sử địa thầy kêu ta ngồi chép

Suốt hai giờ, nhìn vở: kín tên em

Những sách học xé biên thư tình hết

Thế mà sao ta cũng vẫn thấy thèm

Nàng khấp khởi mừng, tưởng tượng, suốt hai giờ, nét chữ lả lướt của anh viết tên mình, chắc cũng đầy tập vở 80 trang. Phải chi không có đứa em bên cạnh, nàng sẽ lầm nhảm mấy câu thơ vài lần và sẽ thuộc lòng. Ô, ta ghẹo cô nhỏ thôi. Ta thường cúp cua giờ sử địa cô nhỏ ạ. Coi kia, vậy có ác không! Chưa chi đã làm nàng mừng hụt. Nàng thoáng chút thất vọng. Nhưng mắt nàng như dính cứng vào những tờ thư. Mê mẩn tựa như đọc truyện kiếm hiệp. Đọc xong trang này, tay vội vàng lật qua trang tiếp. Hết bắt đầu đọc trang một là phải qua trang hai, đọc tiếp tiếp luôn cho đến trang cuối. Nàng không còn thì giờ, tâm trí để ôn lại bài Anh văn cho giờ học ngày mai. Cô nhỏ, ta rất thích bài thơ *Cô Bắc Kỳ Nho Nhỏ*. Không phải bài hát về cô bắc kỳ với mái tóc demi garçon đầu cô nhỏ ạ. Bài hát về cô Bắc kỳ tóc ngắn là bài thơ *Đám Đông*. Ông nhạc sĩ làm cô nhỏ rối trí rồi nhi. Nhưng cô nhỏ chẳng cần bận tâm vì tựa bài thơ, bài nhạc. Cả hai bài thơ phổ nhạc đều đáng yêu kinh khủng. Ví dụ ta biết đàn, biết hát, ta sẽ mời cô nhỏ nghe nè. *Anh vãi trời cho cô thích mộng/ Để anh ngồi kể chuyện anh mơ...* Hình như anh mơ giấc mộng viễn du, anh mơ thoát khỏi cuộc sống ngột ngạt nơi tỉnh lỵ bé tí này. Cứ vài ba dòng, anh lại có câu bắt đầu với cô nhỏ. Có lẽ anh bận khoản, thư dài quá, nàng đọc một hồi mắt tập trung chẳng, nên anh nhắc, để nàng biết, anh viết cho nàng. Cô nhỏ ơi, chúng ta làm chương trình đồ vui có thường nhé. Trả lời thư cho ta, cô nhỏ nói ta nghe, hai câu thơ này trích từ bài thơ nào, của ai.

Ngày mái tóc không còn xanh được nữa

Ngày đôi tay thôi dệt mộng phù hoa

Nàng bỗng thấy bắt đầu thấy nhột nhạt. Nàng chép đầy mấy cuốn tập bao nhiêu là thơ. Mà sao nàng chưa nghe đến hai câu thơ này. Ô, nàng nghĩ, mình đâu định trả lời thư hỏi nào đâu mà lo tìm xuất xứ bài thơ. Kết thúc lá thư, anh chẳng chúc nàng xinh đẹp tươi tắn. Anh cũng chẳng nói câu đưa đẩy đại khái mong thư nàng. Anh chỉ dọa là sẽ viết thêm nữa, cho đến khi đọc giả yêu tác giả lá thư mới thôi. Càng đọc lá thư dài lướt thướt của anh, nàng càng thấy lời đe dọa thật dễ thương. Nàng như rất mong anh sẽ thực hiện

lời đe dọa. Anh ký tên Dương Phi Hoàn, và mở ngoặc Dê Bay Ngang. Đọc xong “cuốn” thư tràn giang đại hải, đã quá nửa đêm. Nàng tắt đèn. Nàng để cuốn tập có lá thư dưới gối. Hồi còn bé, nàng tin vào chiếc lá thuộc bài, tin vào cháo thánh và cũng tin rằng, cất bài vở dưới gối đầu óc minh mẫn, học đâu nhớ đó. Đêm nào cũng vậy, khuya lác khuya lờ, đóng cửa quán, mấy Mạ con lục đục rửa ly tách cà phê, dọn dẹp bàn ghế. Xong, nàng len lén đem thư, ép vào vở học, đọc đi, đọc lại. Thời học trò, nàng ngất ngờ. Đôi khi nhận thư tình, nàng đem “trình báo” mấy nhỏ bạn khác để đọc chung, rồi bàn ra, tán vào. (Bây giờ nghĩ lại, nàng thấy mình làm như vậy thiệt là quấy). Riêng lá thư của anh DPH, nàng giữ riêng, giấu tiệt, không “bật mí” cho ai. Có lẽ, nàng bâng khuâng ghê lắm. Không lâu sau, người thăm lặng hết xuất hiện. Nhóm thi nhạc từ từ vắng dần. Nàng lóng ngóng có ý chờ thư tiếp. Nàng mong mong, có ai ghé qua mang cho nàng lá thư khác. Nhưng nàng chỉ chờ vô vọng. Khi nhà ở Quảng Ngãi bị tịch thu, trong mớ hành trang vội vàng thu vén giữa cơn hoảng loạn cũng có lá thư của anh. Thời gian nàng học ở Đại Học Sư Phạm, lá thư vẫn còn nắp đầu đó giữa những cuốn sách giáo khoa và vẫn là bí mật giữa nàng và anh. Thêm nhiều lần dọn nhà, nàng đã mất đi rất nhiều sách vở, thư từ kỷ niệm. Dầu những tờ giấy thư không còn đó nữa, nhưng “cuốn” thư vẫn có chỗ đứng trong thư viện “ảo” của trí nhớ nàng.

* * *

Thỉnh thoảng chàng liên lạc với cô láng giềng của người bạn thân ngày xưa. Cô bạn có trí nhớ tuyệt vời và hình như quen tất cả nam phụ lão ấu của thị xã. Nhắc ngày xưa, chàng vui vui gõ phím kể những ngày đi ngủ lang nhà bạn bè. Mấy ngày sau, cô bạn ríu rít tường thuật. Tui xin lỗi ông ghen. Đáng lẽ tui phải xin phép ông trước. Mà tui không chờ được. Đọc bài viết của ông, nghe ông nhắc đến con nhỏ Th., tui bèn lạnh miệng, mách lẻo, chuyển bài viết đến cho nó rồi. Chàng giật mình, trời trời, sao mà trái đất tròn quay vầy trời. Không biết con nhỏ nghe mình diễn tả mắt nó to như mắt bò, nó có quạu không nhỉ. Cô bạn trấn an, ông yên tâm, nó không nhớ rõ ông là ai. Nó vui mừng gặp lại đồng hương, nhất là ông và nó cùng là Hué Quảng sương sương. Nó hồng xết nét vụ mắt bò đầu ông à. Nó có vài thắc mắc về những bạn bè thời đó. Cô bạn đứng giữa, nhanh nhẩu chuyển tiếp mấy dòng của con nhỏ cho chàng. Con nhỏ dường như vẫn là con nhỏ khi nhắc ngày xưa. Thăm hỏi đôi câu xong, con nhỏ hỏi về người nó đặt tên là người-thăm-lặng. Hơn ba chục năm rồi mà con nhỏ còn nhớ nhiều chi tiết đến người bạn của chàng. H. đúng là người thăm lặng. Tuy hấn kiệm lời, bạn bè luôn muốn có mặt hấn trong mọi cuộc họp mặt. Bạn bè rất quý mến hấn. Khi hấn nhờ chàng viết cho hấn lá thư để hấn tỏ tình với con nhỏ, chàng đồng ý ngay. Chàng không kể cho hấn nghe rằng, con nhỏ cũng trong “tâm nhắm” của chàng. Chàng phoi phới, thức thâu đêm, suốt sáng viết thư. Chàng viết liền một mạch mấy chục trang. Đầu khó khăn gì, chàng chỉ cần tỏ rõ lòng chàng. Cuối thư, chàng muốn ký tên chàng, nhưng đành phải ghi tên của hấn kèm theo biệt hiệu Dê Bay Ngang, diễn nôm cái tên đẹp để cha mẹ hấn đã đặt. Viết thư xong, chàng có việc phải rời thị xã. Nhận tập thư, hấn hớn hờ ra mặt, hấn nói gọn lời cảm ơn. Nhìn vào mắt hấn, chàng biết hấn thật sự “tri ân sâu sắc”. Chàng không biết có đưa bạn nào đạo diễn tiếp cho hấn, hay giúp hấn đưa thư cho con nhỏ. Hấn coi bộ rất nhất gái. Chàng định bụng, có dịp, hỏi hấn về kết quả và số phận lá thư. Nhưng chàng và hấn thất lạc nhau tự đó đến giờ. Hấn hấn rất hạnh phúc khi biết con nhỏ mấy chục năm sau còn hỏi thăm hấn. Phần chàng, “thư đã trao, không lấy lại bao giờ”. Hồi đó cả nước nghèo xác xơ. Máy photocopy chỉ dành cho những hồ sơ, giấy tờ quan trọng. Máy điện toán thì gần hai chục năm sau mới xuất hiện ở Việt Nam. Cho nên, “quyển” thư 48 trang giấy, xứng đáng ghi tên vào kỷ lục “Ghi-nét” ấy là độc bản, là độc nhất vô nhị, là vô tiền khoáng hậu. Không phải như thời nay, cứ việc “thay tên đổi họ” người nhận, cứ *copy & paste* để làm “tâm tình hiến dâng” khắp bốn phương trời. Mà hồi ấy, nếu có điều kiện, chàng vẫn nhất định chỉ viết một bản. Vì cảm hứng chỉ có một lần, và một lần cho tất cả. “Trong đời, người ta chỉ thật sự yêu có một lần. Những lần trước đó là tập yêu. Những lần sau đó là thói quen yêu”. Thuở loai choai tuổi teen, ai đó trong đám bạn của chàng đã nói vậy rồi mờ.

* * *

Thời đại tân kỳ ngày nay, người trầm lặng trong sinh hoạt chung là chuyện rất bình thường. Ngồi bên nhau, ai nấy cũng trầm lặng, vì mãi mê quẹt, quẹt, lướt, lướt trong điện thoại riêng của mình. Có người đưa lên Facebook tấm hình hai cặp vợ chồng bên bàn ăn buổi tối. Bốn người đang chăm chú vào bốn cái điện thoại trong tay. Nhiều người xem hình, nhấn nhanh dấu like kèm theo lời bàn, đàm ẩm quá, lãng mạn quá... Nàng lằm lằm tự hỏi, không lẽ người ta khen hai cây đèn cây đàm ẩm, khen bình hoa tươi lãng mạn... Cho nên, nếu nàng ao ước được gặp người trầm lặng, nàng chẳng cần Aladdin và cây đèn thần. Nàng chỉ cần đến quán cà phê nào đó, ngoài cửa có ghi free WiFi, nàng sẽ bắt gặp biết bao nhiêu người trầm lặng bên tách cà phê. Nhưng nếu nàng thưa với cô tiên rằng, con mơ nhận lá thư viết tay dài hơn 10 trang. Chắc hẳn cô tiên sẽ nói, ta tiếc không làm vừa lòng con được, điều này vượt ngoài khả năng cây đèn thần của ta. Ta nghĩ, đây chỉ là một đề tài hấp dẫn cho những cuốn phim khoa học giả tưởng thôi con ạ.

Qua đôi lần thư từ với nhà thơ học trò, nàng được biết thêm vài điều lý thú về những ngày tháng cũ. Nhà thơ học trò có thời gian quen thân với nhà văn Hoàng Ngọc Tuấn, tác giả của truyện *Ở Một Nơi Ai Cũng Quen Nhau*. Nhà thơ nhắc đến quán Café Uyên - Ở Một Nơi Ai Cũng Quen Nhau ở Quảng Ngãi. Nhà văn vui lắm, mong có dịp về Quảng Ngãi, gặp chị của nàng, người dùng tựa truyện ghép vào tên của quán cà phê. Chỉ tiếc, bề dẫu cuộc đời đã làm biết bao dự tính, ước mơ con người phá sản. Riêng nàng, nàng tìm ra một chân lý mới. Đằng sau một người Việt trầm lặng dễ mến là một người Việt ít trầm lặng viết thư lời cuốn. Bây giờ, nàng có thể đáp trúng câu đố vui có thưởng trong lá thư cách đây mấy chục năm. Nàng phân vân, không biết mình nên trả lời người trầm lặng hay người ít trầm lặng.

Nàng bước ra vườn, ngắm ánh trăng chảy mềm mại trên thảm cỏ, trên những bụi cây mon mọn lá mới đón xuân. Nàng ngược lên, trăng chan hòa, sao lấp lánh. Rằm tháng Ba, nơi đây, chôn trời Âu, đêm vẫn còn lạnh buốt.

*Ngày mái tóc không còn xanh được nữa
Ngày đôi tay thôi dệt mộng phù hoa
Thì em sẽ vì anh mà mở cửa
Trông lên trời, đếm những điểm sao xa*

Nàng đọc thêm mấy câu thơ, thấy lòng mình bỗng dưng ấm chi lạ.

Hoàng Quân

Rằm tháng Ba Canh Tý, 2020.

Nhân vật và sự kiện có thể là tiểu thuyết. Nếu có sự trùng hợp, chỉ là tình cờ dễ thương. Nhân đây, người viết xin cảm ơn bạn bè đã góp lời, góp ý, để người viết có thể thêu dệt những ngẫu nhiên đáng yêu này. Đặc biệt, xin cảm ơn thi sĩ Đoàn Vị Thượng cho phép người kể chuyện trích dẫn thơ, bài tạp bút cũng như những chuyện kể trong emails trao đổi với nhau.

Các câu thơ, câu nhạc trích trong

Đếm Sao của thi sĩ Tạ Ký

Cảm Xúc của thi sĩ Xuân Diệu

Như Xa Miền Yên Vui của thi sĩ Du Tử Lê

Còn Một Chút Hương của thi sĩ Đoàn Vị Thượng

Nhớ Lại của thi sĩ Lý Văn Hiến

Em Qua Vườn Anh, lời Việt của nhạc sĩ Phạm Duy, nhạc ngoại quốc Je Te Verrai Passer, Je Te Reconnaîtrais

Anh Vái Trời của nhạc sĩ Phạm Duy Thơ Nguyễn Tất Nhiên

LỜI MẸ

Quay lại tuổi thơ... ôi nhớ người
Vỡ lòng Mẹ dạy: Hỡi con ơi
Đường đời trí mở xua u tối
Nẻo đạo tâm buông thoát sáng ngời
Có đó rồi Không đừng nắm bắt
Hữu Sinh tất Diệt chớ cầu mời
Hai mươi năm Mẹ rời dương thế
Con nhận roi mềm quất tả toi.

Kiều Mộng Hà

Aug16th2020

RƠM NHIỀU CŨNG NẶNG!

Rom Nhiều Cũng Nặng
Nhờ lắm mật mà nhiều ruồi đấm đuổi
Người ngọt ngào, kẻ cay đắng đâu ra?
Suốt ngày Ai cứ la mắng, rầy rà
Không may vá, ai cần chi kim nhon?

Rom dù nhẹ, nếu kết thành khối lớn
Vẫn nặng nề, khiêng không nổi đâu nha!
Anh xa dân, chị cũng sẽ dân xa
Người hiền hậu chỉ thương ai hòa nhã.
Á Nghi, 14.8.2020

Con Phát Nguyễn

Lạy Đức Địa Tạng Vương
Con xin làm hành khất
Ngửa hai bàn tay gầy
Giúp đời bớt bơ vơ

Lạy Đức Địa Tạng Vương
Con xin làm hành khất
Để được nắm cơm thừa
Ấm lòng đàn trẻ thơ

Chỉ Xin Một Bàn Tay

Một bàn tay em xin
Những vuốt ve mặn nồng
Cho quên đời lận đận
Tình có cũng như không!

Chỉ một lần em xin
Dấu hoa tình bọt sóng
Đến rồi tan như mộng
Vẫn trôi đời trăm năm.

Cũng chỉ là mơ thôi
Những bão giông cuộc đời
Có chìm vào tăm tối
Vẫn là tình anh ơi!

Nhẹ nhàng chân em đã
Bước vào tình mênh mộng
Đêm tàn đêm trăn trở
Ngọt nào mà băng khuâng.

Chén quỳnh chưa được cạn
Ngây ngất ngây tình cầm
Giữa dòng đời dâu bể
Đã chắc gì ăn năn!

Chỉ bàn tay em xin
Đưa nhau cuối đường trần
Có hoa vàng mấy độ
Nở giữa đời phù vân!

Chỉ mảnh tình xin dâng
Nỗi nhớ nhung muôn màng
Bàn tay ai mù ló
Dắt tình này em mang.
Ngọc Quyên

Lạy Đức Địa Tạng Vương
Con xin làm hành khất
Tựa vào con tim người
Giữa cảnh đời tranh đua

Lạy Đức Địa Tạng Vương
Mong làm kẻ lang thang
Cùng nắm lấy tay người
Vượt thoát bờ khổ đau

Lạy Đức Địa Tạng Vương
Con xin làm viên gạch
Dựng lên những mái chùa
Che chở hồn nước non

Lạy Đức Địa Tạng Vương
Con xin làm chiếc búa
Phá tan những khám đờng
Con người thành hiền lương

Lạy Đức Địa Tạng Vương
Con xin làm lưỡi gươm
Chặt đứt mọi nông cuồng
Tham sân đều đẹp tan

Lạy Đức Địa Tạng Vương
Con xin làm hạt lúa
Trên cánh đồng ngát thơm
Khói bếp chiều Quê Hương

Lạy Đức Địa Tạng Vương
Con xin làm dòng sông
Tuôn chảy về Quê Hương
Muôn dòng nước Cam lồ

Lạy Đức Địa Tạng Vương
Giúp cho con được thấy
Những nụ cười trẻ thơ
Nở trong trái tim người

Lạy Đức Địa Tạng Vương
Xin được nhìn tận mắt
Nở tình thương tim người
Giữa cảnh đời gian ngoan

Lạy Đức Địa Tạng Vương

HÔM NAY EM DỪNG CHAY?

*Cơm trao, anh gắp ngọt ngào,
Khổ qua em trả nghẹn ngào thế sao?
Mâm khoe hải vị sơn hào
Em đòi cà pháo tương chao, sao tìm?*

*Chưa rằm, vôi trái tím sim?
Chùa chưa mở cửa sao em đã thiền?*

Á Nghi, 14.8.2020

SONG CA CÙNG THU

*Hàng cây ngả màu vàng hoe, wót sững
Mưa sáng... mưa chiều... Oi hỡi mưa thu!
Nước đổ không ngời hèn chi lá úng
Cảnh vật mù mờ một màu âm u.*

Anh phà hơi ấm vào tai, tình tứ:

**- Trời cho mình hưởng giây phút riêng tư
Được ngắm mưa thu trong nhà ấm áp.
Tuần hoàn vũ trụ, không thể chối từ!**

*Em pha cà phê: sữa, đường, kem đủ
Nhâm nhi từng ngụm áp ủ hương thơm
Mình ôm guitar, hát bài nhạc cũ
Tình ơi là tình! Hương thu êm đềm!*

*Mưa thu hòa âm sao mà êm ái
Thu hời! Thu hời! Chưa chắc thiên thai
Hưởng được phút giây, tình như si dại
Lung linh ánh nến giọt ngấn, giọt dài.*

*Giọt sấp, giọt mưa, giọt nào hạnh phúc?
Cám ơn Tạo Hóa, thơ hỏi ngọt ngào:
**Giọt nước, giọt tình, giọt nào wót út;
Nhạc tình, nhạc mưa, êm tai nhạc nào?**
Á Nghi, 2020*

Tiền Ba

Con quỳ trước hương linh Ba
Dưới chân ngài Địa Tạng
Đại chúng về đây
Cùng nhau tụ họp

Chấp tay con quỳ xuống
Xin cho thế giới này
Hận thù đều lắng xuống
Tình thương dâng tràn đầy
Lạy Đức Địa Tạng Vương
Chấp tay con quỳ xuống
Cho thế giới hôm nay
Trái sầu đau rơi rụng
Quả tình người nở hoa
Chúng con xin quỳ xuống
Đánh lễ Địa Tạng Vương
Ngọc Châu tỏa muôn màu
Soi sáng đời tối tăm
Chúng con xin quỳ xuống
Một buổi sáng sương mai
Vàng thái dương rực sáng
Nước sôi trong địa ngục
Biến thành nước cam lồ
Lửa trong thành vách đá
Biến thành gió xuân phong
3 cõi Thiên chân động
Trời rưới hoa mạn đà
Lạy Đức Địa Tạng Vương
Vào buổi sáng tinh sương
Vàng dương vừa ló dạng
Tùng cánh hoa Ưu Đàm
Hé nở giữa thế gian
Cảnh đời không còn khổ
Chúng quả Phật Tạng Vương
Cúi đầu con đánh lễ.
Tiểu Mai

Hòa theo nhịp kinh
Đại Đức Tăng Ni
Tín thành kính tụng
Tiễn bước Ba đi
Theo dấu chân Ngài
Đức Địa Tạng Vương
Cứu độ muôn loài
Chúng sanh khắp cõi
Không còn khổ sầu
Ba sẽ trở về
Đài sen rực rỡ
Vui cùng thánh chúng
Sáng Ba tưới hoa
Nghe tiếng chim hót
Thất bò đê tâm
Bát thánh đạo phần
Tâm Ba nhiếp niệm
Phật Pháp và Tăng
Lá trên cành cây
Nhẹ xao lay động
Âm thanh kỳ diệu
Reo hát hoan ca
Đón Ba trở lại
Cõi Phật Di Đà
Con xin cúi đầu
Chấp tay đánh lễ
Đức Địa Tạng Vương.
Tiểu Mai

Cầu Nguyện Đức Quán Thế Âm Bồ Tát

Năm nay vi dịch bệnh coronavirus, các chùa, nhà thờ, thánh thất, v.v. tại nhiều nơi đều bị giới hạn việc tổ chức những ngày đại lễ quan trọng như Lễ Phật Đản, lễ Vía Quan Âm, v.v. để tránh sự lây nhiễm nếu tụ tập đông người. Tuy nhiên Phật tử chúng ta vẫn luôn thực hành việc tu tập, cầu nguyện tại nhà. để thân tâm được an lạc. Nhân ngày Lễ Kỷ Niệm Bồ Tát Quán Thế Âm thành đạo, người viết nhận được bức tâm thư của ni sư Thích Nữ Huệ Hương gửi cho toàn thể Phật tử Bửu Hưng Tu Viện nhắc nhở Phật tử cùng nhau tu học hạnh lành Từ Bi và cầu nguyện Đức Quán Thế Âm Bồ Tát ban phúc lành cho toàn thể đại chúng được bình an trong cơn đại dịch hiện tại:

Kỷ niệm Bồ Tát Quán Thế Âm thành đạo

Nam Mô Đại Từ Đại Bi Tâm Thịnh Cứu Khổ Cứu Nạn Quán Thế Âm Bồ Tát

Kính Gởi Quý Phật Tử.

Lại thêm một ngày lễ Phật tử chúng ta thường vẫn tập về chùa, thành kính đánh lễ Bồ Tát Quán Thế Âm, 19 tháng 6 âm lịch, kỷ niệm ngày thành đạo. Năm Canh Tý này, 2020, tất cả dân gian trong cõi ta bà uế trược đang chịu đựng, khổ đau vì nạn dịch COVID-19, người con Phật không có duyên lành được đánh lễ, chiêm nghiệm lời giáo huấn của Bồ Tát Quán Thế Âm, giúp chúng ta với bớt nỗi trầm luân khổ ải, phát triển tánh nghe, từ bi và trí tuệ. Chúng ta không có huệ nhãn, pháp nhãn hay Phật nhãn để nhìn lại quá khứ của mình, nhưng hiện tại chúng ta có nhục nhãn để thấy được những gì TA nghĩ, TA làm, TA nói. Cũng vì cái TA to lớn này, nếu TA biết phát triển tánh nghe, lòng từ như Bồ Tát Quán Thế Âm, trong từng giây phút hiện tại và mai sau, TA luôn sống trong Phật pháp, trong ánh từ bi và trí tuệ của chư Phật mười phương. Nguyện Hồng Ân Tam Bảo luôn gia hộ quý Phật tử thân khoẻ tâm lạc, tật bệnh tiêu trừ, tai qua nạn khỏi.

Nam Mô Thường Tinh Tấn Bồ Tát Ma Ha Tát.

Huệ Hương

Tại các chùa đều có hình tượng Đức Quán Thế Âm Bồ Tát với gương mặt và nụ cười từ bi đứng trên tòa sen ban phúc lành cho tất cả Phật tử đến viếng chùa.

Khi bị trọng bệnh, bị tai nạn nguy hiểm hay khi gặp phải những điều phiền muộn trong cuộc đời, đa số chúng ta thường niệm danh hiệu Quán Thế Âm Bồ Tát để cầu xin được cứu giúp. Người viết chỉ là một cư sĩ nhỏ bé tầm thường nên chỉ có thể chia sẻ với quý thân hữu một vài nét quan trọng về đức Quán Thế Âm Bồ Tát mà thôi. Phần thuyết pháp về công hạnh của Ngài phải do các tăng sĩ phụ trách mới đủ uy lực thuyết giảng. Người viết sưu tầm được tài liệu về Đức Quán Thế Âm Bồ Tát dưới đây xin được chia sẻ cùng quý thân hữu muốn tìm hiểu về Ngài qua kinh sách.

Hành Trạng Bồ Tát Quán Thế Âm

(Thích Phước Sơn)

Nói đến Phật giáo, người ta nghĩ ngay đến đạo Từ bi cứu khổ. Mà hình ảnh cứu khổ tiêu biểu tuyệt vời nhất thiết tưởng không ai khác hơn là Đức Bồ Tát Quán Thế Âm, hay Mẹ hiền Quán Âm. Vì vị Bồ Tát này có đầy đủ phẩm chất của một người mẹ trong tất cả những người mẹ. Hình như trong mọi trái tim của những người con Phật thuần thành nhất là giới Phật tử bình dân không ai là không có hình ảnh đáng tôn kính của vị Bồ Tát giàu lòng bi mẫn này. Mỗi khi nói về Ngài, tựa hồ chúng ta ai cũng biết, nhưng có lẽ không ai dám cho là mình đã hiểu biết đầy đủ tất cả. Thế nên, trong bài này người viết xin giới thiệu cụ thể đôi nét chân dung của Bồ Tát một lần nữa, để giúp đại chúng quan chiêm.

Trước hết hãy nói về danh hiệu của Bồ Tát. Thông thường các kinh điển kể về 8 danh hiệu của Ngài như sau:

1. Quán Thế Âm Bồ Tát
2. Quán Tự Tại Bồ Tát
3. Quán Thế Tự Tại Bồ Tát
4. Quán Thế Âm Tự Tại Bồ Tát
5. Hiện Âm Thanh Bồ Tát
6. Quán Âm (*) Bồ Tát
7. Cứu Thế Bồ Tát
8. Quán Âm Đại Sĩ

Trên đây là những danh hiệu phổ biến mà nhiều người thường biết đối với vị Bồ Tát này. Thế thì có những Kinh điển chủ yếu nào đề cập đến xuất xứ, vị trí và những hoạt động của Ngài? Chúng ta thấy đại khái hành trạng của Bồ Tát qua các Kinh:

1) Theo Kinh Đại A Di Đà thì Ngài là Thị vệ bên trái, còn Bồ Tát Đại Thế Chí là Thị vệ bên phải của đức Phật A Di Đà lo việc cứu độ chúng sinh trong thế giới Ta bà. Cả 3 vị được gọi chung là Tây phương Tam Thánh (3 vị Thánh ở phương Tây). Và trú xứ chính thức của các Ngài là cõi Tây phương Tịnh Độ. Phàm khi chúng sinh gặp tai nạn mà chí thành niệm danh hiệu Quán Âm Bồ Tát, thì lập tức Ngài đến

nơi cứu giúp. Do thế mà Ngài được đức hiệu là Quán Thế Âm Bồ Tát (Vị Bồ Tát chuyên lắng nghe âm thanh cầu cứu của thế gian).

2) Theo Kinh Pháp Hoa, phẩm Phổ Môn thì Ngài có 33 hóa thân, từ thân Phật, Độc giác... đến thân đồng nam, đồng nữ. Ngài thường vận dụng 14 năng lực vô úy để cứu vớt chúng sinh thoát khỏi ách nạn, hoặc đáp ứng những yêu cầu chính đáng khi nào chúng sinh thành tâm niệm đến danh hiệu của Ngài.

3) Theo Kinh Thủ Lăng Nghiêm thì pháp môn tu của vị Bồ Tát này là Nhĩ Căn Viên Thông, nghĩa là tai Ngài có thể được sử dụng như năm căn khác. Ngài phát tâm tu hành nơi pháp hội của đức Phật Quan Thế Âm, và đức Phật này đã thọ ký cho Ngài khi thành Phật sẽ có Phật hiệu giống như mình. Do đó mà Ngài có hiệu là Quán Thế Âm. Đồng thời vị Bồ Tát này cũng có 32 ứng thân giống như Kinh Pháp Hoa đã mô tả. Chỗ khác nhau là Kinh Pháp Hoa kể đến 33 ứng thân, còn Kinh Lăng Nghiêm thì liệt kê 32 ứng thân. Ngoài ra, hai Kinh này còn giống nhau một điểm nữa là cùng mô tả về 14 đức vô úy của vị Bồ Tát này. Số lượng và nội dung của các đức vô úy này gần y hệt như sau.

4) Theo Kinh Thiên Thủ Thiên Nhãn Đại Bi Tâm Đà La Ni thì Ngài đã thành Phật từ đời quá khứ cách nay vô lượng kiếp, hiệu là Chánh Pháp Minh Như Lai, nhưng vì nguyện lực đại bi, muốn làm lợi ích cho chúng sinh nên Ngài hiện thân Bồ Tát để dễ dàng hoàn thành đại nguyện. Thế nên, ngoài danh hiệu Bồ Tát Quán Âm như chúng ta thường nghe, có đôi chỗ còn gọi là Phật Quán Âm là vì vậy.

5) Theo Kinh Nhất Thiết Công Đức Trang Nghiêm Vương thì Ngài là Thị vệ của đức Phật Thích Ca.

6) Theo Mật giáo thì Ngài là hóa thân của đức Phật A Di Đà.

7) Theo Kinh Hoa Nghiêm thì đạo tràng của Ngài ở núi Bồ Đà Lạc trên biển Nam Hải. Đó là đôi nét sơ lược về hành trạng của Bồ Tát Quán Âm mà các Kinh đã đề cập đến....” (Nguồn: trích bài viết của Thầy Thích Phước Sơn - Tu Viện Quảng Đức)

Chúng ta cũng thường niệm danh hiệu Ngài là Quán Thế Âm Bồ Tát.

“Quán Thế Âm có nghĩa là quán chiếu, suy xét, lắng nghe âm thanh của thế gian. Theo Phẩm Phổ Môn trong [Kinh Diệu Pháp Liên Hoa](#), sở dĩ ngài mang tên gọi như vậy là do hạnh nguyện từ bi cứu khổ nạn, mỗi khi chúng sanh bị khổ ách, nguy cấp liền nhất tâm niệm danh hiệu của bồ Tát, ngài liền quán xét âm thanh đó, lập tức cứu họ thoát khỏi tai ách.

Trong [Bát Nhã Tâm Kinh](#), vị Bồ Tát này mang tên là **Quán Tự Tại** dựa trên pháp môn tu tập của ngài. Khi quán chiếu thâm sâu vào chính mình, ngài nhận thấy năm uẩn không có tự tính và đều là giả tạm, ngộ ra được điều đó, ngài vượt thoát tất cả mọi khổ đau ách nạn.”

(Nguồn: trích trong Wikipedia)

Người viết cũng có thiết lập tại nhà một bàn thờ Phật và một bàn thờ Đức Quán Thế Âm để hằng đêm được đánh lễ, chiêm ngưỡng nét từ bi hỷ xả của chư Phật, cầu nguyện cho thân nhân bạn bè quá vãng được siêu sinh Tịnh Độ, người

còn sống được bình an, bệnh tật tiêu trừ, căn lành tăng trưởng, làm được nhiều việc lành, tránh làm những điều ác và tất cả chúng sinh đều trọn thành Phật Đạo.

Ngoài ra người viết còn sưu tầm những hình ảnh chư Phật đăng lên website Pinterest của người viết để khách viếng trang Pinterest này cũng được duyên lành chiêm ngưỡng nét từ bi của chư Phật.

Mời quý thân hữu đến viếng các trang dưới đây trong website Pinterest của người viết nhé.

<https://www.pinterest.com/suonglamportland/boards/>

1- Board Buddha Hình tượng Phật) trên Suong Lam Tran Pinterest

<https://www.pinterest.com/suonglamportland/buddha/>

2-Board Laughing Buddha Phật Di Lặc trên Suong Lam Tran Pinterest

<https://www.pinterest.com/suonglamportland/laughing-buddha/>

3-Board Quan Thế Âm Bồ Tát (Quan Yin) trên Suong Lam Tran Pinterest

<https://www.pinterest.com/suonglamportland/quan-yin/>

Mời xem Youtube Quan Thế Âm Bồ Tát - Nhạc Nguyễn Tuấn - Thơ Tuệ Kiên do Suong Lam thực hiện với những hình ảnh Đức Quan Thế Âm ở nhà người viết và do người viết sưu tầm để thực hiện youtube này.

<https://www.youtube.com/watch?v=0kQbbF42j4E>

Nhạc sĩ Võ Tá Hân đã đóng góp vào kho tàng Nhạc Phật Giáo Việt nam với những bài kinh Phật giáo được chuyển thành những nhạc phẩm do ông sáng tác rất trang trọng, hay tuyệt vời

Mời quý bạn cùng thưởng thức với người viết.

Niệm QUAN THẾ ÂM BỒ TÁT - Nhạc Võ Tá Hân

<https://www.youtube.com/watch?v=V4im39qqDkA>

MƯỜI HAI LỜI NGUYỆN CỦA QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT - Võ Tá Hân phổ nhạc - Ca sĩ Kim Linh

<https://www.youtube.com/watch?v=Im0vEB--dJs&list=RDV4im39qqDkA&index=22>

Mời xem thêm youtube Quan Thế Âm Bồ Tát của nhạc sĩ Nguyễn Tuấn

[Quan Thế Âm Bồ Tát- Nhạc: Nguyễn Tuấn - Thơ: Tuệ Kiên](https://www.youtube.com/watch?v=x36O6mOHXMA)

<https://www.youtube.com/watch?v=x36O6mOHXMA>

Chân thành cảm tạ nhạc sĩ Võ Tá Hân và nhạc sĩ Nguyễn Tuấn đã đem sự an lành tĩnh lạc đến cho đại chúng qua các nhạc phẩm nói trên. Được quen biết với người thiện trí thức tài hoa như hai vị quả là một phúc duyên tốt đẹp của người viết, Lành thay!

Xin cầu nguyện chư Phật và Quan Thế Âm Bồ Tát ban phúc lành cho thế giới sớm chấm dứt cơn dịch Covid-19 để chúng sinh được sống an lành trong ánh từ bi của chư Phật.

Nam Mô Quan Thế Âm Bồ Tát Ma Ha Tát

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTM 626- ORTB 947-8122020)

Nếu Mai Nay...

*Nếu mai này ta chết
Ta cũng lên bàn thờ
Bát cơm lời kính nguyện
Hồn ta cũng về thăm
Nhớ ngày nào dương thế
Đến bàn thờ khấn nguyện
Cho người được siêu thăng
Nay ta về hội họp
Hiểu được pháp vô thường
Người đi rồi ta đến
Sanh tử rồi tử sanh
Có pháp nào bất diệt?
Có pháp nào vô sanh?
Hóa thân ta ẩn hiện
Sanh tử rồi tử sanh
Ta cúng cho người mất?
Hay ta cúng cho ta
Âm dương không cách biệt
Có hồn và có ta
Thế gian là cát bụi
Ta từ bụng mẹ ra
Từ giọt máu tạo ra
Cho ta tám hình hài
Mai này ta có chết
Cát bụi lại mang ta
Có gì đâu là mất?
Có gì đâu là còn?
Tiếng vọng từ phương xa...
Tiểu Mai*

DÂN NGHÈO ĐÓNG THUẾ NUÔI AI!

Dãy nhà tranh, tre, nứa, lá
Nghèo nàn, lụp xụp thấy thương
Sống bên trong ai sung sướng?

Melbourne Vào Đông

Melbourne vừa mới bước vào đông
Cái lạnh cắt da buốt cả lòng
Hiu hắt hàng cây trơ trụi lá
Một mình lặng lẽ chỉ hoài trông...

Yarra con nước lững lờ trôi
Có thâu tình riêng những ngậm ngùi
Cảnh vật lặng im lòng dậy sóng
Nhớ người biết đến thuở nào nguôi...

Kim Oanh

Đông, Melbourne 2020

NHÌN ĐOÁ SEN HỒNG

Đêm thiên quán chiếu tiền thân
Kiếp xưa dấu bụi phong trần chưa buông
Quán sâu tỏ rõ cội nguồn
Nhánh sông sóng dập con buồn dạt theo

Nửa vàng trăng chững lưng đèo
Mây cuồng gió cuộn tóc phiêu bồng cời
Đêm thiên nhật bóng trăng rơi
Bản lai diện mục trụ nơi cõi nào?

Đi - về từ chốn chiêm bao
Cống sương dầm tuyết ghé vào hư không
Đêm thiên bên đóa sen hồng
Trăng soi nửa mảnh vành cong ngời ngời.

Kiều Mộng Hà

ĐẢNG “KIỀU VẬN”?

Bầy sấm sỡ, nhơn nhơ, thơ dấm dớ
Ý ồm ờ, ầm ớ những dâm, dơ,
Lời lẳng lơ nhờ nợ dục thả to
Cứ tưởng bỏ bao trai tơ, góa vợ.

Gió sương “*an phận thủ thường*”.

Bao kẻ “*phong lưu mã thượng*”
Cán bộ “*kín cổng, cao tường*”
Đồ cờ cùng khoe, hợp xướng
Thấy gì những cảnh thê lương?
Ý Nga, 12.8.2020

Ý Nga, 12.8.2020

CỖ NÀO CŨNG YẾU!
Các yếu điểm* bên trong địch đà chiếm
“Phi công” cừ hầy còn “*núp trên mây*”,
Trón trên cây chưa nhìn thấy giặc đây,
Hay run rẩy sợ bày toàn điểm yếu? *

Ý Nga, 12.8.2020

*Yếu điểm: điểm rất quan trọng.
*Điểm yếu (từ Hán Việt): điểm không mạnh

NGỘ CHIÊU

Bao nhiêu năm qua ông “*dạy*” vợ từ “*nhất chiêu*” đến “*thập chiêu*” mà vợ vẫn luôn làm ông phật ý.

Hôm nay mới sáng sớm ông đã phải xuất chiêu “*La*”... om sòm, làm bà có cảm tưởng như nhà cửa đang rung rinh trong cơn động đất. Mặc cái chứng chi mà người-muốn-hét chưa nổi cơn thịnh nộ thì thôi ngày ngày lại còn phải nghe mãi thứ âm thanh độc chiêu chói tai này? Chẳng lẽ muốn hãm thanh “*La*” thì phải trở các quái chiêu “*Mi Đồ Ré Xí*” như hàng xóm cho bị đòn hay sao?

Mà người nọ đã hét Tenor (giọng kim, cao), người kia có đem Contralto, Soprano hay Bass (giọng trầm) ra đáp trả thì cũng chỉ “*xấu chàng hổ thiếp*” lây thôi. Nhà này mà nói về “*bằng cãi nhau*” thì bà thuộc loại “*vàng*”: tốt nghiệp đậu... vớt, hạng... không rớt, thì cãi chi lại ông “*luật sư*” này

Buồn! Bà cứ một tuyệt chiêu: mỉm cười an nhiên, nhắm mắt làm lơ và niệm thầm tỉnh tâm:

- *Nam mô A Di Đà Phật.*

Ông la mãi không ai trả lời, sợ có người lãng tai nghe không rõ, ông bèn xăm xăm hùng hổ đến trước mặt, la văng cả nước bọt vào mặt bà, ai ngờ ông thấy bà đang... lăn tràng hạt. Xâu tràng hạt đeo tay màu nâu đỏ này ông đã mua tặng bà nhân dịp chùa gây quỹ giúp nạn nhân bị cơn sóng thần Tsunami năm nào, không biết những hạt sần sùi ấy đã được bàn tay bà lần chạm vào bao nhiêu lần mà lên nước bóng loáng?

Thiên hạ bảo “*Trời đánh tránh bữa ăn*” nhưng ông mà đã lên cơn tức thì bữa ăn, giấc ngủ gì ông cũng không tránh, trừ phi bà đang ngồi thiền, vì ông sợ bà “*tẩu hỏa nhập ma*” thì lại mất công người sống với... ma, hay người la cho... ma nghe thì phiền (đời quân ngữ “*Xông pha lắm cũng gặp ma*” mà đạn hay ma còn phải tránh ông, không lẽ tuổi chưa già lại muốn gặp... ma sớm?)

Ngoài ra, vì bà không theo Thiên Chúa giáo của ông nên khi thấy bà đang thắp nhang khấn vái cho những người thân trong gia đình hai bên (đã chẳng may chết trong tù ngục VC hay trên biển Đông) thì giận mấy ông cũng im vì ông rất... thất lễ chuyện này, từ bao nhiêu năm nay ông chỉ tưởng nhớ... trong lòng, mọi việc đều một tay bà chu đáo hương khói cho người vô phúc.

Trời xui đất khiến sao hôm nay vừa la hét khản cả cổ mà nhìn mây giọt nước miếng văng lấp lánh trên đôi gò má gầy gò của bà, rồi nhìn thân hình bé bỏng ngồi ở góc phòng lăn tràng hạt ông lại thấy mắc cở

quá! Ông bỏ ra phòng khách ngồi chờ, định bụng khi bà xong ông sẽ nhỏ nhẹ phân tích những lỗi lầm mà bà đã làm ông nổi điên sáng nay.

Đọc báo mãi, đến trưa vẫn chưa thấy bà ra sửa soạn cơm, lúc bụng đói, ông mới nhớ tới bà, nhẹ nhàng vào phòng xem động tĩnh thế nào để nhắc chừng cơm nước “giùm” bà thì thấy bà đã ngoạo đầu sang một bên ngủ ngon lành rồi. Ông tự nhiên thấy hồi hận vô kể! Lòng thương vợ khiến ông nghĩ nên nấu trước nồi cơm điện “giùm” bà.

Cơm sôi, cơm cạn, xới cơm xong, lại chờ thêm một lúc khá lâu mà cô nương của ông vẫn chưa thức. Muốn dành cho vợ một sự ngạc nhiên nên ông xắt hành, phi thơm, làm món trứng chiên. Thấy rõ cái bẹ xanh đã được người nông dân không chuyên nghiệp hái và rửa sạch ông bèn luộc rau, và dầm vào nước rau một trái cà chua, vắt thêm nửa trái chanh làm món canh luôn. Cơm vừa chín tới thì đĩa rau, trứng chiên và canh cũng được dọn ra bàn đủ màu sắc xanh, đỏ, vàng với chén, đĩa sẵn sàng mà bà vẫn còn ngủ nên ông lẳng lẳng rửa sạch mớ chén bát “giùm” bà.

Rửa xong, vào thăm chừng, người đẹp vẫn say giấc, ông trở ra, thấy cái bếp bệ bệ dưới “tài” nấu nướng của hỏa đầu quân... nhà binh nên ông lau “giùm” bà cái bếp cho sạch sẽ, cất “giùm” số trứng còn dư vào tủ lạnh, rồi tiện tay cho hết thớt, dao chén bát vừa rửa xong vào tủ cất luôn “giùm” cho gọn gàng, dù chúng còn ướt nhẹp nước và chúng đã đặt sai vị trí, thế nào mai đầu bếp chính cũng đi tìm khùng luôn cho mà xem.

Rồi!

Lại... chờ!

Càng chờ càng sốt ruột mà nhìn xuống sàn bê bết những nước, dầu, vỏ củ hành, rau, muối, tiêu.v.v. đã vung vãi thấy bắt... ghét nên ông quét nhà và lau “giùm” cô công chúa cái sàn. Bây giờ ông đem phơi mớ giẻ lau ngoài vườn xong sẽ vào thỉnh hoàng hậu dậy ăn cơm, chứ để nàng nằm lâu thế kia thì đêm nay nàng sẽ mất ngủ, vả lại, mùi thơm của trứng chiên làm ông cũng còn cào cả bụng rồi.

Phơi khăn xong, thấy “con dao bở cau” bén ngọt của bà lẫn lộn trong luống cải bẹ xanh nguy hiểm quá, ông cúi nhặt, tiện tay nhổ mớ cỏ dại quanh đó. Tiện mắt, thấy cái vỏ cam, ông mới nhớ bà đã nhờ ông đào giùm hố chôn vỏ trái cây mấy tuần rồi mà ông chưa làm, ông bèn thấy con dao trở xuống mà đào “giùm” bà. Xong việc, tiện cuộc, hứng chí, ông bèn búng “giùm” bụi rau húng ẻo uột ở góc đất xấu xa, ra nơi đất tốt mà bà ước ao.

Và cứ thế, tiện cuộc, tiện xềng, tiện người, tiện tâm muốn chuộc lỗi ông cứ lan man “giùm” nọ sang “giùm” kia cả mấy tiếng đồng hồ hồi nào ông không hay, khi bụng kêu ọt ọt ồn ào ông mới thắc mắc: sao hôm nay bà ấy ngủ li bì vậy? Hay bà bị gì rồi? Nghĩ thế, ông thấy cuộc, xềng xuống, chạy băng băng trở vô, quýnh quýng làm sao chân ông lại xóc vào con dao lúc nãy nghe đau điếng nhưng ông cứ tuôn vào nhà mà không biết máu me đã chảy đầy chân.

Bà nằm yên, một sự yên lặng bất bình thường chứ không như những lúc ông la ồm tỏi, ồm hành mấy tiếng đồng hồ. Nhìn bà vẫn ngoạo đầu như lúc nãy mà ông thấy thương quá! Mấy tiếng như thế thì không chừng sẽ trật cổ mất thôi. Ông nhẹ lật ngửa khuôn mặt bà ra, định hôn bà một cái cầu hòa trước bữa cơm chuộc lỗi “tươm tất” do chính ông nấu nhưng ai ngờ bà đã... cứng đơ, ông tức tốc ẵm bệnh nhân lên xe và vừa bấm kèn xe vừa phóng hết tốc lực thẳng ra bệnh viện ngay.

Khu cấp cứu hôm nay không đông người nên các bác sĩ làm việc rất nhanh. Cũng may là còn kịp! Áp huyết bà xuống quá thấp mà bà lại đang nắng làm vườn liên tục trong mấy ngày khí hậu nóng bức. Thế là một công hai việc, các bác sĩ vừa chữa cho bà vừa băng bó vết thương chân cho ông luôn.

Mở mắt nhìn lên trần nhà, bà ngạc nhiên thấy khung cảnh sao mà lạ hoắc, nhìn xuống, thấy chồng đang ngồi ngủ gà, ngủ gật bên cạnh giường, bàn tay ấm áp lại đang nắm tay bà, bà ngơ ngác giật giật tay ông, ông mở mắt, mừng rỡ giải thích từ từ mọi chuyện. Khác với ở nhà, ông chỉ nói nhỏ nhỏ vừa đủ nghe, còn bà cười cười thì thầm đáp trả vài câu.

Cả ngày ông phải uốn lưỡi muốn sai quai hàm với những danh từ y khoa chuyên môn, mà ông dốt đặc, để giải thích về bệnh sử của bà cho các bác sĩ, y tá Canadian nghe, bây giờ ông mới nghe lại được tiếng Mẹ với một âm thanh dịu dàng quen thuộc từ lâu đã bị ông lãng quên. Khi ông hỏi:

- *Em có giận anh không?*

Bà trả lời:

- *Anh nè! Tai của em thính giác còn nghe được, rằng anh còn đầy đủ, sao anh không nói những lời ngọt ngào cho em nghe? Mai mốt em nghe không được nữa, rằng anh rụng hết, móm mém, nói gì cũng trở trệ khó nghe thì lúc ấy hãy tha hồ mà ra vườn la hét, phun nước miếng tưới cây; còn bây giờ anh cần chi thực tập sớm mà phun lên mặt em vậy cho mau già?*

May là anh chỉ bị dao khứa chân nhẹ chứ rủi mà lúc này té gãy hết hàm răng thì không chừng hôm nay anh đã có thể... phun nước miếng phèo phèo... tưới rau rồi, biết đâu mình... tiết kiệm được mở tiền nước mùa hè này cho chính phủ.

Câu nói dí dỏm bất ngờ làm ông bật cười to. Đây là lần đầu tiên trong 36 năm chung sống ông đã nghe hết một câu nói trọn vẹn của bà mà không ngắt lời nửa chừng

Bà trở mắt nhìn ông, ở nhà ông hét to có một mình bà nghe, vô đây ông đâu có muốn ai nghe mà sao ông lại cười to thế? Hóa ra cười thì muốn... mọi người nghe, còn... hết thì chỉ muốn mình... vợ nghe thôi, thảo nào tai của vợ ngày càng có vẻ mất... thính giác!

Ông mân mê chiếc vòng tràng hạt trên cổ tay bà một lúc rồi chồm người hôn lên trán bà một cái thật âu yếm và đùa:

- *Mô Phật! Lạy Chúa tôi!*

Rồi ông tháo vòng tràng hạt của bà ra và vừa lần tràng hạt ông vừa lầm nhảm đọc lời đa tạ Ôn Trên đã cho ông còn có bà trong cuộc sống.

Bà nằm yên nghe ông cầu nguyện, được một lúc lại ngủ thiếp đi, ông ngồi đăm chiêu nhìn người bệnh. Thấy mà thương!

Cú “hậu chiêu” vừa rồi đã trở thành “tàn chiêu” hôm nay. Không ngờ “liên hoàn chiêu” của ông trong ngàn ấy năm tu luyện đã chỉ là “hư chiêu” vô tích sự trước một “hữu chiêu” im lặng dạy ông bài học quá lớn trong đời về chữ NHÂN của vợ.

Thôi!

Từ nay cần chi tới “thuận chiêu” hay “đảo chiêu” cho mệt!

Chắc là ông đành phải lên núi mà “mai danh, ẩn tích” mất thôi! Ông tự hứa:

- *Kiếp sau không dám lấy vợ con nhà võ nữa!*

Suốt hai năm bị thử rề, ba vợ ông đã cảnh cáo ông một “dị chiêu” rồi:

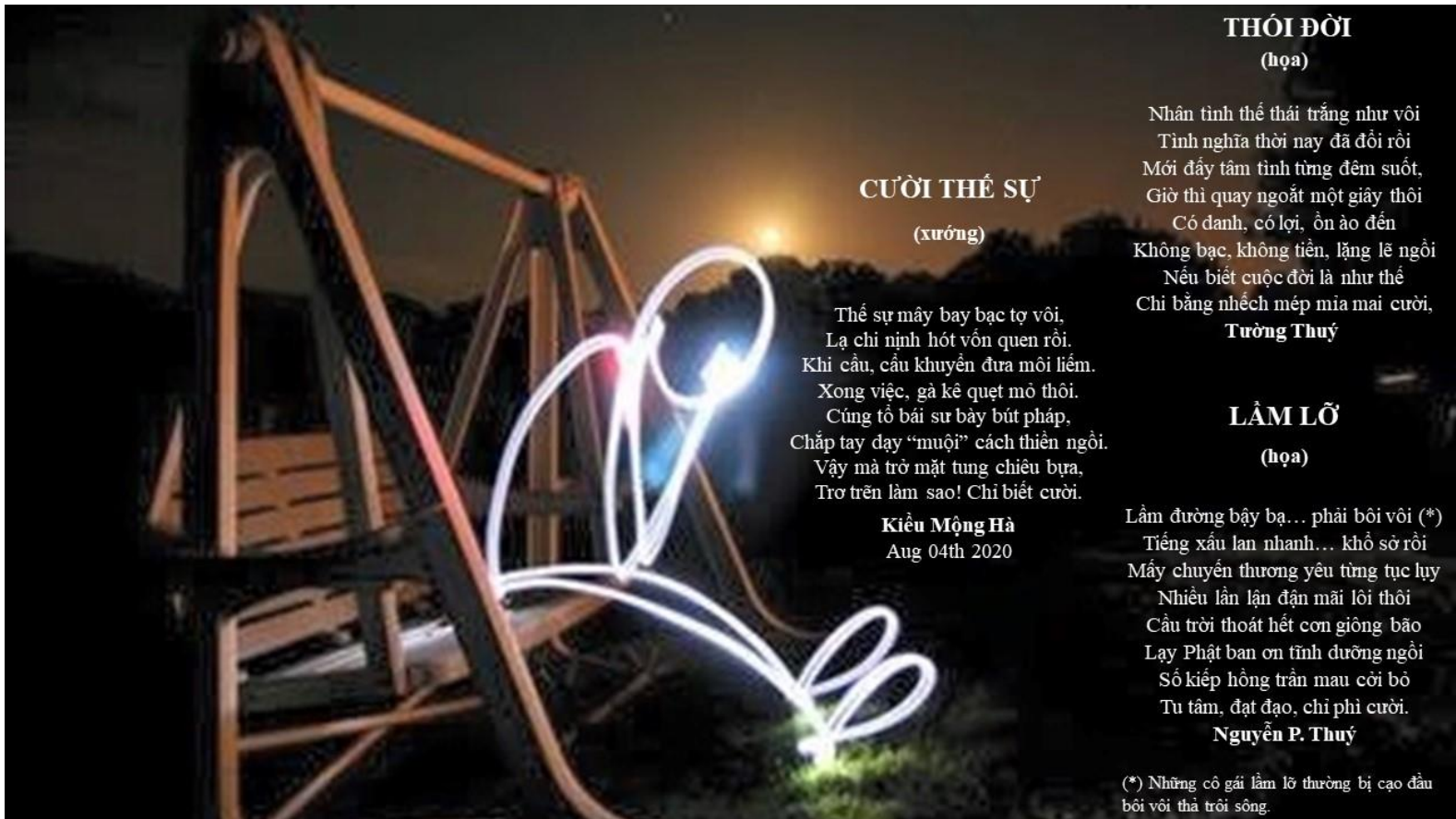
- *“Chú” phải biết rằng ngoài gia đình, họ hàng, láng giềng và bạn bè hai bên ra, còn có Trời Phật lo cho hai “chú” nữa. Liệu mà để lại âm đức!*

(Ba gọi ai cũng bằng “chú”, dù là phái nữ, kể cả đám con cháu trong nhà.)

Dung không ông... ngộ ra rằng hạnh phúc vợ chồng chỉ đơn giản là sự chia sẻ trách nhiệm chung, hiểu nhau và thông cảm cho nhau trước những lỗi lầm.

Ông tự hứa lòng: chiêu về sẽ tìm đọc cuốn “Ngộ” của một vị chân sư đã tặng lâu rồi mà ông chưa hề lật đến một trang nào.

Truyện ngắn của Ý Nga và Anh

THỜI ĐỜI

(họa)

Nhân tình thế thái trắng như vôi
Tình nghĩa thời nay đã đổi rồi
Mới đây tâm tình từng đêm suốt,
Giờ thì quay ngoắt một giây thôi
Có danh, có lợi, ồn ào đến
Không bạc, không tiền, lặng lẽ ngồi
Nếu biết cuộc đời là như thế
Chi bằng nhếch mép mĩa mai cười,

Trường Thuý

CƯỜI THẾ SỰ

(xướng)

Thế sự mây bay bạc tợ vôi,
Lạ chi nịnh hót vốn quen rồi.
Khi cầu, cầu khuyên đưa môi liếm.
Xong việc, gà kê quệt mỏ thôi.
Cúng tổ bái sư bày bút pháp,
Chấp tay dạy “muội” cách thiền ngồi.
Vậy mà trở mặt tung chiêu bựa,
Trơ trên làm sao! Chi biết cười.

Kiều Mộng Hà

Aug 04th 2020

LÂM LỠ

(họa)

Lâm đường bậy bạ... phải bôi vôi (*)
Tiếng xấu lan nhanh... khổ sở rồi
Mấy chuyên thương yêu từng tục lụy
Nhiều lần lặn độn mãi lời thôi
Cầu trời thoát hết cơn giông bão
Lạy Phật ban ơn tỉnh dưỡng ngồi
Số kiếp hồng trần mau cời bỏ
Tu tâm, đạt đạo, chi phi cười.

Nguyễn P. Thuý

(*) Những cô gái lâm lỡ thường bị cạo đầu bôi vôi thả trôi sông.

KHÔN RA!

(Thương về quý Trưởng Canadian.)

*

Được quý trưởng huấn luyện
Vào rừng Canada
Học sinh tôn với tuyết
Băng giá chẳng nề hà.

Mím chặt môi, phùng má,
Áo nặng thân, phì da
Chàng khen: “*Tiên xír lạ
Môi, mặt ửng hồng nha!*”
Leo chồn chân, mỗi gối
Núi sườn ảm thân rồi
Lăn tròn, không lấm láp
Tuyết trắng đẹp áo thôi!

GIÚP TRẺ

(Cảm tác nhân đọc “*Quan điểm của Baden Power*”, báo TỰ LỰC #1)

*

Thuần hóa trẻ ngang tàng?
Trao gánh vác trách nhiệm
Mà trẻ sẽ đảm đang
Thỏa mãn anh hùng tính.

Gian truân dạy mỗi tuần
Chọn việc nào trẻ thích
Hướng dẫn trẻ dạ vâng
Khơi dậy lòng náo nức.

Theo tháng năm dần trôi
Trong tinh thần đồng đội.

Lạnh gì? Ngày leo núi,
Anh em rộn tiếng ca;
Đêm dài vây quanh lửa
Đuổi gấu, sói thật xa!

Ai cũng tự rèn luyện
Học đắp tuyết, xây nhà
Xứ nhiều phong, lắm lạ
Nhờ hướng Đạo, khôn ra!
Ý Nga, 9.8.2020

BÁC SĨ NÀO BẰNG CHỊ!

(Chia sẻ với quý Anh Chị đang điều trị cùng lúc
nhiều chứng bệnh nan y.)

*

Chữa cùng lúc nhiều bệnh
Bao tử, tim, phổi... “khô”
Thuốc tha hồ tương tác
Đỏ, cam, đen... trầm trở.

Tuổi già vẽ lắm chuyện
Con cái chẳng thấy mô.
Khen lưng còng, tóc bạc
Đau nhức cùng tung hô.

Thính, thị, nhãn, khứu lực
Vờn như sóng chao bờ
Việc đã làm hết sức
Tầm đã nhả hết tơ?

*

Hễ chị càng gây chiến
Bệnh hành anh liên miên.
Chỉ cần chị thánh thiện
Xuất viện, bệnh hết liền!
Ý Nga, 9.8.2020

TRẠI THU

(Cho Minh yêu dấu và tặng những cặp vợ chồng cùng
sinh hoạt Hướng Đạo (Scout).)

*

Nhè nhẹ lá vàng rơi

Chỗ nào khuyết lại bồi
Lửa Hướng Đạo truyền, nói.

Bỏ lêu lổng chơi bời,
Nhận luồng sinh khí mới,
Giúp ích khắp mọi nơi
Trở nên người hữu dụng!
Ý Nga, 9.8.2020

TUỔI THƠ CHẴNG TỘI TÌNH

Con anh, con chị, con chung
Xin đừng đối xử ác hung con... người
Trẻ thơ vô tội thêm cười
Có sao hành trẻ lệ rơi mỗi ngày?
Ý Nga, 9.8.2020

HỒ

Khoe giày hiệu, cửa cần vàng
Tiền, quyền, tài sản... ngồn ngang biển, hồ...
Càng khoe rỗng rần hồ đồ
Giang hồ càng xúm trầm trở hoan hô!
Ý Nga, 9.8.2020

MÙA THU RAPALLO *

Vừa đi vừa ngắm cảnh
Như cánh bướm vờn hoa
Anh cứ theo quanh quần
Nhắc những mùa thu qua:

-Thuở mình vừa sang Ý
Thường nhận hạ thông dong
Chân buồn cùng tản bộ
Ngắm biển thu, lòng vòng.

Đôi vợ chồng mới cưới
Ở nhờ, xe cũng không
Đi xem họ giăng lưới
Nhặt ô liu. Phập phồng:
Chênh vênh bên sườn núi
Bạt ngàn rừng ô liu

Bao nhiêu người cặm cụi

*Con gió se se lạnh
Tạo hóa khéo chào mời
Sắc mới thay triền núi.*

*Hai ba lô vào rừng
Cùng niềm vui cắm trại
Nhịp tim rộn tung bồng
Giọng anh ngân nga mãi.*

*Lều giăng tuy hẹp hòi
Mà đôi tim rộng mở
Một ngày vui hiếm hoi
Quên căng thẳng, mệt mỏi.*

*Hai con tim reo vui
Đậu phộng rang đầy túi
Chia nhau vị ngọt bùi
Chúng mình cùng rong ruổi.*

*Tim phiến đá sườn đồi
Vai tựa vai gân gùi
Ngắm gió quyện, mây trôi
Mình xem lá về cội.*

*Mắt ngắm mắt rạng ngời
Tia nhìn nhau đăm đuối
Tay đan tay thành thoi
Thu ơi à! Tình ơi!*

*Nhận nụ hôn tuyệt vời
Của anh bên bờ suối
Suối reo mừng lá rơi
Người hôn người, ai nói...
Á Nghi, 7.8.2020*

Nhật, lựa trong ráng chiều.

*Anh ước ao giấy, cọ
Vẽ lại bức tranh yêu;
Em tiếc không máy ảnh
Chụp ô liu quá nhiều!*

*Nhớ ơi! Ơi là nhớ!
Những buổi sáng chung dù
Hai đứa mình dạo chợ,
Xuống núi ngắm mưa thu.*

*Mua ô liu ngâm muối
Xanh, đen, tím mập ù
Nhai mặn môi, béo ngậy
Cười dòn bước nhàn du.*

Á Nghi, 7.8.2020

*Rapallo, Genova, Italia

MỪNG GIỌNG ANH CÒN KHỎE

*Lại luật lệ khắt khe
Khỏe, khoe giọng the thé.
Chít chặt chẽ, nặng nề
Chàng chảnh chệ đáo để!*

*Càng chêm chệ, hả hê
Càng vụng về rối rắm.
Nàng lạng lẽ ngủ nghê
Hăm he hét hó hé!
Á Nghi, 7.8.2020*

Mùa hè đã hết.

Thế nhưng nắng Cali vẫn cháy bỏng hàng cây trước nhà. Sân trước, sân sau cỏ cháy khô vàng thật tội. Tôi ở Riverside, một vùng của sa mạc nên cái nóng rất đáng ngại chỉ thua Las Vegas mà thôi. Nhà con lại gần núi nên mùa hè máy lạnh chạy cả ngày lẫn đêm. Cứ nhìn cái đồng hồ điện xoay mà chóng mặt. Mùa này là bill điện, nước cao nhất trong năm.

Lại có luật của tiểu bang về tiết kiệm nước, mỗi người dân đóng góp một bàn tay vào sự tồn vong cho hồ nước của Cali. Tôi không dám cho đám hoa, sân cỏ uống nước đầy đủ như chúng cần. Cứ nhìn đám cỏ sân sau cháy vàng mà đau lòng. Sân trước là bộ mặt của khu nhà. Không tưới để cỏ chết là association phạt nên phải tưới mỗi ngày. Con tôi khuyến cáo:

- Có lệnh tiểu bang tiết kiệm nước, bill nước mình mà lên bị phạt đó má ơi.

Thế là mỗi ngày tôi dậy thật sớm, tưới cho nó tí nước. Tưới cầm chừng để cứu khát như người ta cho ăn để khỏi chết mà sống thoi thóp qua ngày.

Nghĩ cũng lạ, theo luật của khu nhà, sân cỏ phải tưới cho xanh tươi để đẹp khu vực. Luật của thành phố nước phải tiết kiệm tối đa, quá quy định là phạt. Hai luật này téo ngoe lẫn nhau. Có thắc mắc chỉ hỏi ông trời.

Nhà tôi không trồng nhiều cây kiểng vì mới dọn về đây vài năm. Sân trước trồng cỏ theo quy định. Sân sau là một hòn non bộ và tí đất còn lại khô cằn ở dưới đây đá sạn, xi măng. Tôi rất thích trồng hoa và cây trái vì mình chẳng gì cũng là dân miệt vườn Long Thành. Hai khoảnh đất nằm sát bên hàng rào còn trồng trọt được. Mỗi ngày tôi đều ra xới xới, trồng trồng cho vui nhà vui cửa. Cũng được một lứa xà lách ăn ngon ra phết. Rau dền thì ăn mãi cũng ngán, nó cũng già ra toàn là bông nên nhổ gốc cho xong. Cà chua cũng có lai rai nấu canh và trộn xà lách. Thằng rề nhà tôi mê lắm, chả cần gì nhiều, một ít xà lách và cà chua nhà trồng, thêm vài cái trứng chiên là tươm tất một đĩa cơm để đi làm. Khổ hoa có trái lai rai, tôi hầm được 3 nồi khổ hoa dồn thịt. Nhưng rất tiếc cả nhà chỉ có tôi và con gái ăn, nên thỉnh thoảng cũng biếu bà hàng xóm để ăn phụ. Bà này là người Phi, bên nhà bà cũng trồng khổ hoa, nhưng không hiểu tại giống hay tại bà không tưới nước mà trái nó nhỏ tí ti lại cong queo thật tội nghiệp. Bà cũng trồng chanh nhưng từ ngày về đây tới giờ chanh bà không hề thấy trái. Cây tắc nhà tôi trồng trái chỉ chút

vàng cả cây, bà và em trai bà thường hỏi xin về làm nước. Bà cứ hỏi sao cây bà trồng không ra trái. Tôi không biết trả lời sao.

Hai chị em bà đã già, Bà mua căn nhà này từ ngày chưa thành hình nên lịch sử căn nhà con tôi ở bà rành lắm. Mỗi buổi sáng bà đều ra vườn vui với cây cối. Cái bình tưới nhà bà mới tội, nó nhỏ xíu như đồ hàng con nít. Không hiểu bà tiết kiệm nước hay bà không thể xách cái thùng to hơn. Hoặc giả bà coi việc tưới cho cây cũng là một hình thức tập thể dục mỗi ngày. Đứng trên bậc tam cấp của hòn non bộ nhà tôi nhìn qua sân sau nhà bà, tôi thấy rõ dáng bà nhỏ nhắn đứng tưới từng giọt nước vào gốc cây cẩn trọng. Chúng tôi giơ tay chào “Hello! Good Morning!” giòn giã. Nhưng khi thấy có bóng dáng em bà là tôi không dám tập thể dục ngoài trời, bởi mùi thuốc lá bay sang hôi nồng nặc.

Mấy gốc thanh long tôi xin giống từ nhà chị Tuyết về nên tôi cung lắm. Tôi chăm chút mơ một ngày nó sẽ đầy hoa và trái chi chít như vườn nhà chị. Nhưng khổ thân nó, tôi làm cách nào nó cũng chẳng ra hoa. Năm ngoái nó có lú lên một cái hoa nhưng rồi chưa thành trái đã ngoẹo đầu úa tàn. Tôi bứng cả gốc dời sang cuối vườn và trồng trong chậu. Phen này tôi sẽ để nó thiếu nước, ít đất để kích thích nó ra hoa. “Thanh long và hoa lan không nên chịu đựng nó. Phải để nó đói, khát, tù túng, bị bạc đãi nó mới đâm hoa kết trái.” Chị Tuyết nói với tôi như vậy.

Gia tài vườn tược tôi chỉ có thể, mùa hè kéo theo cái nắng kinh người, cây trái hết lứa tôi cũng ngưng trồng để tiết kiệm nước.

Sau hai lần trồng cỏ mà không thành, con gái tôi quyết định không để mẹ băn khoăn về cái chết của cỏ cây, nó xin trái đá để tiết kiệm nước. Lần này được chấp thuận. Mấy mẹ con bà cháu mấy ngày hi hục bung bung, đổ đổ một nhừ. Thế là sân trước, sân sau đều đá và đá. Những cục đá cuội to nhỏ tròn méo được trải đều trên cái sân vô tri. Nóng Cali, dịch bệnh và mảnh sân khô khan toàn đá như câu chuyện buồn của một bi kịch.

*Xung quanh là núi chập chùng.
Quê hương khuất dấu mộng lung phương nào
Núi cao, tâm mắt ngược cao
Dưới chân đá cuội lao xao chợt buồn.*

.....

Lại cũng đã cuối hè, trời Portland mấy ngày nay nắng nóng. Trong phòng cái máy quạt quay vù vù tội nghiệp.

Ở đây nhà cửa có khác ở Cali. Khu nhà mới xây còn thơm mùi gỗ mới. Nhà thiết kế theo kiểu Âu Châu, mái nhọn và có rất nhiều cửa sổ.

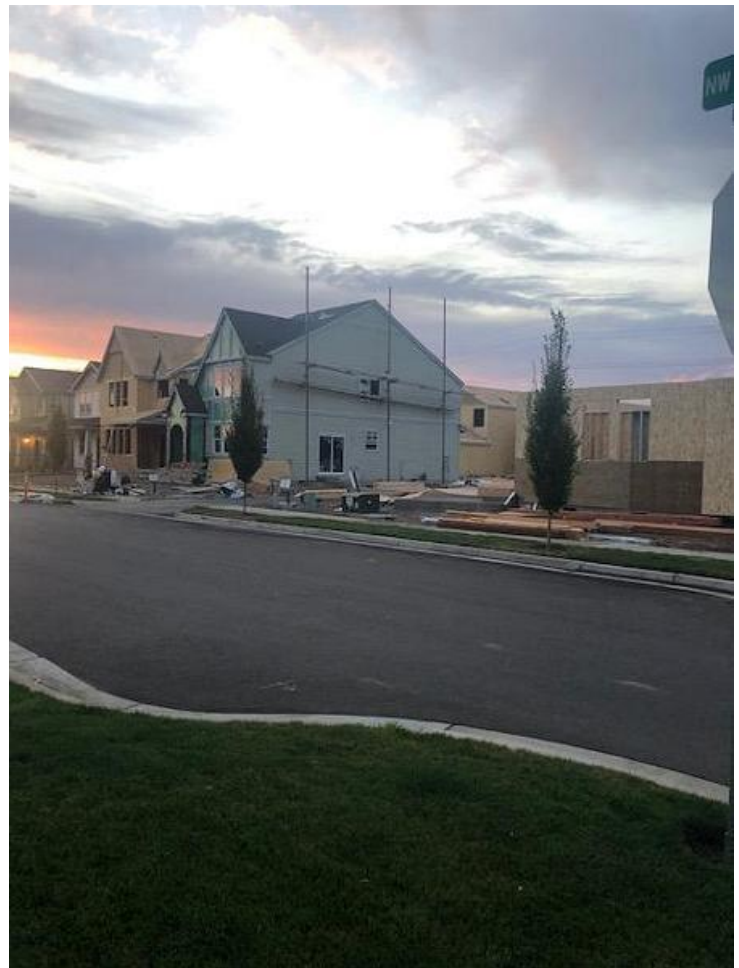
Nhà xây xong không gắn máy lạnh, ai muốn gắn thì tự mua. Nơi này những ngày nóng thật ít, chỉ mưa và ẩm nhiều. Dưới nền nhà là một basement sâu chừng một mét tối om, bên trên có nắp đậy để chủ nhà quan sát và có thể đi xuống dưới. Basement thông với bên ngoài bằng những ô cửa sổ nhỏ thông hơi có gắn lưới sắt kiên cố. Một nhà có khoảng 11 cái như vậy, lộ ra bên ngoài nền nhà và được bảo vệ bằng một vành đai xi măng hình chữ nhật cao hơn mặt đất, nước mưa không thể nào tràn vào. Với những lỗ hồng này một hệ thống máy thông hơi được gắn trong nhà. Chỉ cần điều chỉnh, hơi mát sẽ nhận từ ngoài, luôn dưới nền nhà và thổi vào bên trong. Trên mái nhà và ở tầng lầu có chừng 26 lỗ thông hơi chắc để

thoát độ ẩm. Trên nóc 6 ống thoát khí chia lên trời, vì Oregon còn có tên gọi là “Xứ Mưa”. Tuy nhiên vào những ngày cuối hè thật nóng như hôm nay vẫn phải dùng quạt máy trong phòng hay cái máy lạnh nhỏ ở phòng khách.

Ở đây mỗi ngày xe chuyên xi măng, xe chở đất, chở vật liệu di chuyển liên tục. Tiếng máy đóng đinh tạch tạch không ngừng. Chiều chiều tôi hay đi bộ theo side walk trước nhà ra ngắm xem tiến độ làm việc của nhà thầu. Cách nhà độ 5 căn là 4 căn nhà đã được thành hình đang chuẩn bị hoàn tất để giao cho khách, 6 căn sát bên đang trong công đoạn làm nền và đóng vách. Đôi diện đó là 3 nền nhà đang được máy ủi đào nền. Đất chất thành đống để chuyển đi.

Phía trước nhà tôi, một khoảng đất trống đã được cắm

cọc độ chừng vài chục nền đang chờ tới phiên xây dựng. Đường như hầu hết những nền nhà chờ xây đều đã được bán xong. Thỉnh thoảng mới thấy tấm bảng available tức nền nhà chưa có ai mua. Ngôi trường tiểu học đang được các thợ mỗi ngày tất bật làm việc và đã làm xong con đường vào và khu parking. Nghe đâu sẽ được khai giảng trong mùa thu năm tới. Các cháu tôi đi bộ chừng 5 phút là tới trường. Sau lưng nhà, đứng ở cửa sổ phòng tôi nhìn xuống, chỉ cách một căn nhà là khu công viên.

Buổi sáng buổi chiều trẻ con đến chơi xích đu, cầu tuột, vòng quay, người lớn dắt chó đi dạo, chạy bộ trông cũng vui mắt. Đa phần là người Ấn Độ, Mỹ trắng và một ít người Á châu. Tôi chưa thấy một người VN nào để làm quen hay kết bạn.

Khu yên tĩnh, nhà mới, hàng xóm mới toanh, thỉnh thoảng lại thấy xe chở đồ đạc dọn đến. Xe giao hàng máy giặt, máy xấy, tủ lạnh... và vật dụng đặt mua online từ Amazon liên tục đến giao hàng.

Đây là một vùng mới thành lập cách xa thành phố Portland sầm uất và nhiều biến động. Trên freeway

để vào nơi này là những cánh đồng cỏ bạt ngàn. Hôm tôi mới đến cỏ đã trở màu nâu sẫm, một màu nâu chạy mút tầm mắt, thỉnh thoảng là một cánh đồng vàng rực có thể là cánh đồng lúa mì. Có khi là một thửa ruộng đầy hoa không biết là hoa gì, cứ thế, cứ thế trải dài đến cuối chân trời.

Hôm nay những cánh đồng cỏ đã được gặt, cỏ được cắt nằm dài theo từng luống để phơi khô. Và rồi một ngày nọ đi qua, những luống cỏ khô đó đã được máy cắt nhỏ đóng thành từng bánh vuông vức chờ xe đến lấy. Những bánh cỏ khô chất cao như những kiện hàng. Một người chủ trang trại cho biết Oregon là nơi cung cấp hạt giống cỏ cho khắp nước Mỹ và một số nước trên thế giới. Những bánh cỏ khô được bán cho những trại nuôi bò sữa hoặc xuất khẩu ra nước ngoài. Những đồng cỏ sau khi cắt và

dọn sạch. Cỏ sẽ mọc lại để tiếp tục cho vụ mùa sau.

Những cánh đồng hoa còn là trại nuôi ong sản xuất mật theo từng giống hoa trồng. Khi cuối hạ, xuất hiện những ruộng bắp xanh rờn. Có nơi bắp đã cao, có nơi bắp đã trở bông. Ôi chao bạt ngàn là bắp xanh mượt khoe mình dưới nắng. Những máy tưới tung nước lên cao rải đều trên cánh đồng hình thành một bức tranh quá đẹp.

Một người chị văn chương (chị Sương Lam) đã ở Portland lâu lắm. Chị phụ trách trang “Một Cõi Thiên Nhân” trên tờ Oregon Thời Báo. Chị nói với tôi Oregon là nơi tĩnh lặng dành cho người già. Khung cảnh trầm mặc sẽ làm người trẻ không thích. Tôi đã là người già nên tôi rất thích nơi này, con tôi là người trẻ cũng đã chọn North Plains, Oregon này làm nơi an cư lập nghiệp.

Các bạn có biết không? Ngoài những cánh đồng nông sản bát ngát, nơi đây có rất nhiều trang trại trồng hoa và cây ăn trái. Những trang trại hoa thật đẹp, rộng mênh mông và đủ loại cây giống hoa cảnh. Bạn cứ tự do vào cửa (nhưng nhớ phải mang mask) và kéo một cái xe có 4 bánh như một cái thùng hình chữ nhật. Bạn tha hồ chọn lựa giống cây mình thích, bỏ vào xe và ra tính tiền. Nơi đây có nhiều chậu hoa đẹp và lạ cho bạn lựa. Ngay cửa vào một khoảng vườn trồng hoa hướng dương cho bạn cắt về chung.

Nếu bạn thích Strawberry, Blueberry mà không muốn mua tại quầy thì nhận giỏ và ra vườn tự hái. Giá đã quy định, cứ thế mà trả tiền. Tôi lại thích hái blueberry và strawberry ở khu vực gần nhà. Tôi không biết có nên gọi nơi đây là khu rừng hay không? Vì quả thật là cây cối rậm rạp, mát mẻ, con đường vòng vo lượn dốc, lượn đồi. Nhưng lát đặc, xen kẽ là những ngôi nhà thật đẹp, sang trọng có, bình dị có nằm lẫn khuất trên đồi, dưới thung lũng, trong rừng cây. Những ngôi nhà thật yên tĩnh mà con tôi rất thích và ước ao có được.

Xe ngừng trước một tấm bảng có ghi Blueberry tự hái. Ra khỏi xe phải mang mask và đi vào địa điểm tiếp đón. Chúng ta phải rửa tay sạch sẽ nào. Có xà bông và nước sạch, giấy lau tay trước khi tới quay tiếp tân. Tại đây ghi tên vào sổ và nhận thùng. Những cái thùng nhựa đã được khử trùng sạch sẽ có lót bọc ny-lon. Một người hướng dẫn sẽ đến đón và dẫn chúng ta vào hàng cây. Hàng cây được đánh dấu và được cách ly thật xa với những hàng cây đang có người hái. Chúng ta chỉ được hái ở hàng cây này và tùy theo số người đi sẽ được quy định hái nguyên buồng hay phân nửa.

Người hướng dẫn sẽ chỉ cách hái và khuyến khích chúng ta hái trái to nhất, chín nhất để được ăn thật ngon, thật ngọt. Chúng ta tự do chọn nhánh nào sai trái nhất vừa ý nhất nhẹ nhàng tách từng trái chín mọng bỏ vào thùng. Hái xong xách thùng ra bàn và để lên cân. Giá 2\$50 cho một bls. Trả tiền xong, dùng nước rửa tay và đi về. Thùng đó sẽ được để qua một bên để khử trùng trước khi giao cho người khách khác. Nghe nói hàng cây chúng ta hái dở dang phải để 12 giờ sau mới được sắp xếp cho người khác.

Lúc trước đến trang trại được ăn tự do, hái đem về bao nhiêu trả tiền bấy nhiêu. Từ ngày có dịch Corona Virus, quy định đó thay đổi, chỉ được hái mang về. Chủ trang trại nghiêm ngặt chấp hành lệnh phòng ngừa lây lan dịch bệnh cho nhân viên lẫn khách.

Oregon có rất nhiều hồ, những hồ nước mênh mông tĩnh lặng. Đường đi vào rất đẹp, rừng cây chạy dài mát mắt và nhiều gỗ quanh co. Tôi như bị thôi miên với những con đường dài hun hút, che phủ bởi những rừng thông xanh rì to cao ngất ngưỡng mà Cali chúng tôi

không có được. Hồ nước bao la, không khí trong lành, mỗi gia đình chiếm một góc riêng biệt để tự do cắm trại, câu cá, nấu ăn và chơi đùa dưới nước.

Đã cuối mùa hè, những đứa cháu nôn nao tới trường, tôi cũng định trở về Cali vào cuối tháng 7. Nhưng Cali vẫn còn rất nóng, dịch bệnh lại bùng phát trở lại nên các con không đưa nào cho về. Thôi thì nhà mình là nhà con, nhà con mình là khách. Dù ở Cali, Texas hay Oregon, ở đâu mình cũng là khách, chủ nhà muốn mình ở lại để hưởng thụ tuổi già thì mình cứ thế mà đón nhận.

Tuy nhiên Portland không phải là nơi yên bình. Trận chiến chống dịch Corona Virus vẫn mở ra ở đây và trên khắp đất nước Hoa Kỳ. Song song đó, trận chiến chính trị khốc liệt cũng đang nhậm chìm nước Mỹ. Oregon cũng là một nơi nổi đình nổi đám. Những hành động phá hoại với nhiều chiêu bài đã hủy diệt một vài di tích lịch sử của thành phố xinh đẹp hiền lành. Một người chị đã khuyên tôi:” Em ơi! Hãy ở yên nhà con trai. Đừng đi lên khu downtown Portland nguy hiểm lắm!”

Hôm nay tôi thăm lại vườn hoa hồng Portland trước khi nó tàn tạ cuối mùa.

Đi ngang qua downtown tôi đã thấy những chiếc lều nằm chễm chệ ngay giữa trung tâm thành phố. Những lều nhỏ lượm lượm, đồ đạc vất bừa bãi nơi đây như lời cảnh báo về quyền lực bất khả xâm phạm của sự tự do. Một tấm bảng gắn trên tường ở một ngã tư rục rờ hàng chữ “Black Live Matter”. Thật sự khi nhìn mấy chữ này tôi lại nghĩ đến những hành động cướp bóc, hung hăng đánh người không lý do, vào tiệm giặt đồ, giết người... Sự nhượng bộ và cúi đầu của chính quyền địa phương khiến tôi lại có ý nghĩ phản ngược lại: phải chăng, người da trắng đang bị ganh ghét và kỳ thị, người da đen đang bị lợi dụng vì lý do chính trị.

Khi đến nước này tôi đã rất khâm phục người Mỹ. Họ đã dang rộng vòng tay che chở và tạo điều kiện cho tất cả những người di dân khác màu da đến đây lập nghiệp. Nước Mỹ là nơi cơ hội cho những người có mơ ước, quyết tâm và siêng năng. Một quốc gia mở đầu thế giới xóa hẳn chế độ nô lệ. Một đất nước trẻ trung nhưng tiên tiến, đã bảo vệ và có nhiều đặc ân cho người da đen lẫn da màu được bình đẳng ghi rõ ràng trong hiến pháp. Nhờ vậy người VN tị nạn đến Hoa Kỳ mới có cơ hội phát triển sự nghiệp, cống hiến và đi lên không bị màu da cản trở.

Một gia đình nhỏ vẫn có những ý kiến trái ngược, anh em trong nhà vẫn không tránh khỏi lục đục bất hòa, hướng chi một đất nước to lớn với bao nhiêu triệu dân. Sai sót cho một vài cá nhân không phải đổ lỗi hoàn toàn cho người lãnh đạo. Cuộc chiến đi vào Nhà Trắng vẫn còn đang tiếp diễn, con virus Vũ Hán đang thừa cơ hội lộng hành. Đất nước Hoa Kỳ đang trong cơn sóng gió. Thế nhưng những người có trách nhiệm không đoàn kết lẫn nhau. Họ xâu xé nhau, đâm sau lưng nhau bằng con đường chính trị lẫn kinh tế. Một nước Mỹ tôi yêu thương đang nổi da xáo thịt vì hai chữ đảng phái.

Tôi thương các cháu tôi nhớ trường, nhớ lớp. Ký ức tuổi thơ sẽ có những những nốt nhạc buồn ảnh hưởng đến sự phát triển tâm lý về phương diện xã hội và lập trường chính trị sau này.

Nhưng dù thế nào chăng nữa, tôi tin chắc nước Mỹ sẽ vẫn đi lên. Lá phiếu sẽ quyết định bởi cử tri yêu nước. Người nào lên làm Tổng Thống cũng có lương viện Quốc hội và người dân theo dõi kiểm soát. Nước Mỹ sẽ không để những người vô ơn lộng hành. Cũng như hết mùa hè, mùa thu sẽ đến. Cháu tôi không được đến trường nhưng vẫn được học online. Những đóa hoa của vườn hồng Portland cũng sẽ héo tàn, nhưng những nụ hoa mới sẽ mọc lên, thay thế và rực rỡ vào mùa xuân tới.

*Cuối hạ gió len vào mái tóc.
Em đi hong nắng tuổi học trò
Trong trái tim nở những ước mơ
Em dệt vãn thơ trên đá cuội.*

*Đá có cứng làm em bối rối
Nhưng cuộc đời vẫn thế cứ trôi
Nụ cười em sẽ nở trên môi
Phải đổi mặt gian nan tiến bước.*

*Không cần sách thơm mùi giấy mới
Thời online mở rộng bốn phương
Hoa tự do nở khắp nẻo đường
Sẽ định hướng cho em đi tới.*

*Chào mùa hè nắng vàng khắp lối.
Đón mùa thu gió mới dễ thương
Lá chuyển màu làm đẹp quê hương
Những rối rắm tai ương xếp lại.*

*Những đá cuội không gây trở ngại.
Chân mang giày sẽ chẳng thấy đau
Có gian nan ở những bước đầu
Thêm sức mạnh ngày sau tiến bước.*

Hôm nay post bài lên Web xong được tin thầy Hà Tường Cát mất. Tin từ một bạn cùng khóa 6 Ngô Quyền ở VN gửi qua. Nhận tin khi đã tắt đèn chuẩn bị ngủ. Bật dậy, bấm nút on, ánh sáng tràn khắp phòng, đọc lại mail một lần nữa, bạn gửi đi có kèm theo bản tin của báo Người Việt.

Như vậy thầy đã thật sự ra đi. Nhớ thầy, nhớ cái dáng gầy ốm cao cao, nhớ nụ cười hiền thật hiền, cây gậy chống rồi chiếc xe lăn. Đã biết tin thầy bệnh đau và yếu, nhưng không hiểu sao tôi vẫn bất ngờ. Bàng hoàng đến tỉnh hẳn không thể ngủ lại. Email chuyện trò qua lại với bạn bè bên VN để nhắc lại những kỷ niệm, hình ảnh về thầy những năm tháng thật xưa học trò trường quận được lên tỉnh học.

Buổi sáng mở mail, được Đỗ Công Luận báo tin bên VN cô Đào Thị Nga cũng vừa mất. Ôi chao sao mà buồn như vậy. Cùng một ngày 3 tháng 8 một người thầy ra đi bên Mỹ, một người cô khuất núi ở VN. Hai múi giờ khác biệt cô Nga đi trước thầy Cát 14 tiếng đồng hồ. Hẳn ở trên cao hai người thầy đang cùng nhau ôn bao chuyện cũ.

Năm 2020 là năm nhiều biến động trên khắp thế giới. Dịch Tào Coronavirus đã làm khủng hoảng về sức khỏe, kinh tế, chính trị nhất là đẩy những người già vào những nỗi buồn cô đơn dễ bị trầm cảm. Không còn nhiều kháng thể để chống dịch, nhìn thế giới không có lối thoát và mình bị cách ly. Bệnh đau đi bác sĩ hay vào nhà thương không phải dễ dàng như trước. Số những người lớn tuổi ra đi nhiều hơn bao giờ hết. Mỗi ngày nhận được tin buồn tôi cảm thấy mình cũng đang leo dốc. Con dốc cuối đời cao ngất ngưỡng mà mình phải tự bò lên dù không muốn.

Diệu Hương đã gửi cho tôi tổng kết thật buồn trong “Thắp nén hương lòng” Từ đầu năm 2020 đến giờ đã có 6 người thầy cô của Ngô Quyền đã ra đi:

Cô NguyễnThị Kim Quy	dạy Pháp Văn (1935 - 2020)
Cô Hoàng Thị Diễm Phương	dạy Hội Họa (1938 - 2020)
Thầy Phan Thông Hảo	dạy Pháp Văn (1936 - 2020)
Thầy Nguyễn Trường Hải	dạy Lý Hóa (1939 - 2020)
Cô Đào Thị Nga	dạy Anh Văn (1938 - 2020)
Thầy Hà Tường Cát	dạy Sử Địa (1940 - 2020)

Chỉ đành thắp nén hương lòng để tri ân, tưởng niệm và kính tiễn hương linh Thầy Cô. Những người lái đò trầm lặng đưa từng lứa học trò qua con sông Đồng Nai để đi khắp thế giới.

Buổi sáng cuối hè Xứ Mưa trời mát lạnh. Tôi đứng bên cửa sổ nhìn các cháu vui chơi ngoài park. Tôi nghĩ về mình: “Một con bé lí lắc hay chạy nhảy, phá phách và một bà già trầm lặng ngày nay.”
Đâu có ai sống mãi với thời gian. Rồi tất cả cũng sẽ là người của muôn năm cũ.

Nguyễn thị Thê.
Portland cuối hè 2020

Tình Muộn

(Tình Khúc mưa số 59)

Có cơn giông bão qua đây
Nghe tim giá lạnh, vũng lầy thế gian
Giọt mưa trong vắt lệ tràn
Tình cầu chớp bể mưa ngàn dặm xa.

Người đứng xa cách quan hà
Có nghe trong gió mặn mà lời thương
Gởi tình trên bến muôn phương
Sóng ru lời gió, khóc hồn thiên thu.

Bóng ai trong cõi xa mù
Áo tình như lá mùa thu rơi tàn
Vào đời nhau nỗi muộn màng
Heo may cô úa hoa tàn còn đâu.

Thanh xuân cho đến bạc đầu
Tìm đơn hồn vỡ nát nhau thời gian
Tình cầm em hát anh đàn
Thơ em tan chảy ngút ngàn lời ca.

Trăm năm trong bóng chiều tà
Đường về bến mộng dần xa chân người
Khi còn nhịp thở chơi vơi
Mưa trên ngày tháng, rã rời nhớ nhau.

Ngọc Quyên

ĐỌC BÁO

Chị em góp lửa gửi thương san hà
Tùng người góp sức thi ca
“Trường văn, trận bút” cháu nhà Trưng Vương.

Dung không “nam tử” bất thường
Khoe bài kêu gọi mười phương trở về
Ăn chơi, “từ thiện” diễn hề
Khoe: “Cua gái đẹp dưới quê cả chòm”
Rủ rê, hiên kế thổi ùm
Tiếc công ai xé, bỏ chum đốt liền!
Ý Nga, 5.8.2020

MẤY CHỤC TRIỆU DÂN?

Lân bang hiểm họa khó lường,

“HỮU NGHỊ”?

Bạn bè đồng chí “láng giềng” *
Đồng chí “đối tác tốt” khiêng của về,
“Lâu dài ổn định”? Lê thê!
“Tuong lai hướng tới”: rề rề Hán nô!

“Láng giềng hữu nghị” lẩn vô
Tam vô “hợp tác” khỏi tô đồ cờ?
Ngây thơ “toàn diện” vật vờ
Mênh mông toàn mộng vẫn mơ đại đồng!

Ý Nga, 5.8.2020

*Phương châm “16 chữ vàng” trong Tuyên Bô
Chung thág 2/1999, do [Giang Trach Dân](#) đề ra
và [Lê Khả Phiêu](#) đã đồng ý: “**Ổn định lâu dài,**

Việt gian lộ rõ Bắc phương phục tùng,
Nội thù chính trị mảnh mung.
Bao giờ quật khởi anh hùng, anh thư?
Ý Nga, 5.8.2020

DÂN BÀU, ĐẢNG CHỌN

Chính quyền tiên nhiệm làm chi
Những tên kẻ nhiệm diễn y một màn:
Hồn quân tuân lệnh hồn quan
Lắm trò bầu bán, một đàn đồ tươi.
Ý Nga, 5.8.2020

hướng tới tương lai, láng giềng hữu nghị, hợp tác toàn diện”

(Son thủy tương liên, Lý tưởng tương thông, Văn hóa tương đồng, Vận mệnh tương quan: sông núi gắn liền, cùng chung lý tưởng, hoà nhập văn hoá, có chung định mệnh)

NGAO NGÁN!

Việt gian, Việt Cộng bày nhầy
Không gian sao chẳng đường dài thẳng ngay
Có sao “hội” nọ, “đoàn” này
Tuân theo thủ-lãnh-hàng-hai bất tài?
Ý Nga, 5.8.2020

Sống An Nhiên Với Sức Khỏe Tốt

Ngày xưa ở tuổi mộng mơ, người viết thích đọc những chuyện tình lãng mạn, có chia cách, có nước mắt, có đau thương. Người viết đã sưu tầm và cặm cụi viết trên trang giấy pelure màu hồng những bài thơ tình lãng mạn như *Chuyện tình TTKH Hai Sắc Hoa Tigon, Bài Thơ Đan Áo, Những Đồi Hoa Sim, Màu Tim Hoa Sim*, v.v. rồi đem đi khoe với bạn bè đồng lứa tuổi và hãnh diện, sung sướng vì mình là kẻ yêu thơ có hạng trong đám bạn bè. Cũng vì tập thơ tình sưu tầm đó quá đẹp, quá nhiều bài thơ hay nên đã bị người cũng mê thơ như tôi trộm mất để làm của riêng. Lúc đó người viết tiếc thương vô cùng vì cảm như mình đã mất đi một nửa cuộc đời và tôi còn bày đặt đi coi bói để tìm xem kẻ cắp tập thơ quý giá đó là ai nhưng không vẫn hoàn không. Cũng đành thôi!

Và tôi cũng đã viết khá nhiều bài thơ tình tuổi học trò, sưu tập lại để hoàn thành quyển thơ tình "Tim Con Gái" cũng được viết trên giấy pelure màu hồng tình ái và lưu giữ cho đến nay hơn 60 năm qua. Bây giờ đọc lại tôi thấy mình sao mà ngu ngơ, lãng mạn dễ thương vô cùng với những tâm tình thật thà của một người con gái mới lớn chập chững bước vào con đường tình ái của tuổi học trò.

Xin mời đọc một trích đoạn trong bài thơ *Gọn Sóng* của người viết được viết từ năm tôi 18 tuổi:

Gọn Sóng

"... Giấc ngủ đôi mươi thoáng chập chòn
Chàng trai lịch lãm nét xuân sơn
Dáng người oai dũng, hồn trong sáng
Lá thắm đề thơ, cánh bướm vờn

Và nàng con gái thấy băng khuâng
Má đỏ hây hây cứ mỗi lần
Bắt gặp tia nhìn êm ái ấy
Thuyền yêu hơi gợn sóng lằng lằng

Nụ cười sao vỡ còn đâu nữa
Cô gái giờ đây biết thẹn thùng
Đã biết điếm trang thêm sắc thắm
Biết buồn vợ vẫn, nhớ mộng lung

Mắt xanh đã gợn sóng tình yêu
Mượn bút ly tao vẽ ngọc kiều
Mà dệt vần thơ vương ý nhạc
Dịu dàng êm ả trái tim yêu...
(Trích trong bài thơ **Gợn Sóng** của **Sương Lam**)

Rồi thời gian qua đi, qua đi, tôi không còn thích sưu tầm và làm thơ tình nữa. Kể từ khi phụ trách mục Một Cõi Thiên Nhân trên Oregon Thời Báo, tôi lại thích sưu tầm những tài liệu giúp mình thăng hoa kiến thức hay những tài liệu có thể đem đến cho mình một sự bình an về tinh thần sau những giờ phút lao xao với sinh hoạt trong gia đình và ngoài xã hội.

Xin mời bạn đọc tài liệu hay hay dưới đây đã được người viết sưu tầm đem về đây chia sẻ với quý Bạn, hy vọng sẽ giúp Bạn, giúp tôi có được cái Tâm an bình một ít phút giây.

Sống an nhiên và giá trị của sức khỏe

Cuộc sống vội vã, kiếp người bé nhỏ, ngoảnh đầu lại đã hơn nửa đời người. Thời gian trôi nhanh như bóng cây lướt ngoài cửa sổ. Hôm qua còn vui vầy cùng bè bạn mà hôm nay đã đôi ngả lia tan. Người cũ lâu không gặp, chuyện cũ lâu không bàn. Chớp mắt một cái, nhìn quanh mình chẳng còn lại mấy ai. Thời gian không đợi một ai, một sớm soi gương thấy tóc Ta điểm bạc, hồng trần có khác nào cõi mộng vậy thôi.

Đôi khi buồn phiền, hãy nghĩ cuộc sống là phép trừ, gặp một lần bớt một lần, còn có gì phải khổ não đây. Không quên ơn người giúp mình, không trách móc người xử tệ với mình, không giữ mãi trong lòng hận thù người khác, tự khắc Ta sẽ thấy cuộc đời sao mà an nhiên, bình lặng đến vậy!

Khi gặp phải chuyện đau buồn, không như ý, hãy nghĩ rằng cuộc sống chính là một lần phải vượt qua. Kiếp người khi đến tay không, ra đi cũng tay không, không mang đến hạt cát mà cũng không mang đi một áng mây nào.

Khi Ta bất mãn, hãy nghĩ đến những người nghèo khổ, kém may mắn hơn Ta, biết đủ mới là hạnh phúc. So với người bệnh, hạnh phúc của Ta là sống khỏe mạnh. So với người đã khuất, hạnh phúc của Ta là còn sống. Người ta muốn sống tốt thì tâm phải giản đơn, phải bớt tranh giành một chút.

Khi Ta cảm thấy không vui, hãy tự hỏi rằng mình còn lại bao nhiêu ngày để có thể dần vật. Nghĩ kỹ rồi, Ta sẽ không buồn nữa. Khi Ta tức giận hãy nghĩ rằng liệu có cần phải khổ tâm vì một người không đáng, tại sao Ta lại để người đó làm chủ trong tâm hồn mình. Ta hãy quên đi cứ ăn ngon, ngủ ngon, chăm sóc tốt, biết cách tiêu tiền là được rồi.

Khi Ta muốn so đo tính toán, hãy nhớ lại rằng con người đến thế gian này là tay không, hà có gì phải tính toán thiệt hơn, tại sao không chịu nhường một bước? Nói nhiều sẽ làm tổn thương người khác, so đo nhiều lại tổn hại tinh thần, vừa hại người lại hại mình, kết quả là hao tâm tổn sức. Một đời người thực ra chỉ cần không làm chuyện phải hổ thẹn với lương tâm, tự tại an nhàn đã là quý lắm rồi!

Hãy sống sao cho thật vui vẻ. Có cơm để ăn, có quần áo để mặc, có núi để leo, có biển để ngắm, có internet để vào, có xe để đi, có việc để làm, có thêm người bạn đời cùng chung suy nghĩ nữa là ... tuyệt vời!

Sống an nhiên vui vẻ mới là tốt nhất, chẳng việc gì phải để ý đến tiền ít tiền nhiều. Sau này già rồi, chết đi ai còn để ý Ta là ăn mày hay là người giàu có? Ai cũng có phiền muộn, hàng ngày đều có buồn phiền, quan trọng nhất là Ta không để ý đến nó, sống vui vẻ thì buồn phiền sẽ tự nhiên tan mất. Phiền não ngày ngày đều có nhưng nếu không tự tay nhặt lên thì người ta đâu phải u sầu nhiều đến vậy?

Tài sản quý giá nhất là sức khỏe

Khi sinh mệnh của con người chấm dứt, đến lúc sự sống không thể cứu vãn được nữa thì tiền tài là gì, danh vọng là chi, thầy đều vô nghĩa.

Truy cầu giàu có khiến người tham lam, biến thành ác quỷ. Trong mắt người sắp từ già cõi đời, những gì gọi là danh phận, địa vị, tiền bạc đều chỉ là vô giá mà thôi.

Sức khỏe là số một, không có sức khỏe thì danh tiếng, địa vị, sĩ diện, xa hoa, xe sang, nhà cao cửa rộng... thầy đều là mây bay, gió cuốn, mong manh, hư ảo cả.

Hãy luôn nhớ rằng: chiếc điện thoại thông minh cao cấp, 70% chức năng là không hề dùng tới. Một chiếc xe sang, 70% tốc độ là thừa. Một ngôi biệt thự nguy nga, 70% diện tích là bỏ trống. Hàng loạt chuyện đời, 70% là vô vị, hư không. Một đời nỗ lực kiếm tiền, 70% là để lại cho người khác tiêu. Hãy sống thật đơn giản, tận hưởng cuộc đời, giữ lấy 30% những gì vốn thuộc về mình mới mong thực sự có được hạnh phúc.

Đời người lại như một hiệp đấu. Nửa trước là học hành, quyền lực, chức tước, thành tích, tăng lương, tăng chức. Còn nửa sau là huyết áp, mỡ máu, tiểu đường, ung thư, cô đơn, sầu não. Nửa hiệp đầu là phấn đấu hết mình, nửa hiệp sau là chấp nhận, buông xuôi. Có sao kiếp người mỗi mệт lắm vậy?

Hãy nhớ không có bệnh cũng phải giữ gìn sức khỏe, không khát cũng phải uống nước, có phiền muộn cũng phải nghĩ cho thông, có lý cũng phải nhường người, có quyền cũng phải thấp giọng, không mệt cũng phải nghỉ ngơi, không giàu cũng phải biết đủ, bận mấy cũng phải luyện tập.

Bởi vì, một cái áo giá \$1,000, một vé First class \$7,0000, một chiếc xe \$50,000 tờ chi phiếu nhỏ có thể chứng minh. Một căn nhà giá vài triệu, hợp đồng mua bán có thể chứng minh. Nhưng một con người rớt cuộc trị giá bao nhiêu tiền, chỉ sức khỏe mới có thể chứng minh.

Hãy nhớ, sức khỏe chính là “giá trị” nhất! Vì vậy cũng đừng bao giờ mang máy ra tính rằng Ta đã tiêu bao nhiêu tiền cho sức khỏe. Trên đời này Ta nhất định có một món tiền phải tiêu, hoặc là để chăm sóc trước, hoặc là để chữa trị bệnh tình về sau. Lựa chọn món nào là quyền của Ta. Có sức khỏe gọi là tài sản, không có sức khỏe thì chỉ còn là di sản mà thôi.

Chiếc giường đắt nhất trên thế giới chính là giường bệnh Trên thế giới này có thể có người lái xe thay Ta, kiếm tiền thay Ta... nhưng không có ai mắc bệnh thay Ta được. Đồ mất rồi đều có thể tìm thấy lại nhưng có một thứ mất đi là vĩnh viễn không còn tìm thấy, đó chính là sinh mệnh.

(Nguồn Trích trong website BanMaiHong- Không Thấy đề tên tác giả)

Đã mấy tháng qua, vợ chồng người viết tuân thủ lệnh "Stay Home" của chính quyền Oregon nên cũng giới hạn việc đi ra ngoài giao tiếp với người khác và đi chợ mua thực phẩm. Cả mấy tháng nay người viết phải Order Delivery thực phẩm từ Fred Meyer, Safeway và các cô em của người viết đã giúp mua thực phẩm, gia vị ở chợ Việt Nam giúp người viết. Xin cảm ơn các em nhé.

Vui hơn nữa trong 2 tháng nay, Trung Tâm Y Tế Và Dịch Vụ Châu Á (AHSC) đã thực hiện chương trình trao tận tay quý vị hội viên cao niên đã từng sinh hoạt tại trung tâm những túi thực phẩm tươi ngon, dinh dưỡng theo nhu cầu của người Châu Á. Nhân viên của Nhóm Sinh Hoạt Người Việt đã đến tận nơi ở của các bác cao niên không tiện đến nhận tại trung tâm để trao tận tay các túi thực phẩm này. Vợ chồng người viết rất vui mừng khi được các nhân viên người Việt dễ thương này đã giúp đỡ trao tận nhà chúng tôi các túi thực phẩm dinh dưỡng này trong tháng 6 và tháng 7 vừa qua, Xin cảm ơn Ban Giám Đốc Trung Tâm AHSC, cô Cang Lê, Amanda Vu, Christina Chac đã hết lòng hỗ trợ và giúp đỡ những người cao niên như chúng tôi.

Cũng trong thời gian bị Stay Home vì COVID 19, người viết đã ở nhà tự nấu ăn cho phụ quân và người viết trong mấy tháng qua với những thực phẩm đã mua hoặc đã được giúp đỡ được trình bày qua những thực đơn của Quán Ăn Sương Lam Portland mà người viết gọi đùa cho vui vì trước đây thực tình người viết rất lười nấu ăn ở nhà vì chỉ có 2 người nên chúng tôi thường ăn bên ngoài cho khỏe thân một tí.

Xin mời quý bạn thưởng thức Thực Đơn Tháng 6 của Quán Ăn Sương Lam Portland thời Coronavirus cho vui qua link dưới đây:

Youtube Quán Ăn Sương Lam Portland -Thực Đơn Tháng 6- 2020

<https://youtu.be/IuDIYHh2xzY>

Mời xem lại 2 youtube Quán Ăn Sương Lam Portland Thực Đơn Tháng 4 và Thực Đơn Tháng 5-2020 để xem quán ăn của người viết hoạt động như thế nào cho vui nhé. Smile!

1-Youtube Quán Ăn Sương Lam Portland Thời Coronavirus Tháng 4-2020

https://youtu.be/a_g7VJzwV-Q

2-Youtube Quán Ăn Sương Lam Portland- Thực Đơn Tháng 5-2020

<https://youtu.be/STbPezQNrso>

Mời quý bạn cùng chung vui với vợ chồng người viết nhé. Xin cảm ơn. Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 525-ORTB 946-852020)

Sau Cuộc Chung Vui

Bữa tiệc thật vui, mọi người xúm xít chúc tụng, thỉnh thoảng có tiếng điện thoại reo, lại thêm lời chúc mừng của những người bạn ở xa. Hôm nay sinh nhật Diễm, một người đàn bà trên sáu mươi tuổi! Nàng ngồi giữa đám bạn bè, trông như ngày nào, ríu rít như lũ học trò của thời Trung Vương áo trắng. Vẫn những giọng nói bốn cọt, bông đùa, vẫn những lời trêu ghẹo, nghịch ngợm... Tạm quên đi những hệ lụy, những nhọc nhằn, đau khổ của kiếp nhân sinh, chỉ còn có ta, có mi, chỉ còn có con nhỏ này, con nhỏ nọ. Rồi cuộc vui nào cũng đến lúc phải tàn, phải chia tay. Thời tiết sang đông lạnh buốt, trăng thượng tuần treo lơ lửng trên bầu trời cao. Diễm một mình một bóng, co ro trong chiếc áo khoác trở về căn nhà nhỏ. Có tiếng thờ đều vọng ra từ phòng của mẹ. Nàng rón rén về phòng mình.

– Cô đã về đây à?

– Dạ con đây, mẹ còn thức ạ? Con tưởng mẹ đã ngủ say.

– Nào đã ngủ được đâu. Cô đi chơi có vui không? Xem cửa ngõ cẩn thận rồi đi ngủ đi!

Thay quần áo xong, Diễm ra đứng tì tay bên thành cửa sổ, nhìn lên trời đêm xanh thẫm, nghĩ đến mẹ già ở phòng bên, nghĩ đến mình, nghĩ đến thời gian trôi... Nàng thương mẹ, thương mình xót xa. Là con thứ trong một gia đình đông anh em, lẽ ra người hủ hỉ bên mẹ không phải là nàng, nhưng như có sợi dây ràng buộc vô hình nên bây giờ trong căn nhà nhỏ này có hai người đàn bà cô đơn chung sống.

Mẹ Diễm sinh trưởng trong một gia đình gia giáo, nho phong, nên nuôi dạy các con theo nền nếp cổ xưa. Cụ muốn các con của cụ lớn lên, sống như những hình ảnh cụ đã dựng xây, ôm ấp. Nhưng theo thời gian, những người con của cụ lần lượt trưởng thành, tách rời vòng tay của cụ để tạo lập những gia đình nhỏ riêng. Cụ có dâu, có rể nhưng cụ vẫn coi con trai, con gái của cụ như những đứa nhỏ của thời thơ ấu mà cụ nâng niu, đùm bọc!

Diễm nhớ đến Huy. đến mỗi tình đầu của một thời con gái. Huy cho Diễm những câu nói ngọt ngào, những ân cần chăm sóc. Diễm đã yêu Huy, yêu say đắm, nồng nàn, yêu với mộng mơ, lãng mạn của tuổi mới lớn. Nàng tưởng tượng ra một mái ấm trong đó có Huy, có nàng và một bầy con nhỏ sống trong êm đềm, hạnh phúc. Rồi, do chiến cuộc lan tràn, nên mặc dù Huy là bác sĩ vẫn bị động viên, vẫn phải theo đơn vị ra nơi địa đầu giới tuyến. Thỉnh thoảng nhận những lá thư của Huy với bao lời nói xa xôi, bóng gió, như những lời ngầm hẹn ước thủy chung, nàng sung sướng đợi chờ. Mẹ nàng tinh táo hơn, có những cảm nghĩ từ trái tim của người mẹ. Cụ đã khuyên nhủ, nhắc nhở con gái phải nghĩ đến tuổi thanh xuân, con gái chỉ có một thời. Nhưng trái tim có những lý lẽ riêng của nó, nàng bình tĩnh đợi chờ và đã để vượt mất bao cơ hội có được những bến bờ bình an. Mẹ nàng thương nên giận nàng. Rồi từ giận đến ghét. Hồi đó, nàng tưởng mẹ đã ghét nàng, ghét cay, ghét đắng.

Ba mươi tháng Tư tang tóc đau thương, Diễm theo gia đình di tản, mất tin tức của Huy. Nhưng nàng vẫn âm thầm chờ mong. Thời gian cứ lặng lẽ trôi, nàng phải hội nhập với cuộc sống mới, trở thành cô giáo

dạy lũ trẻ con đủ mọi sắc tộc. Bỗng một ngày nàng được tin Huy. Chàng cũng đã định cư ở Mỹ và đã có vợ con. Tim nàng tan nát. Điều mà nàng tưởng là tình yêu đã thực sự không phải. Nàng thậm tự hỏi phải chăng nàng đã ngu muội nên quá tin vào những lời hứa hẹn băng quơ, xa xôi hay vì định mệnh khắt khe khiến cuộc tình của nàng nổi trôi theo vận mệnh chung của đất nước.

Rồi ánh mắt của vài chàng trai cũng làm cho Diễm thoáng rung động, song cũng chỉ như những cơn gió thoảng qua. Cho đến một ngày Khiêm chợt đến. Chàng đang cô đơn, nàng cũng lẻ bóng. Cả hai đã ở vào lứa tuổi chững chạc, trưởng thành. Hai tâm hồn xích lại gần nhau một cách dễ dàng. Sau một đám cưới đơn giản, Diễm đã được sống trong hạnh phúc và một bé gái chào đời. Nàng bằng lòng với hạnh phúc nhỏ bé, giản dị. Nàng hầu hạ chồng con, chăm sóc cho Khiêm và bé Uyên từng miếng ăn, thức uống, từng manh quần, tấm áo. Nàng yêu người cùng nàng chung chăn gối, yêu đứa con nhỏ tha thiết. Dưới mắt mẹ nàng lại khác. Cụ nhìn ra những khuyết điểm của Khiêm, cụ xót xa thương con gái. Với lòng thương bao la của người mẹ, cụ nghĩ con gái cụ phải được sống trong nhung lụa, phải được o bế, cưng chiều. Cụ không muốn con cụ làm thân nô lệ. Cụ có biết đâu, đối với Diễm, được hầu hạ chồng con là điều hạnh phúc.

Chuyện nhỏ góp thành chuyện lớn, chuyện bé xé ra to. Khiêm không khôn khéo, té nhị mà mẹ nàng lại quá cứng cỏi. Những cuộc cãi vã nhỏ giữa mẹ vợ và con rể bắt đầu xảy ra. Diễm biết rằng “nhân vô thập toàn”, nên những khuyết điểm nhỏ của Khiêm cũng như những khắc nghiệt của mẹ nàng đều có thể chấp nhận. Ở giữa, nàng chẳng biết phải làm sao. Nàng là người đàn bà giàu tình cảm, yếu đuối, ngược lại với tính cứng rắn của mẹ. Cụ hay nhìn vào những điều xấu để chê bai, còn nàng lại thích tìm ra những ưu điểm của người để thương, để quý. Khiêm có nóng nảy, độc đoán, không dịu dàng, mềm mỏng nhưng Diễm cảm nhận được sự lo lắng, thương yêu của chàng. Mẹ nàng không chấp nhận bất cứ ai hành hạ con mình. Cụ can thiệp vào cuộc sống của vợ chồng nàng hơi nhiều, nhưng nàng biết đó là do tấm lòng thương con của một người mẹ. Càng ngày sự xung khắc giữa mẹ và chồng càng trầm trọng, cho đến khi sự việc không thể hàn gắn, nàng phải đứng trước sự chọn lựa giữa mẹ và chồng!

Khoảng thời gian đó, Diễm như muốn phát điên, bên tình, bên hiếu. Mẹ nàng cũng già xộc hằn đi, mặt hằn lên nét đau khổ. Khiêm quát tháo om sòm. Nhà thê lương không một tiếng cười. Con bé Uyên co rúm vì sợ hãi... Cuối cùng vợ chồng nàng phải ngồi xuống nói chuyện và đồng ý chia tay. Mẹ Diễm đòi hỏi những điều tuyệt đối mà cõi đời này làm gì có tuyệt đối! Các anh chị em nàng đều có gia đình riêng và hạnh phúc. Mẹ nàng ở nhà con nào cũng bắt nạt, bắt khoan. Con dâu, con rể cố gắng chiều cụ nhưng hạnh phúc gia đình nhỏ của họ quan trọng hơn, họ phải giữ gìn, bảo vệ. Cụ rơi vào nỗi cô đơn mà cụ tự tạo ra. Diễm xót thương mẹ già còm cõi nên mua nhà đón mẹ về ở chung. Có những đêm dài cô đơn trần trở, Diễm nhìn mình trong gương, nhìn bóng mình trên vách, cảm thấy tuổi xuân vùn vụt qua mau. Nàng cũng nhớ làn da ấm, vòng tay êm, nên càng nhớ Khiêm tha thiết. Đôi khi nàng thậm trách mẹ, vì cụ mà nàng rơi vào tình cảnh này. Nghĩ lại, nàng cũng trách luôn cả Khiêm. Sao chàng không giữ nàng lại, không cùng nàng tranh đấu. Phải chăng tình yêu của chàng không đủ mạnh, không đủ đầy như nàng tưởng. Suy cho cùng thì nàng cũng có lỗi, lỗi yếu đuối, nhu nhược và mơ hồ trong tâm thức nàng thậm công nhận mình thương mẹ hơn và coi tình yêu của mẹ là một thứ tình yêu bất diệt và chắc chắn. Đã có những lúc nàng bắt gặp ánh mắt ái ngại của mẹ khi mẹ thấy nàng lủi thủi và đôi khi nàng còn nghe cả tiếng thở dài của mẹ.

Mấy năm đầu sau khi chia tay với Khiêm, Diễm sống lặng lẽ, câm nín. Chỉ cuối tuần nàng mới về với Khiêm và Uyên, dành cả tuần lo cho mẹ. Cụ càng già càng khó tính và khắt khe hơn. Một bày chín người con, cả trai lẫn gái, đều thành đạt, đều là những người con có hiếu. Vậy mà cụ vẫn không vui. Bao

giờ cụ cũng cho là Diễm hợp với cụ nhất, nên cụ chỉ có thể ở được với nàng. Không hiểu sao cụ lại rất ghét Khiêm, ghét thậm tệ, đến nỗi chàng không dám ghé thăm và khi đến với Khiêm nàng phải lén lút, vụng trộm. Nếu mỗi con người sinh ra đời dưới một vì sao, thì không biết nàng sinh ra dưới vì sao nào. Nàng đã hy sinh hạnh phúc gia đình nhỏ của nàng vì muốn đem lại niềm vui cho mẹ lúc cuối đời. Nếu mẹ vẫn không vui thì sự hy sinh của nàng thành ra vô nghĩa. Khiêm dự tính về hưu sẽ sống ở Việt Nam, Uyên đã lớn, rồi cũng có gia đình riêng. Còn Diễm, nàng vẫn... chờ vợ. Nàng cầu mong mẹ khỏe mạnh, vui sống để nàng còn có nơi chốn trở về.

Đêm thật sâu, Diễm kéo tấm màn che cửa sổ, bước vào giường, tắt đèn và cuộn mình trong chăn ấm. Nàng nghĩ đến bữa tiệc đã qua, nghĩ đến những người bạn dễ thương, những chương trình mà các bạn đã sắp xếp cho nàng khi nghỉ hưu. Những giọt nước mắt đã khô và nàng lại mỉm cười...

Đỗ Dung

TUỔI MÌNH CŨNG SẮP SỬA THU

Nhớ ơi ánh mắt nồng nàn
Như soi thấu ruột, tim, gan người khờ
Từng lời xin lỗi như thơ
Mỗi khi em giận vì chờ quá lâu.
Thu nào mình cũng đưa nhau
Vào rừng cắm trại, qua cầu ngắm hoa
Cúc vàng, trắng, tím... chói lòa
Chụp hình, xem ảnh, bông đùa: -*Thu du!*

Thu này ai cũng ở tù
Sợ chê “mắc dịch” * em hù năm canh:

*“Ăn hiền, giúp đỡ chung quanh
Chung lưng chia sẻ, ở lành!”* Dọa anh.
Anh cười: *“Sát cánh tử sinh
Mạng ai nấy tính, thiện lành phân minh.
U minh là kẻ bạc tình
Nay thương bô lão, mai mình phúc dư.
Tuổi xuân rồi! Sẽ tuổi thu!
Không ai thường trụ chu lưu* xuân hoài.
Chẳng chi bất biến đường dài
Cụ nào cần giúp? Trở tài ngay thôi!”*

Á Nghi, 3.8.2020

*Dịch viêm phổi Wuhan.

*Chu lưu: quanh khắp.

HAY CHĂNG EM?

CÀNG NGÀY CÀNG ĐƠN ÂM

Giận nhau nói chuyện cộc cằn
“Có! Không!” cộc lốc, khinh bần đa âm
Đơn âm trọng phú? Gằn cam!
Sợ chi uốn lưỡi? Quai hàm trạo sao?
Nuốt âm gió, khó thề thào
Nên em vẽ chữ đem giao lưng rùa?
Van bà Tòa: xử anh thua
(Hay là anh xử Tòa thua cho rồi?)
Nhường em thắng chức bà trời
Ham chi ông chúa, ngọt lời chẳng nghe!
Hay là anh vót thẻ tre
Núi leo, lượ dẹt: em đề thơ yêu;
Phổ ra, mua hết thơ Kiều
Tặng Nhà Ngôn Ngữ Học nhiều câu hay?
“Họa sư” vẽ chữ vung tay,
Múa chân điệu luyện, cộ bay? Vẫn chờ!
Hỡi cô Em Đó thờ ơ
Ta Đây khổ sở, bơ phờ có lo?
Thịnh hành nay, “mode” * gầy gò
Nhường em mũm mĩm đủ no cân bằng.
Lưng em thẳng, chữa da nhăn
Lúc nào em cũng trẻ măng an toàn;
Minh anh nguy hiểm: già khản,
Mất ăn, khó ngủ, khô khan... sá gì!

Quý cô thanh nhã: thiếu chi,
Dịu dàng, chuẩn mực đang si anh gầy
Hẹn rày, họ lại hẹn mai
Chờ anh giới thiệu chị Hai kia kia
(Toàn là em út, tía lia

(Tưởng niệm những CHIẾN SĨ QL VNCH đã hy sinh
lúc còn rất trẻ.)

*

Thuyền em bến lạ ghé qua
Anh còn mỗi bước đường xa quân hành
Tam Giang, Mỹ Chánh, Cổ Thành...
Nhớ em biết mấy cũng đành sinh ly.

Ai ngờ tử biệt kinh kỳ
Hồn về bến lạ, ước gì em hay!

Á Nghi, 3.8.2020

CHẲNG DÁM ĐUA

Tuổi già dày kinh nghiệm,
Trí nhớ lại mỏng đi
Ông làm đâu quên đó,
Bà chẳng nhớ điều chi.

Tuổi trẻ thừa sức khỏe,
Thiếu vững chãi trăm bề
Kẻ vụng về, ngạo nghệ,
Người nhút nhát, rụt rè.

*

Hoa nở rồi hoa héo
Tùy chịu đựng gió mưa,
Mà khoe: hương, đẹp, khéo
Cho lòng người ghét, ưa.

Người thọ bao nhiêu tuổi
Trường đời lắm thắng thua
Vượt qua bao nghịch cảnh
Là chuyện chẳng phải đùa!

Ý Nga

CHIẾC ÁO DÀI XANH

Áo em mỏng mảnh hai tà
Gói thương, gói nhớ bên nhà gửi sang
Vạt dài theo gió lang thang
Bay trong chiều nắng mơ màng bướm xanh.

Quần em trắng lụa mới tinh
Hai tà khép kín đủ tình đoan trang
Guốc cao chân bước nhẹ nhàng

Nói năng mát ruột, đòi chia chung nhà)
Nhưng anh chung thủy, thật thà:
- Nhà xinh đã có bà Tòa: Nhà Tôi!

Á Nghi, 3.8.2020

*MODE: kiêu, mốt, thời trang
*MŨM MỈM (dấu ngã): mập (không phải
MŨM MỈM (dấu hỏi): cười móm mím

KHÍCH NGƯỜI LẠI BỊ NGƯỜI KHINH

Vì chút danh hão xoàng xĩnh
Vô tâm, vụng tính, người khinh
Sau lần thượng đài thất bại
Rõ ra: **dưới mức trung bình!**

Ý Nga

KIỂM ĂN VÁT VẢ!

Người lười nằm đợi sung rụng
Ngủ, quên há miệng, dập môi;
Hôm nhớ lại than: -Ngộp thở!
Kiểm ăn tội nghiệp quá thôi!

Ý Nga

OAN GÌ MÀ THAN?

(Chia sẻ với quý Chị trong nước bị con dâu đuổi
ra khỏi nhà.)

*

Khen ai mặt hoa, da phấn;
Chê mẹ bại liệt nửa thân
Bảo sao bà con nổi giận
Không ai thích mi đến gần.

Mi đi du lịch thể giới,
Ăn mặc hàng hiệu khoe giàu,
Ăn chơi nơi khó ai với
Bỏ lại mẹ già đón đau.

Khoe chi tung bưng nhảy nhót
Mua sắm Nam, Bắc, Tây, Đông
Đuổi mẹ khỏi nhà, có xót?

Mân mê tà áo, nắng vàng... cả thơ.

Mẹ may tặng chiếc áo tơ
Xứ người manh áo phát phơ nỗi buồn
Tiết xuân hơi lạnh còn vương
Áo bay tà mỏng gió luồn thịt da.

Áo dài, dài đến thướt tha
Chân em ngần bước, quê xa khó gần
Cám ơn tình Mẹ ân cần
Cám ơn tà áo dệt vần thơ vui.

Ý Nga*Calgary-Canada

Nhẫn tâm ác với mẹ chồng!

Phải chi mà mi dốt nát
Hành xử như bọn vô thần
Đằng này học hành thành đạt
Sao hành xử quá bất nhân?
Ý Nga